BARBARA CARTLAND

Marchizul salvator

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Capitolul 1

– Asta e tot? întrebă Davita.

– Mă tem că da, domnișoară Kilcraig, îi răspunse avocatul. E nespus de regretabil că tatăl dumneavoastră a fost așa de extravagant în ultimii ani ai vieții sale. Din păcate, n-a luat în seamă sfaturile mele sau ale asociaților mei, că ar trebui să aibă un trai mai cumpătat.

Davita tăcu, știind prea bine cum se comportase tatăl ei. Își înecase necazul în băutură, surd la sfaturile și la avertismentele celor din jur.

Nu de puține ori încercase ea însăși să stea de vorbă cu el despre situația lor financiară, însă răspunsul era invariabil acelasi: nu trebuia să se amestece. Iar acum. mort fiind. Davita

constata că de ceea ce se temea nu scăpase.

Facturile, datoriile de plătit crescuseră. Erau multe chiar

dinainte de plecarea mamei sale vitrege, iar tatăl ei știa prea bine că risipește banii în mod ridicol, sau că-i dă pe băutură. Dar nici în cele mai cumplite coșmaruri ale ei nu-și închipuise Davita că va rămâne cu doar două sute de lire sterline și cu nimic altceva.

Castelul, care aparținea familiei Kilcraig de mai multe sute de ani fusese ipotecat, iar ceea ce mai rămăsese din mobilă fusese vândut. Obiectele cele mai valoroase, ca picturile sau oglinzile cu rame aurii, fuseseră deja vândute de tatăl ei când se căsătorise cu Katie Kingston. În ultimul an, tatăl ei devenise tot mai iresponsabil. Davita crezuse că o va urî cu toată puterea de care era în stare pe mama ei vitregă, în schimb se trezise înțelegându-i actele.

În urmă cu trei ani, la moartea mamei sale, tatăl ei căzuse pradă deprimării. Singurătatea părându-i-se insuportabilă, plecase mai întâi la Edinburgh, apoi la Londra, încercând să se distreze. Pe atunci, Davita nu avea decât cincisprezce ani.

Davita avusese senzația că-i înțelege această dorință, tatălui ei lipsindu-i viața veselă de la Londra. Când ajunsese baron și se stabilise în Scoția, trebuia să "se așeze la casa lui".

Iubirea pe care i-o purtase mamei sale îl făcuse să suporte mult mai ușor viața într-un castel care avea nevoie de serioase reparații.

Cumva, părinții ei reușiseră să aibă o viață plină, pescuind, vânând, uneori mergând chiar la Edinburgh sau la Londra.

Numai că pe mama ei o îngrijora costul acestor călătorii.

– Nu ne putem permite așa ceva, Iain, afirmase ea când tatăl ei îi sugerase s-o lase pe Davita în seama servitorilor, pentru a trăi o a doua lună de miere.

– Tinerețea trece repede, îi răspunsese el.

Până la urmă, mama ei renunța la mustrările de conștiință și se pregătea de plecare. Davitei i se părea că părinții ei arată, într-adevăr, ca un cuplu îndrăgostit.

Apoi, mama ei murise într-o iarnă friguroasă, când un vânt rece bătea dinspre Marea Nordului.

Tatăl ei fusese așa de deprimat, încât plecarea lui în sud fusese resimțită de toată lumea ca o ușurare.

– Du-te la Londra, tată, și vizitează-ți prietenii, îl îndemnase Davita. Eu mă voi descurca singură, iar când mă voi face mai mare, te voi însoți.

Tatăl ei zâmbise.

– Nu prea cred că mă vei putea însoți, dar mă voi gândi. Până una alta, învață! Poți fi la fel de inteligentă pe cât ești de frumoasă.

Davita roșise, luând vorbele tatălui său drept un compliment, deși era pe deplin conștientă că seamănă cu mama ei și nimeni nu putea tăgădui că lady Kilcraig fusese o femeie foarte frumoasă.

Când privea portretul acesteia agățat pe perete, deasupra șemineului din salon, se ruga să semene tot mai mult cu

aceasta.

Aveau părul de aceeași culoare, roșul intens al primelor frunze de toamnă, exact ca mama ei. Iar ochii ei erau când cenușii, când verzi.

– Arăți ca o sirenă, îi spusese cândva tatăl ei.

Fetei îi plăcuse întotdeauna să-l asculte povestindu-i basme și mituri care circulau printre meșteșugarii scoțieni.

Barzii și menestrelii povesteau copiilor, în serile lungi de iarnă, legende, superstiții și istorioare. Toate acestea făceau parte din copilăria ei, încât la un moment dat nu mai știa unde se sfârșește povestea propriu-zisă și unde începe să lucreze imaginația ei. Mama ei contribuise la dezvoltarea imaginației fiicei sale, întrucât părinții ei veneau amândoi din insulele vestice, iar bunica ei fusese irlandeză.

– Mama ta a adus spiridușii cu ea, spunea adesea tatăl ei pe un ton de tachinare, când dispărea ceva în mod misterios, sau când mama ei presimțea că se va petrece ceva ciudat, neobișnuit.

Dar Davita nu reușise să aline suferința tatălui ei, iar acum se considera în parte vinovată pentru faptul că tatăl ei se recăsătorise.

I se păruse de neconceput ca tatăl ei să ia de soție o fată de la teatrul Gaiety, dar când o văzuse pe Katie Kingston, acesta era numele ei de scenă, o plăcuse imediat. Trecuse astfel peste șocul provocat de gândul că locul mamei sale ar putea fi luat de

altcineva, cu atât mai mult cu cât era vorba despre o actriță.

Era o femeie atrăgătoare, deși genele rimelate, buzele rujate sau obrajii pudrați reprezentau ceva surprinzător în Scoția.

Dar râsul și vocea ei erau în casa lor aidoma soarelui care străpunge norii. Apoi, cum era de așteptat, Katie se plictisea.

Davita înțelegea perfect că una era să te căsătorești cu un baron în fața actorilor principali de la teatrul Gaiety, cu totul altceva să ai ca public câțiva meșteșugari și o fiică vitregă, iar soțul să-și ocupe tot timpul cu sportul.

– Ce să facem noi astăzi? o întreba ea pe Davita, în timp ce lua micul dejun și privea pe fereastră câmpiile nesfârșite.

– Ce ai vrea?

– Dacă aș fi acum la Londra, m-aș duce la cumpărături pe strada Bond, m-aș plimba pe strada Regent, apoi aș cina cu un prieten la Romano.

Scoase un oftat ușor, după care zise:

– Iar mai presus de orice, la șase aș fi în cabină ca să mă machiez pentru spectacol.

Ceva în tonul vocii acesteia o făcea pe Davita să ciulească urechile, întrucât întrezărea în spatele acestor vorbe ce însemna tumultul vieții londoneze.

Katie împlinise treizeci și șase de ani – încă un motiv pentru care se căsătorise cât mai avea șansa – astfel încât văzuse multe

care se căsătorise cât timp avea șansa — astfel încât văzuse multe din schimbările care se petrecuseră la Gaiety de-a lungul anilor.

– Habar n-ai cum a fost când șeful a instalat curent în teatru.

Ochii lui Katie străluceau.

– Se întâmpla pe doi august 1878, la ora nouă.

Dar nu numai despre teatru îi vorbea, ci și despre culise, despre figuranții îmbrăcați în haine de mușchetari, ca și despre puhoiul de admiratori, unul mai aristocrat decât altul.

– Ne așteptau după spectacol pentru a ne duce la cină. Ne umpleau cabinele cu flori și ne ofereau daruri costisitoare.

– Cred că era de-a dreptul palpitant! exclamase Davita, cu răsuflarea tăiată.

– Actrițele de la Gaiety erau fără egal, se lăuda Katie. Ziarele spuneau că suntem sufletul orașului și chiar așa era. Nimeni nu făcea economie când era vorba despre noi.

Fetele de la Gaiety primeau întotdeauna ce era mai bun.

Katie îi arătase rochiile purtate pe scenă, unele dintre ele primite în dar de la guvernatorul George Edwardes, când plecase.

Toate fuseseră confecționate din mătăsuri, pardesiurile erau garnisite cu dantelă veritabilă, iar pălăriile erau decorate cu pene.

– Fetele de la Gaiety sunt faimoase! se lăuda Katie.

Davita începuse să înțeleagă că un bărbat, sărac sau bogat, care scotea o fată de la Gaiety la cină și o conducea acasă, era până peste cap de îndrăgostit.

Iar ceea ce nu-i spusese Katie, fusese completat de Hector, valetul tatălui său de ani buni.

– Fetele acelea cântă dumnezeiește. Nu sunt actrițe obișnuite. Te cuceresc imediat. Bărbații sunt nebuni după ele, ceea ce nu e deloc surprinzător.

– Sunt chiar așa de frumoase, Hector? întrebă Davita, curioasă.

– Sunt alese pentru felul cum arată. Unele dintre ele sunt și talentate.

Davita nu avusese nevoie de prea mult timp ca să înțeleagă că femeile care joacă pe scenă sunt adesea vulgare, în vreme ce fetele de la Gaiety se comportau cu rafinament, ca niște doamne.

Pe de altă parte, când o compara pe Katie cu mama ei, nu prea o găsea rafinată.

Totuși, înțelegea prea bine că acea bucurie de viață îl atrăsese pe tatăl ei și-l determinase ca la întoarcerea în Scoția, să vină neapărat cu ea.

Iar în timp ce Katie se lupta să se adapteze noii ei vieți – Davita știa prea bine că la început făcuse eforturi considerabile – Violet, fiica mamei sale vitrege, fusese aceea care acceptase situația așa cum era. Aceasta sosise la ei după o jumătate de an de la căsătoria mamei sale, cu gândul de a rămâne.

Dacă pe mama tinerei o considerase atrăgătoare, în fața

Violetei rămăsese mută de uimire.

Aflase că în fiecare spectacol de la Gaiety apăreau

întotdeauna opt fete extrem de frumoase, care se mișcau pe scenă îmbrăcate în rochii superbe, și care nu făceau nimic în mod special. Nu făceau parte din corpul de balet și nu spuneau nimic. Tot ce conta, era înfățișarea lor.

Violet era una din aceste fete, iar apariția ei în Scoția era aidoma aceleia a unei zeițe.

Era blondă cu ochi albaștri, exact ca mama ei, trăsăturile feței erau desăvârșite, iar când zâmbea, aveai senzația că Venus din Milo se însuflețise.

– Ei poftim! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am primit telegrama de la tine! exclamase Katie, strângându-și fiica în brațe.

– Avem liber două săptămâni înainte de a începe repetițiile pentru un nou spectacol și m-am gândit să vin să te văd. L-am adus pe Harry cu mine.

Harry era un actor nespus de chipeș, iar Katie îl primi cu aceeași căldură ca pe fiica ei.

– Cariera lui avansează cu pași repezi, îi spusese ea Davitei. Vrea să meargă drept la țintă, nu pe căi ocolite.

Harry făcuse o treabă foarte bună și devenise actor principal în ultimele spectacole de la Gaiety. Păruse că are mult mai multe de vorbit cu Katie decât cu Violet, astfel încât Davita fusese nevoită să discute cu aceasta din urmă.

– Îți place teatrul? o întrebase ea.

Ochii Violetei se luminaseră.

– Îl ador! N-aș părăsi Gaiety nici dacă mi-ar propune un duce să fug cu el. Cu atât mai puțin aș face-o cu un baron.

O cam luase gura pe dinainte, așa încât se scuzase imediat:

– Presupun că n-ar fi trebuit să spun așa ceva.

– Înțeleg, îi răspunsese Davita, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Nu știu cum rezistă mama aici! E atâta spațiu! exclamase fata, privind în jur. Mie mi-ar plăcea să văd case când privesc pe fereastră. Iarna, cred că sunteți cu totul rupți de lume.

Davita râse.

– Te vei întoarce la Londra înainte de sosirea iernii?

– Sper din tot sufletul.

– Mama ta e foarte fericită cu tata, chiar dacă uneori i se face dor de Londra.

– Nu mă surprinde.

Violet știa să se facă plăcută, iar Davita o îndrăgi imediat.

La drept vorbind, nu exista o diferență prea mare de vârstă între ele, întrucât Violet se născuse pe când Katie nu avea decât șaptesprezece ani, și tocmai împlinise optsprezece.

Davita nu prea înțelesese ce se petrecuse cu tatăl ei, primul soț al lui Katie, care-l numea Lock.

– Era frumos, își amintise cândva Katie, cu ochi negri în care parcă ardea o flacără. Scotea pe toată lumea din minți. Acasă, însă, era extrem de plictisitor. Eram foarte tânără și foarte

prostuță, dar Violet are mintea ageră. Se vede cu ochiul liber!

Davita nu prea înțelesese tâlcul acestor vorbe. Un lucru însă

îi era limpede: domnul Lock o părăsise pe Katie înainte de nașterea Violetei.

Deși nu-l mai revăzuse, nu murise decât în urmă cu trei ani, eliberând-o astfel pe Katie, care se putuse căsători cu sir Iain Kilcraig.

– Cred că ți-a fost foarte greu s-o crești singură pe Violet, zisese Davita cu înțelegere.

– Am fost norocoasă... am avut prieteni de nădejde, îi răspunsese Katie scurt, lăsând lucrurile neduse până la capăt.

Cât timp stătuse în Scoția, Violet învățase să pescuiască. Învățase foarte repede cum trebuie să stai la pândă și se bucurase nespus când pescuise primul ei somon.

Davida o convinsese să se plimbe cu ea pe câmpuri, iar în curând aceasta uitase că e actriță la Gaiety, bucurându-se pur și simplu de mișcarea în aerul liber.

Se plimbară chiar și călare, la fel cum merseră în sat, la cumpărături.

Abia după aceea, Davita își dăduse seama că Harry își petrecuse tot timpul cu Katie. Tatăl ei era ocupat în perioada aceea, întrucât era sezonul când oile fătau, iar el dorea să fie alături de ciobani. În plus, avusese noroc la pescuit, așa încât ceasurile libere care-i rămâneau și le petrecea pe malul apei, cu undița în mână. Iar recolta fusese nesperat de bogată.

Dincolo de asta, Davita avea senzația că evenimentele petrecute erau inevitabile. Katie nu aștepta decât ivirea

momentului potrivit.

La scurt timp după ce Violet și cu Harry plecaseră, Katie intrase parcă în pământ.

Lăsase un bilet în care mărturisea soțului ei că i se făcuse dor de colegele ei și că plecase în vizită. Nu i-o spusese în față de teama unei scene. Promisese că îi va scrie mai târziu.

Când o făcuse, își exprima regretul că nu mai poate părăsi scena. Apăruse șansa de a pleca în America, mai precis i se propusese un rol pe Broadway, iar o asemenea ofertă n-avea cum să fie refuzată.

Hector o informase mai târziu că tot acolo se dusese și Harry.

– A vorbit foarte mult despre asta, zicând că o asemenea șansă nu apare decât o dată în viață, o șansă pe care nu voia s-o rateze.

Probabil așa vedea lucrurile și Katie. Davita o înțelesese, nu și tatăl ei, care la început își ieșise din minți, pentru ca apoi să se apuce de băut ca să uite de suferință.

Murise de pneumonie, întrucât căzuse într-un șanț pe când revenea din sat, unde fusese ca să cumpere whisky.

Fusese așa de băut, încât rămăsese în șanț până dimineață, când un cioban dăduse peste el și-l ajutase să ajungă acasă. Din cauza frigului, se procopsise cu pneumonie, iar doctorul se arătase neputincios.

Iar acum, Davita constata că rămăsese lefteră, deși era bucuroasă că măcar îl are pe Hector alături.

Tatăl ei îi lăsase o mică fermă, separată de casă și de bunurile din aceasta, care mergeau toate la acoperirea datoriilor.

Când aruncase ochii asupra facturilor, tânăra fusese îngrozită de cheltuielile pe care le făcuse cât stătuse la Londra, după moartea mamei sale. Erau facturi pentru șampanie, pentru flori, pentru rochii, pentru blănuri, pentru umbrelute de soare. Presupunea că toate fuseseră cumpărate pentru Katie. O altă factură venise din partea unui bijutier. Chiar și cele pentru hainele lui păreau astronomice.

Putea înțelege că tatăl ei se închipuia în zilele bune din tinerețe: chipeș, ferchezuit, pus la patru ace...

În plus, avea propria trăsură care-l aștepta când voia să meargă în cele mai bune cluburi. În fiecare seară, cina – nu singur – la cele mai șic localuri din oraș.

Numai că acum Davita era singură și era înspăimântată la gândul că tot ce o însoțise din copilărie până atunci, nu-i mai aparținea.

Domnul Stirling dădu glas acestor temeri:

– Ce veți face, domnișoară Kilcraig? o întrebă el.

Davita ridică neputincioasă din umeri, iar bărbatul constată că era foarte tânără și foarte frumoasă. I se păru aidoma unei *flori exotice, genul de plantă care nu poate fi transplantată* dintr-un loc în altul, pentru că ar pieri.

– Rude nu aveți?

– Sora tatei, care era mai în vârstă decât el, a murit. Am avut

o mătușă la Edinburgh, dar a murit și ea de mult, și nu-mi amintesc să fi întâlnit vreo rudă de-a mamei, deoarece locuiesc foarte departe.

– Le-ați putea scrie, îi sugeră domnul Stirling.

– Ar fi neplăcut să apelez la ei într-o asemenea situație. Dincolo de asta, am senzația că nici ei n-o duc prea bine.

Insulele Vestice i se păreau îndepărtate, ca de pe altă lume.

– Nu mai aveți cum să rămâneți aici, zise domnul Stirling. Mă tem că va trebui fie să mergeți la o rudă, fie să găsiți ceva de lucru.

– Ceva de lucru? Dar nu prea știu la ce m-aș pricepe.

– Unul dintre partenerii mei v-ar putea sugera ceva, zise domnul Stirling. Trebuie să existe ceva la Edinburgh, deși nu știu în acest moment despre ce ar putea fi vorba.

– Sunteți foarte amabil, dar deși tata a insistat să primesc o educație aleasă, nu prea îmi dau seama ce aș putea face pentru bani.

Spunând acestea, schiță un zâmbet, ca și cum ar fi vrut să sugereze că greutățile ei erau lipsite de importanță.

– Cel mai bun lucru pe care l-ați putea face, ar fi, desigur, să vă căsătoriți.

– Ceea ce e extrem de dificil, de vreme ce nimeni nu m-a cerut de soție.

Măcar acesta nu era un lucru surprinzător, întrucât nu exista niciun bărbat prin preajmă, iar la Edinburgh nu stătuse

niciodată prea mult. Mai ales după moartea mamei sale, nu luase legătura decât cu foarte puțini prieteni.

– Uitați cum vom proceda. Vorbesc cu soția mea și cu soțiile partenerilor mei din avocatură. Poate veți avea grijă de niște copii, sau ceva de genul ăsta...

– Sunteți prea amabil, iar eu vă sunt nespus de recunoscătoare.

– Am să vă trimit vești cât de curând.

Când avocatul plecă, ridicând pălăria în semn de salut, Davita avu o strângere de inimă. Își închipuia cum arăta soția acestuia sau soțiile celorlalți parteneri la care se referise. Era ferm convinsă că acestea o vor disprețui și o vor dezaproba, pentru simplul fapt că era tânără. La fel cum îl dezaprobaseră pe tatăl ei că se căsătorise cu o fată de la Gaiety.

Știa că teatrul, scena erau considerate locuri ale pierzaniei, mai ales în Scoția. Doamnele din Edinburgh și-ar duce mâinile la cap numai gândindu-se că ar putea fi asociate cu cineva atât de jos ca o actriță de la teatrul Gaiety.

– Ce mă fac? Ce mă fac? se tot întreba ea.

Teama de viitor o îndemnă să-l caute pe Hector.

Acesta tocmai împacheta hainele tatălui ei.

– A plecat domnul? o întrebă el.

– Da, și cum ne așteptam amândoi, veștile pe care ni le-a adus nu sunt deloc bune.

– Mă gândeam eu. E un moment îngrozitor.

Davita nu avea niciun secret față de Hector, care-i cunoștea prea bine situația financiară și care îi dăduse o mulțime de explicații înainte de sosirea domnului Stirling.

– După ce vor fi făcute toate socotelile și plătite toate datoriile, nu voi mai rămâne decât cu o sută nouăzeci și șase de lire și zece șilingi.

– E mai bine decât nimic.

– Da, știu, numai că aceștia vor fi repede cheltuiți, așa că va trebui neapărat să-mi găsesc ceva de lucru. Dar ce?

– Să lucrați, domnișoară Davita?

Hector ridică ochii, surprins. Era limpede că un asemenea gând nu-i trecuse prin minte.

– Fie muncesc, fie trăiesc cu aer, ceea ce nu cred că e o soluție.

– Ce-ar fi ca o vreme să vă lăsați în seama mea și să trăiți din banii de la micuța mea fermă? Ceva energie mai am în mine și...

Davita îl întrerupse imediat:

– Nu fi ridicol, Hector! exclamă ea. E foarte frumos din partea ta, ai o inimă de aur, dar știi la fel de bine ca și mine că nu trebuie să mai muncești. Tata a fost suficient de înțelept încât să-ți lase o mică fermă și câțiva bănuți, ca să nu mori de foame.

Se opri și continuă pe un ton mai practic:

– Pe de altă parte, mai avem de lucru la castel, cel puțin câteva săptămâni. Vei mai obține astfel ceva...

– Nu-mi trebuie prea multe, domnișoară Davita. Și oricum, pe câmpuri se găsește întotdeauna vreun iepure sau vreo potârniche. Va fi astfel hrană pentru doi. Eu unul, nu mănânc prea mult.

– Ești bunătatea întruchipată, Hector, dar trebuie să fim oameni cu judecată. N-am cum să rămân cu tine toată viața, iar la optsprezece ani trebuie să am grijă de mine însămi.

Scoase un oftat ușor.

– Nu că perspectiva de a merge la Edinburgh și de a locui cu doamna Stirling m-ar ademeni în vreun fel.

– Asta v-a sugerat avocatul?

– Ceva... de genul ăsta.

Expresia întipărită pe chipul bătrânului îi spunea foarte clar că, așa cum bănuise ea însăși, doamna Stirling își va arăta dezaprobarea față de felul în care a murit tatăl ei, dar mai ales față de Katie. Parcă o și auzea spunând:

– Cei care iau masa cu diavolul ar trebui să folosească o lingură lungă.

Era gata să plângă. Avea senzația că nu va fi în stare să-i controlez pe copii, dacă se va înhăma la o asemenea sarcină.

– O, Hector! Ce să fac?

Aruncând ochii la ce împacheta, văzu într-un geamantan un portret al lui Katie. Era înrămat cu argint, iar Hector voia probabil să-l acopere cu ceva pentru ca sticla să nu se spargă.

Davita aflase o mulțime de lucruri despre frumusețile ale

căror fotografii, umpleau ziarele ilustrate și geamurile sălilor de spectacol.

Katie se lăsase fotografiată pentru publicitate și, ca Maude Branscombe, cea mai frumoasă dintre toate, pozase pentru o fotografie cu conținut religios.

– Arătam grozav, îi spusese ea Davitei. Eram îmbrăcată într-un fel de cămașă de noapte, părul era căzut pe spate și mă agățam de o cruce.

Imediat după aceea, izbucnise în râs.

– Mă întreb ce ar crede toate acele femei pioase dacă ar afla că au pus pe perete sau între fiele Bibliei o fată de la Gaiety. Poza aceea mi-a adus bani frumoși. Asta e tot ce contează, conchisese ea, izbucnind iar în râs.

Uitându-se lung la fotografia lui Katie, Davitei îi veni o idee.

La ce bun să fie disprețuită la Edinburgh?

Dacă voia să muncească, la Londra trebuia să se ducă. Va merge la Violet care, cât stătuse la ei, se arătase foarte prietenoasă. Ba chiar se comportase ca sora pe care n-o avusese niciodată. Își amintea că aceasta îi spusese:

– Ești foarte drăguță, Davita, iar peste vreo doi ani, vei fi de-a dreptul uimitoare. Dacă mi-ai cere sfatul, ți-aș spune să nu-ți pierzi vremea în acest loc uitat de lume.

– Dar aceasta este casa mea! protestase Davita.

– Așa o fi, dar nu de la câmpuri vei primi complimente, iar singurele sărutări pe care le vei primi vor fi de la vânt, care

oricum îți va distruge tenul.

Davita râsese atunci, dar după plecarea Violetei, începuse să-i ducă dorul.

Fusese grozav să poată discuta cu cineva cam de aceeași vârstă cu ea. Tatăl ei o găsea mai degrabă o mică pacoste, de când se căsătorise cu Katie.

Când nu era beat, se agăța de ea pentru că nu mai avea pe nimeni.

– De crezi cumva că aș vrea-o înapoi pe femeia aceea, te înșeli amarnic, zisese el furios. Îi voi arăta că mă descurc și fără ea. Asta e casa mea și dacă nu-i place, n-are decât să se arunce în mare, dacă mă întrebi pe mine.

Furia lăsa însă repede locul autocompătimirii, apoi lacrimilor.

– Mi-e dor de ea, Davita! Ești o copilă cu suflet de aur, dar un bărbat are nevoie de o femeie, iar ea era așa de frumoasă! Îmi plăcea s-o aud râzând. Tare mult aș fi vrut s-o fi văzut pe scenă. Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Continua așa ore întregi, până când Davita îi spunea:

– De ce nu te duci la Londra, tată? Te-ai mai înveseli.

Tatăl ei o repezea însă cu și mai multă furie.

– Crezi că nu m-am gândit la asta? Crezi că n-aș vrea să mă duc? Crezi că doresc să stau aici, în locul ăsta rupt de lume?

Sigur că Londra m-ar ajuta să uit, dar n-am bani. Înțelegi, Davita? Nu am niciun ban pe numele meu.

Davitei îi răsunau și acum aceste vorbe în urechi.

În timp ce Hector acoperea fotografia lui Katie, se decise.

– Plec la Londra, Hector! Dacă domnișoara Violet nu mă poate ajuta să găsesc de lucru, mă voi întoarce.

Capitolul 2

Trenul cu care călătorea Davita era inconfortabil, cel puțin în prima parte a călătoriei, întrucât era înțesat de lume. Treptat însă, pe măsură ce opririle în stații se succedau, vagoanele se goleau, astfel încât Davita se trezi singură. Cu excepția unei doamne în vârstă, nu mai rămăsase nimeni altcineva în vagonul pe care scria: "Numai pentru doamne."

Hector fusese cel care insistase să-și ia bilet la clasa a doua, chiar dacă prețul i se păruse foarte piperat, mai ales având în vedere posibilitățile ei financiare.

– Nu se poate să mergeți la clasa a treia, cu indivizii care mișună pe acolo! exclamase el indignat.

Deși știa că vorbele lui Hector sunt de bun-simț, acceptase

cu mare greutate acceptă să dea atâția bani din resursele ei și așa extrem de reduse.

Când își luase rămas-bun de la el, avusese senzația nu numai că părăsește moșiaa, ci și copilăria. De acum înainte era pe cont propriu, o femeie care va trebui să aibă grijă de ea însăși, deși nu prea știa cum va face.

Se gândi apoi că, dacă lucrurile nu vor merge, se va întoarce la Hector și va sta la el până când se va simți suficient de puternică încât s-o ia de la capăt. Chiar dacă locuința lui nu avea decât două odăi, știa că pe Hector nu l-ar deranja dacă ar dormi în camera mai mică.

Va avea grijă de ea așa cum avusese grijă de tatăl ei încă de când era copil, iar mai apoi și de mama ei. Dar Hector era bătrân, iar ea trebuia să fie înțeleaptă și să-și caute propriul loc în lume, cum multe alte femei făcuseră înaintea ei.

În adâncul sufletului era speriată, ba chiar se trezi gândindu-se că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi născut băiat, așa cum își dorise mama ei, care voise să-l numească David.

Luase cu ea singurele bunuri pe care le avea, iar acestea umpleau două geamantane.

După moartea mamei sale, îi păstrase lucrurile, modificându-le astfel încât să i se potrivească. Era însă ferm convinsă că erau cu desăvârșire demodate.

Katie îi dăduse câteva rochii de-ale ei.

– Ia-le! Eu nu le mai port și chiar dacă sunt cam mari pentru

tine, sunt frumoase și din materiale de calitate.

Davita nu alesese decât două, celelalte părându-i-se

nepotrivite cu tenul și culoarea părului.

Nu îndrăznise să dea bani pe alte haine, astfel încât ținuta ei era foarte simplă. Pe măsură ce se apropia de destinație, Davita era tot mai speriată.

Nu mai fusese până atunci la Londra, iar din ce vedea și auzea, ajunsese la concluzia că făcuse o greșeală și că ar fi fost mai bine dacă s-ar întoarce în Scoția, în mediul căruia îi aparținea, chiar dacă acolo s-ar fi simțit foarte singură.

Tatăl ei ridicase în slăvi Londra ca pe un loc rupt din rai, ca pe un paradis al veseliei și distracției, plin de bărbați chipeși și spilcuiți și de femei fermecătoare și nespus de frumoase.

Dar el era bărbat, iar din ce-i spusese Katie, Davita înțelesese că pentru o femeie fără bani viața se putea dovedi o luptă, un drum presărat cu primejdii.

– Mie, mi-a fost foarte greu când am născut-o pe Violet. N-am avut de lucru decât după ce am fost suficient de puternică încât s-o iau de la capăt. Nu mai spun ce consecințe a avut sarcina asupra chipului meu.

– Dar soțul...

– Parcă nici nu existam pentru el. Era genul de bărbat care nu e făcut pentru căsătorie. Am fost o proastă ascultându-l, dar când ești îndrăgostită...

Lua totul în derâdere.

– Dar nu-i așa că nu mă învăț minte? Am ajuns la treizeci și șase ani, lăsându-mi în continuare inima să-mi conducă viața. Și

unde m-au condus toate astea? În frumoasa Scoție! Dar nu atât de grozavă pe cât fusese lăudată.

Davita râsese, dar sesizase o notă de disperare în vocea lui Katie, ceea ce o îngrijorase.

Katie plecase în America nu numai cu experiența scenei, ci și cu Harry.

Mai târziu, Davita înțelesese că mama ei vitregă se îndrăgostise de chipeșul actor, după felul cum îl privea.

În inocența ei, crezuse că-l privește cu admirația pe care ți-o stârnește un mare actor, întrucât Violet îl descrisese ca fiind o "stea".

După fuga lui Katie, înțelesese că ochii ei albaștri erau plini de iubire, iar felul în care Harry se uita la ea explica succesul acestuia la matinee.

Dar Katie va cădea ca întotdeauna în picioare. Se întrebă însă cum s-o anunțe că este văduvă. Își aminti apoi că mergea la Violet și că aceasta știa cu siguranță unde era mama ei.

Davita se simți din nou cuprinsă de teamă.

Dacă Violet va refuza s-o primească? Dacă se va înfuria că venise la Londra fără a aștepta răspuns din partea ei?

Davita îi scrisese în urmă cu zece zile, dar nu așteptase răspunsul, întrucât o auzise spunând:

– Nu suport să scriu scrisori. La școală am învățat să citesc.

dar scrisul e o treabă foarte grea, mai ales că nu prea cunosc regulile ortografice.

– Ai grijă să nu te audă directorul făcând o asemenea mărturisire! o avertizase Katie. Îi place ca fetele lui să arate ca niște doamne. Iar doamnele spun întotdeauna:"Mulțumesc" așa cum se cuvine.

– Nu știu ce vrei să spui prin "așa cum se cuvine", dar eu spun "mulțumesc" printr-un sărut, nu în scris.

Katie râsese.

– E cu totul altceva! Dar dacă o ducesă te invită la supeu, nu prea ai cum să-i trimiți un sărut ca să-i spui "da".

– Mă descurc eu! îi răspunsese Violet.

Izbucniseră apoi amândouă în râs.

Davita își spuse că dacă Violet o va refuza, va trebui să meargă la o firmă care făcea angajări pentru munci domestice. O auzise pe mama ei vorbind despre așa ceva. Îi spusese că era locul care mijlocea întâlnirea dintre angajați și angajatori.

– Ce idee ciudată! exclamase atunci Davita, care era mică pe vremea aceea.

– Nu tocmai! De exemplu, dacă ai nevoie de o bucătăreasă, nu prea ai cum să pui un bilet pe ușa de la casă în care să scrii: „Angajez bucătăreasă".

– Dacă o faci, te vei pomeni la ușă cu sute de oameni dornici să obțină postul, zisese Davita râzând.

– Ceea ce ar fi îngrozitor, îi răspunsese lady Kilcraig pe un

ton cât se poate de serios. Așa se face că doamnele din înalta societate merg la o firmă, la o agenție, când au nevoie de c

bucătăreasă, o menajeră, o guvernantă sau un valet. Iar servitorii stau pe bănci și speră că va avea cineva nevoie de serviciile lor, că vor fi bine plătiți și că vor avea stăpâni de treabă.

Davita își amintea perfect că la momentul respectiv totul i se păruse extrem de ciudat, dar acum va trebui să se comporte întocmai, adică să meargă la o agenție, să se așeze pe bancă și să aștepte până când cineva va intra și va zice:

– Vreau o tânără lipsită de experiență, fără vreo însușire anume, dar pe care o voi plăti și cu care mă voi comporta frumos, dacă va veni să lucreze pentru mine.

„Va trebui să fie o persoană excentrică, neobișnuită", adăugă ea în gând.

În timp ce străbăteau cartierele mărginașe, fu cuprinsă de panică. Se apropiau de gara Pancras.

Hector fusese acela care, călătorind foarte mult în viața lui, îi făcuse călătoria mai plăcută. Îi pusese într-un coșuleț suficientă mâncare încât să nu flămânzească până când va ajunge la destinație. În plus, îi dăduse o sticlă cu ceai rece, care după el era mult mai bun decât apa. O avertizase de la bun început că dacă va încerca să cumpere mâncare în gări, va avea de-a face cu oameni mojiți sau necioplți.

Îi dăduse și un covoraș pe care să-l pună la picioare, în caz

că i se făcea frig în timpul nopții. Îi fusese greu să adoarmă din cauza zgomotului și a trenului care se legăna.

Își potrivi boneta pe cap, își aranjă părul, dorind să aibă unde să-și spele fața înainte de a merge la Violet.

Știa că după-amiaza era pe sfârșite și că va fi mai bine dacă va ajunge cât mai repede la destinație.

Din fericire, Violet îi dăduse adresa ei de la Londra înainte de a părăsi castelul.

– Dacă am uitat ceva la tine, fii drăguță și trimite-mi-l... Mi-am pierdut una dintre broșe în ultimul loc în care am stat, iar gazdele nu mi-au returnat-o.

– Vrei să spui că au păstrat-o?

– Nu m-ar surprinde.

– Îți făgăduiesc că dacă voi găsi ceva, ți-l voi trimite imediat.

Davita notase adresa Violetei și chiar dacă nu găsise nimic, păstrase biletul. Reflectând acum, își spuse că toate astea se petrecuseră cu multă vreme în urmă și era foarte posibil ca Violet să se fi mutat în altă parte. Era pentru prima dată când un asemenea gând îi venea în minte și se sperie.

Când trenul opri în stație, îi fu cu neputință să părăsească vagonul. Auzi apoi un hamal strigând la fereastră și decise ca să-l roage să-i ia bagajele.

Zgomotul și aglomerația din stație aproape o zăpăciră. Din fericire, băiatul care o ajutase cu bagajele o conduse la o trăsură care se deplasa acum pe străzile înțesate de lume ale Londrei.

„Sunt aici! își spuse ea. Sunt la Londra, și te rog, te rog, Doamne, ai grijă de mine!"

***

De afară, casa nu arăta prea grozav, însă Davita își spuse că faptul se datora probabil nefamiliarității ei cu arhitectura londoneză.

Îi ceru vizitiului să aștepte, după care urcă două trepte și lovi cu ciocanul în ușă. Ușa se deschise într-un târziu și o femeie plăcută la înfățișare apăru în fața ei.

– Pot... vorbi cu domnișoara Violet Lock? o întrebă Davita pe un ton șovăielnic.

Femeia zâmbi.

– Presupun că ești prietena pe care o așteaptă din Scoția.

Pe moment, Davita se simți așa de ușurată, încât rămase mută. Adunându-se însă, zise:

– Da, eu sunt... E aici?

– Tocmai a plecat. S-a dus la teatru. Eu sunt doamna Jenkins, iar dumneata ești – presupun – o nouă chiriașă.

– V-aș fi foarte recunoscătoare dacă aș putea rămâne aici, zise Davita.

Stăpâna casei trecuse deja de ea și-i strigă vizitiului:

– Du bagajele sus, la etajul al doilea!

Davitei i se păru că bărbatul mormăie, nemulțumit, dar nu

zăbovi să asculte, ci se luă după doamna Jenkins, care urca treptele.

Treptele erau înguste, iar covorul uzat, însă în clipa aceea nu se putea gândi decât la faptul că Violet o aștepta și că nu se trezise singură la Londra, neavând unde trage.

Când ajunseră la etajul a doilea, doamna Jerkins deschise o ușă, iar Davita aproape că rămase cu gura căscată: era cea mai micăodaie pe care o văzuse vreodată.

– E cam mică, zise doamna Jenkins ca și cum i-ar fi citit gândurile, dar e lângă cea a prietenei tale și m-am gândit că vrei să fii aproape de ea, decât să stai la un alt etaj.

– Da, sigur că da. Foarte frumos din partea dumneavoastră că v-ați gândit la așa ceva.

Doamna Jenkins îi zâmbi.

– Încerc să ajut, deși nu prea iau străini care nu mi-ar putea plăti chiria. Am făcut excepție cu dumneata, pentru că – după felul în care arăți – vei găsi imediat de lucru la Gaiety.

O măsură din priviri, trecând în revistă părul roșu care se vedea sub bonetă, tenul luminos, ca și ochii mari speriați.

– Ești drăguță. Știi să dansezi?

– Mă tem că nu. Am prea mult trac pentru a urca pe scenă. În plus...

Era gata să spună că mama ei n-ar fi aprobat-o în ruptul

capului, dar conchise că ar fi fost o greșeală s-o facă.

Doamna Jenkins râse.

– Orice tânără care are o asemenea șansă n-o ratează pentru nimic în lume.

Davita nu avu timp să-i răspundă, întrucât în clipa aceea intră vizitiul care respira din greu și care ducea în spate unul din geamantanele ei.

După ce aduse și al doilea geamantan și-l plăti, Davita se uită neputincioasă la bagaje. Doamna Jenkins spuse:

– Ar fi mai bine să te schimbi, să te speli și să-ți aranjezi hainele în dulap. Apoi, să dai o tură pe la teatru.

– Să mă duc la teatru?

– Da. Billy va închiria o trăsură când ești gata, iar eu am să-i spun să te lase la ușa din spate. Pe Violet o găsești în cabină. Spectacolul începe abia peste o oră.

Fiind așa de fermă, Davita nu îndrăzni s-o contrazică.

Se schimbă cu o rochie care i se păru mai acătării, care fusese a mamei sale. O mai modificase ca să pară mai la modă, copiind modelul uneia dintre rochiile lui Katie.

Când fu gata, Davita arăta foarte drăguță. Katie îi spusese că la Londra toată lumea purta pălărie seara, în afară de cazul când mergeau la un bal, așa încât luă și ea una dintr-o cutie.

Era o pălărie pe care i-o oferise Katie și pe care nu credea că o va purta vreodată, întrucât era prea șic și prea decorată pentru Scoția.

ocoția.

Ezită foarte mult înainte s-o pună, cu atât mai mult când se privi în oglindă. Dacă ar fi apărut așa la Kirk, oamenii fie ar fi

fost scandalizați, fie ar fi râs de ea. Scoase imediat două pene de la pălărie, iar când i se păru că arată cât de cât normal și că nu era nimic izbitor în înfățișarea ei, își luă geanta și coborî tulburată scara.

Cu mare greutate reuși s-o găsească pe doamna Jenkins. Abia când aceasta făcu un zgomot, își dădu seama că e la subsol, unde pregătea ceva de mâncare.

– Scuzați-mă, vă rog...

Doamna Jenkins se întoarse spre ea.

– A, tu erai, dulceață? Ai venit mai repede decât mă așteptam.

– Cum arăt? E bine așa? o întrebă fata nesigură.

– Sigur că da. Cam cuminte pentru Gaiety, dar la Londra te vei adapta. Nu-ți face griji!

Brusc, începu să strige așa de tare, încât Davita făcu un pas înapoi.

– Billy! Unde ești? Vino încoace! Am nevoie de tine.

Niciun răspuns. Doamna Jenkins vru să strige din nou, însă în clipa aceea un bărbat scund, cu înfățișare ciudată, cu brațe prea lungi pentru un trup atât de mic și cu un picior care șchiopăta, apăru în bucătărie prin cealaltă ușă din bucătărie.

– Da, ce e?

– Dormeai, nu-i așa? De câte ori trebuie să-ți spun că avem treabă.

– Dar munceam, îi răspunse acesta în doi peri.

– Du-te și găsește o trăsură acestei doamne.

Billy se uită la Davita cu ochi care ei i se părură strălucitori, inteligenți, ochi care-i dezmințeau înfățișarea. După aceea, îi zâmbi.

– Bună ziua, domnișoară.

– Spune-i vizitiului s-o ducă la Gaiety, la ușa din spate.

În timp ce Billy trecea pe lângă Davita ca să transmită mesajul, doamna Jenkins strigă:

– Ai grijă să nu-i umfle prețul. Nouă peni drumul, cu tot cu bacșiș treisprezece.

– Mulțumesc că mi-ați spus, zise Davita, coborând treptele după Billy.

Capitolul 3

Teatrul Gaiety era scăldat în lumini. Katie își spuse că era primul teatru din Londra care avusese curent electric și deși era așa cum se așteptase, tot i se părea amețitor.

Davita se aștepta să vadă tineri spilcuiți așteptând la ușă, dar nu văzu decât câteva persoane îmbrăcate ca vai de ele, așteptând probabil sosirea actorilor și a actrițelor.

O mulțime de mesageri purtau coșuri cu flori, iar ea se luă după ei. Interiorul arăta ca biroul de bilete al unei gări. În spatele tejghelei stătea un bărbat în vârstă cu păr grizonant, înconjurat de florile primite de actrițe.

Pe pereții cămăruței acestuia erau imagini cu fetele de la Gaiety, precum și cu actorii și actritele principale.

În pofida căldurii de afară, înăuntru fusese făcut focul. Domnul o întrebă politicos:

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

– Pot vorbi cu... domnișoara Violet Lock?

– Vă așteaptă? o întrebă amabil bărbatul.

– Cred... că da. Știa că vin la Londra... din Scoția.

Bărbatul ridică din sprâncene.

Tierney, căci așa îl chema, fusese căpitan și ca toți cei care lucrau la recepție, era întotdeauna politicos și nu uita să transmită un mesaj. Știa aproape instinctiv cine poate intra și cine nu. Davita nu avea cum să știe toate acestea, dar pe moment bărbatul nu știu cum s-o categorisească.

Nu era cu siguranță una dintre fetele care încercau să smulgă un autograf de la vreun actor sau actriță pe care-i admira, la fel cum nu arăta ca o tânără care dorește să obțină un rol.

Ca și cum și-ar fi dat seama de ezitarea lui, Davita spuse:

– Sunt... cumva... rudă cu domnișoara Lock.

Bătrânul Tierney râse.

– Urcați atunci și vedeți-vă cu ea! o îndemnă el. A treia ușă de la etajul întâi. Dacă nu dorește să vă primească, vă întoarceți la mine. Înțelegeți... domnișoară?

Apelativul "domnișoară" veni după o ușoară ezitare, ca și cum ar fi ajuns la concluzia că-l merita pe deplin.

– Mulțumesc foarte mult, zise Davita.

Începu apoi să urce pe o scară de fier, gândindu-se că teatrul

arăta la fel de dezolant și în această parte ascunsă. O speria și mai mult, întrucât era un du-te-vino continuu. În timp ce

mergea, mai mulți oameni își încrucișau drumul cu al ei, majoritatea ducând veșminte dintr-o parte în alta. Când ajunse pe un coridor lung, auzi râsete, iar când o ușă se deschise, văzu mai multe femei pe jumătate dezbrăcate. În dreptul ușii indicate bătu cu putere, întrucât era ferm convinsă că altminteri nimeni nu și-ar fi dat seama de sosirea ei. Vocile discutau și mai aprins, așa încât bătu încă o dată. De data asta, cineva zise:

– Intră!

Davita deschise ușa și se trezi în fața mai multor femei, una mai frumoasă decât alta. Unele stăteau în fața oglinzilor și-și aplicau machiajul, iar altele erau ajutate să se îmbrace în niște rochii complicate și foarte strălucitoare. În colțul cel mai îndepărtat, strânsă într-un corest, Davita o recunoscu pe Violet.

Făcu un pas înainte, iar femeia cea mai apropiată de ea îi strigă:

– Închide ușa!

Spășită, Davita se execută, iar în clipa aceea Violet ridică ochii și o recunoscu.

– Davita! strigă ea.

Căldura din vocea ei o determină pe Davita să alerge spre ea și să i se arunce în brațe.

– Iată-mă! Te așteptai la vizita mea?

– Am primit scrisoarea de la tine și mi-am dat seama că mai

devreme sau mai târziu vei veni. Presupun că doamna Jenkins te-a trimis aici.

– Da. Mi-a dat și o cameră.

– Înseamnă că totul e bine.

În timp ce vorbea, întoarse capul spre croitoreasa care-i strângea corsetul.

– Jessie, nu chiar așa de tare! Nu mai pot respira.

– Nici nu trebuie.

– Dacă leșin pe scenă, vina va fi a ta.

Întorcându-se din nou spre Davita, spuse:

– Ia să ne uităm noi puțin la tine! O, Doamne! Ce n-aș da să am tenul tău. Presupun că îmi vei spune că totul se datorează aerului scoțian. Cam prea mult, dacă mă întrebi pe mine.

– Violet, nu-i așa că nu te-ai supărat că am venit la tine? Nu aveam unde să mă duc și trebuia să găsesc ceva de lucru.

– Mi-ai spus în scrisoare că tatăl tău a murit. Nu ți-a lăsat nimic? Castelul?

– Era... ipotecat, zise Davita cu o voce pierită, stânjenită să vorbească despre chestiuni atât de personale în public.

Dar celelalte femei nu-i acordau nici cea mai mică atenție, ocupate să se machieze sau să-și încheie nasturii de la rochii.

Decolteurile i se păreau Davitei extrem de îndrăznețe, și dacă ar fi fost nevoită să poarte o astfel de rochie, nu s-ar fi simțit deloc în largul ei.

Pe mâneci și pe decolteu fuseseră puși trandafiri, iar la

pălărie niște pene magnifice.

Davita exclamă:

– Arăți grozav, Violet! Nu mă mir că oamenii dau buzna la teatru să te vadă.

– Așteaptă să vezi spectacolul!

– Aș vrea să-l văd. Crezi că mi-ai putea găsi un loc la parter sau undeva unde e mai ieftin?

Violet îi aruncă o privire ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu glumește, după care spuse:

– Nu voi accepta niciodată așa ceva. Mai ales că ai venit tocmai din Scoția să mă vezi!

După câteva clipe de gândire, adăugă:

– Știu ce trebuie să fac. Vei sta în lojă, lângă Bertie. Cred că a sosit deja.

– Nu, nu! Te rog să nu te deranjezi, se grăbi să spună Davita. Nu vreau să fiu povară nimănui. Poate e mai bine să te aștept aici până se termină spectacolul.

Violet râse, ca și cum ar fi auzit o glumă bună.

– Dacă sugerezi cumva că după ce se termină spectacolul merg drept acasă, te înșeli amarnic, domnișoară Neștiutoare.

Se uită la femeia care-i aranja părul.

– Nu-i așa că nu plecăm acasă după ce se termină spectacolul, Jessie?

– Ar fi bine ca din când în când s-o mai faceți, zise Jessie în doi peri. Nu de alta, dar aceste nopți pierdute își vor pune pecetea asupra chipului.

Violet izbucni în râs, cum făcea de nenumărate ori în Scoția.

– Îmi rămân puține nopți pentru a-mi face somnul de frumusețe, după cum spui: se întâmplă atunci când nimeni nu mă invită la cină.

Davita își dădu seama că fusese o prostie să creadă că va sta împreună cu Violet, că vor merge împreună acasă.

Înțelese că Violet avea probabil un admirator care o aștepta la ușă și care o va duce fie la Romano, fie la Rules. Prin urmare, nu avea niciun rost s-o aștepte.

– Îmi pare rău, Violet. N-am vrut să îți fac probleme venind aici. Plec și vorbim mâine.

– Nici vorbă de așa ceva! exclamă Violet.

Întoarse fața când într-o parte când în cealaltă, ca să-și vadă imaginea în oglindă, după care spuse:

– E bine, Jessie. Fii bună și du-te să vezi dacă lordul Mundesley e în lojă ca de obicei, și dacă e, spune-i să vină să schimbe câteva vorbe cu mine.

– Directorului nu îi place ca domnii să vină la cabină în pauze, zise Jessie.

– Știu că nu îi place, dar trebuie să i-o prezint pe prietena mea, nu? Du-te, Jessie! Și grăbește-te!

Jessie plecă, iar Davita zise, neliniștită.

– O, Violet, te rog! Mă descurc și singură. Văd eu spectacolul în altă seară.

– La ce bun să aștepți? Hai să mă uit puțin la tine. Rochia nu e rea deloc, și chiar dacă nu e de seară, merge.

Ridicând ochii, adăugă:

– Îmi amintesc de pălăria asta. Ce ai făcut cu penele?

– Mama ta a fost foarte drăguță că mi-a dat-o, însă mi s-a părut prea încărcată pentru mine.

– Trebuia să-ți lase și ea ceva, având în vedere felul în care a șters-o. Cred că tatăl tău a fost supărat, nu glumă!

Davita trase adânc aer în piept, amintindu-și supărarea tatălui ei. De fapt, după plecarea lui Katie, îi fusese cu neputință să se mai bucure de viață.

– Da, a fost foarte afectat, zise ea încet.

– Îmi pare rău, spuse Violet nepăsătoare, dar la urma urmei, e genul de femeie care se consolează repede. Am primit o scrisoare de la ea, cred că acum vreo trei luni, și era bine.

– Pe Broadway? întrebă Davita, curioasă.

– Nu, într-un turneu. Presupun că l-a părăsit pe Harry pentru un alt bărbat.

O vreme, Davita fu prea șocată ca să dea vreun răspuns.

I se părea și așa suficient de rău că-l părăsise pe tatăl ei ca să plece în America la brațul altui bărbat, dar să-l părăsească și pe acesta era de-a dreptul incredibil, de o viclenie fără margini.

Își spuse însă imediat că nu avea drepul să judece pe nimeni. În plus, era suficient de onestă încât să știe că Violet are dreptate. Katie n-ar fi fost în stare să rămână multă vreme în Scoția, mai ales că nu mai erau banii cu ajutorul cărora să-și cumpere atâtea rochii.

– Vrei să spui că n-ai niciun ban? o întrebă Violet.

– Foarte puțini, răspunse Violet. Avocații mi-au propus să-mi caute ceva de lucru la Edinburgh, să am grijă de copii sau ceva similar, dar m-am gândit că aș putea găsi ceva mai bun la Londra.

– Având în vedere cum arăți, nu trebuie să stai și să ai grijă de copii! zise Violet, ușor malițioasă.

Apoi zâmbi.

– Lasă totul în seama mea, Davita! Voi avea grijă de tine. Deocamdată, distrează-te și tu puțin. Am petrecut clipe minunate în Scoția, alături de tine. Voi face în așa fel încât și tu să te simți bine la mine.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă, iar un băiat strigă:

– Zece minute, doamnelor!

Violet se ridică de pe scaun.

– Unde e Jessie? întrebă ea.

În timp ce vorbea, femeia despre care întrebase își croia drum printre celelalte doamne.

– I-ai transmis mesajul?

– Da, însă va trebui să vă grăbiți, dacă doriți să-l vedeți.

– Știu, știu. Vino, Davita!

O luă prin cameră, părând o corabie care navighează pe mare, iar Davita o urmă.

Pe scară, era și mai multă lume decât înăuntru. Unii oameni o primiră pe Violet cu admirație, alții cu ironii.

Când ajunseră la parter, Davita o auzi pe Violet vorbind cu cineva care stătea în fața ușii. La o primă privire, i se păru elegant, impozant în costumul de gală. Când îl privi însă mai de aproape, observă că era mai în vârstă decât se așteptase. Avea o mustață stufoasă și răsucită la colțuri, iar chipul împlinit arăta că trecuse binișor de jumătatea vieții. Totuși, era vorba de un gentleman, fapt de care puteai să-ți dai seama auzindu-l vorbind. Spre deosebire de el, vocea Violetei era adesea comună.

– Bună, Bertie!

– Ai trimis după mine, prințesa mea fermecată! zise lordul Mundesley, iar cuvintele tale sunt porunci pentru mine.

– N-am mult timp la dispoziție. Vreau să ți-o prezint pe fiica tatălui meu vitreg. Tocmai a sosit din Scoția și dorește să vadă spectacolul. Crezi că poți aranja? N-a mai fost la Londra, așa că te rog să ai grijă de ea... pentru mine. Dar fără șiretlicuri, bine?

– Nu înțeleg la ce te referi, zise Bertie, ofensat în demnitatea lui, o atitudine pe care era clar că o juca.

Își scoase apoi pălăria și întinse mâna.

– Îmi pare bine de cunoștință. Ar fi bine dacă Violet ar face prezentările cum se cuvine.

– Credeam că te vei prezenta singur, Bertie! zise Violet. Ea e Davita Kilcraig. Tatăl ei era baronul cu care mama s-a căsătorit.

– Și pe care l-a părăsit! adăugă lordul Mundesley.

– Da, l-a părăsit, dar e o chestiune care nu te privește, iar

Davita nu are niciun amestec în această poveste.

– Sigur că nu! admise lordul Mundesley.

Nu-i dăduse încă drumul la mână, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită.

Bărbatul tocmai voia să spună ceva când vocea stridentă a băiatului se auzi din nou.

– Trei minute, doamnelor!

Violet scoase un țipăt scurt.

– Ne vedem după spectacol! zise ea, ridicând fusta și luând-o la goană pe scări.

– Ar fi mai bine să mergem în față, îi propuse lordul Mundesley Davitei.

Deschise o ușă, iar Davita o luă înainte și se trezi în sală. Zgomotul o lovi aproape ca un val, iar rochiile în culori ale femeilor și parfumurile acestora o zăpăciră.

– Pe aici! îi indică lordul Mundesley.

Davita urcă vreo două trepte și se trezi într-o lojă tapițată în roșu. Lordul Mundesley se așeză la dreapta ei, astfel încât ea să vadă cât mai bine.

Davita se uita uimită în jur. Fusese de câteva ori la teatrul din Edinburgh, dar nimic nu se compara cu ceea ce vedea acum la Gaiety. Totul strălucea.

Niciând nu mai văzuse atâtea femei frumoase și atâtia

Niciodată nu mai văzuse atâtea femei frumoase și atâția bărbați distinși laolaltă.

Orchestra, care până atunci cântase în ritmuri ușoare, porni

într-un crescendo care făcu să vibreze întreg teatrul.

Uită totul și se lăsă prinsă în vraja creată de spectacol. Atât mama ei vitregă, cât și Violet, îi vorbiseră despre acest spectacol.

Rolul principal fusese interpretat de Nellie Farren, una dintre cele mai mari stele de la Gaiety, dar acum părăsise scena, din cauza unor probleme de sănătate.

Puținele ziare pe care Davita le citise în Scoția și care relatau ceea ce se petrecuse la Londra, deplânseseră această tragedie, actrița fiind una dintre cele mai bune ale teatrului.

Hector, care o văzuse adeseori pe Nellie când era la Londra, cu tatăl lui, o ridicase în slăvi.

– Nu renunța niciodată la nimic fără luptă. Foarte greu vor găsi pe cineva care s-o înlocuiască.

– Mi-ar fi plăcut s-o văd, îi mărturisise Davita.

Acum, însă, vedea spectacolul într-o nouă interpretare. Lottie Collins preluase rolul principal. Frumusețea decorului și a membrilor corpului de balet o uluiră pe Davita.

Mai era și eleganța Violetei și a celorlalte șapte fete. Când acestea pătrunseră pe scenă, i se părură atât de frumoase, încât crezu că toți bărbații din sală se vor îndrăgosti instantaneu de ele.

O singură dată, cât Violet era pe scenă, Davita aruncă o

privire lordului Mundesley și observă, spre marea ei surprindere, că acesta nu privește spre scenă, ci se uită la ea.

Ar fi vrut să-i spună că-i place la nebunie spectacolul, dar

ajunse la concluza că era mai bine să tacă. În consecință, se mărgini să zâmbească timid.

După aceea, ochii ei reveniră asupra scenei.

Apariția neașteptată a lui Fred Leslie, despre care urma să afle că era cel care concepuse spectacolul, o încântă mai mult decât orice altceva.

La capătul mai multor secvențe de dans și a unor cuplete comice, pe scenă își făcu apariția Lottie Collins, îmbrăcată într-o roche roșie, cu o pălărie de aceeași culoare. Părul blond i se revărsa în cascade pe spate.

Cântă lent, suav, jucându-se cu o batistă din mătase. După o strofă, veni rândul corului să interpreteze aceeași bucată. Orchestra îl acompanie cu antren.

Apoi, ținând o mână în șold, iar cu cealaltă fluturând batista, Lottie păru că își ia avânt.

Vocea ei și cea a corului părură a ajunge la apogeu. Întregul teatru vibra. Un dans țigănesc făcu în așa fel încât toată lumea să se ridice în picioare, să danseze și să cânte împreună cu cei de pe scenă.

Bărbații, mai ales, se dezlănțuiră, neobosind să strige: "Bravo!"

Era ultimul lucru la care se aștepta Davita. Nicicând nu-i trecuse prin minte că așa ceva s-ar putea întâmpla la Gaiety

trecuse prin minte că așa ceva s-ar putea întâmpla la Galery.

Abia la căderea cortinei și pe măsură ce aplauzele scădeau în intensitate, se uită la bărbatul de lângă ea. Ochii îi erau fixați tot

asupra ei și zâmbea, de parcă s-ar fi mirat de surprinderea ei.

Intuind probabil că aștepta s-o audă vorbind, zise cu șovăială:

– Habar... n-aveam că... există oameni care să danseze astfel.

– Te-a șocat?

– Nu... chiar.

– Eu cred că da, zise el zâmbind. Lottie poate fi copleșitoare când se dezlănțuie.

– Cum... poate face așa ceva în fiecare seară? întrebă Davita.

Lordul Mundesley izbucni în râs.

– Asta înseamnă să joci. Să mergem după Violet. Putem s-o facem cât e pauză.

O conduse prin mulțimea care se îndrepta în aceeași direcție ca ei. Avură nevoie de timp să urce scările. Până să ajungă, fetele erau deja asaltate de admiratori.

Violet vorbea deja cu doi domni când Davita și cu lordul Mundesley i se alăturară. Buchetele de flori se înmulțiseră, fiecare dintre fete arătând și mai frumoasă printre admiratori.

– Cum ți-a plăcut spectacolul? o întrebă Violet.

Cum Davita tăcea, lordul Mundesley răspunse în locul ei.

– A fost uimită și puțin șocată.

– Șocată? Mda! Presupun că Lottie provocă un asemenea

impact asupra unei fete venite de la țară.

– Sigur că da! Ar fi trebuit să îmi dau seama că prietena ta e

scoțiană, interveni unul dintre domni. Ar fi trebuit să-mi dau seama, după părul ei roșu.

– Nu e vopsită, dacă asta insinuezi, ripostă Violet cu asprime.

– N-aș fi niciodată atât de lipsit de eleganță încât să sugerez așa ceva.

– Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Violet între patru ochi, zise lordul Mundesley, pe un ton posesiv care-i determină pe ceilalți domni să se îndepărteze.

– Bertie, ai fost prea autoritar, ceea ce nu-mi place deloc, se plânse Violet.

– Voiam numai să te întreb dacă domnișoara Kilcraig vine la masă cu noi, zise lordul Mundesley. Dacă da, va trebui să-i găsim un partener.

– Nu, nu... vă rog, zise Davita, stânjenită. Ați fost și așa destul de bun primindu-mă în loja dumneavoastră. Imediat după terminarea spectacolului, mă întorc acasă.

– Nu e nevoie, zise lordul Mundesley. De fapt, având în vedere că este prima seară pe care o petreci la Londra, ar fi o mare greșeală să pleci. Nu-i așa, Violet?

– Sigur că da. Vreau ca Davita să ne însoțească. Rămâne cu mine, nu-i așa?

– Prea bine, zise lordul Mundesley. Să-l rog pe Tony, sau pe Willie?

Violet îl privi provocator pe sub genele rimelate.

– Ce zici de marchiz?

Lordul Mundesley se schimbă la față.

– Nu-mi mai pomeni de acel bărbat!

– Din câte am auzit, astăzi calul lui l-a învins pe al tău.

– Să-l ia naiba! E a treia oară când mă învinge. Ceea ce face să-l urăsc și mai mult.

Era ceva feroce în atitudinea lordului Mundesley, ceva l de sălbatic ca dansurile la care tocmai asistaseră.

Violet râse.

– La ce îți servește să-l urăști? Pare întotdeauna că sc ce-i mai bun din tine.

– Încerci intenționat să mă faci să-mi pierd cumpătu repezi lordul Mundesley. Știi prea bine ce sentimente am faț Vange.

– Pentru numele lui Dumnezeu, scutește-mă! zise Violet. auzit-o pe Rosie plângând întreaga după-amiază după el.

– Vrei să spui că a părăsit-o?

– A dat-o afară din casa lui din Chelsea cu tot cu baga i-a spus că ar trebui să se considere norocoasă că-i bijuteriile.

– E insuportabil! exclamă lordul Mundesley. Nu-l supor mulți alții de aici.

– Ca Rosie, de exemplu! zise Violet. Dar vina îi aparțin întregime pentru faptul că și-a pierdut capul după el. I-am s

de la bun început ce caracter are.

– Și nu numai tu ai făcut-o, zise lordul Mundesley. Rosie

prostuță, iar într-o bună zi voi avea grijă ca Vange să primească exact ceea ce merită. Cine râde la urmă, râde mai bine.

Davita văzu, din expresia întipărită pe chipul Violetei, că aceasta va face o remarcă malițioasă, dar în clipa aceea se auzi vocea băiatului care anunța timpul.

– Zece minute, doamnelor!

Femeile țipară, iar bărbații se îndreptară spre ușă.

Imediat ce rămaseră singure, fetele începură să-și schimbe rochiile.

Davita îi zâmbi Violetei și îl urmă pe lordul Mundesley în lojă. Abia când se instală din nou pe scaun, îndrăzni să spună:

– Vă rog... vreau ca după spectacol să merg direct acasă. Nu vreau să fiu... o pacoste.

– În niciun caz, zise lordul Mundesley, aplecându-se spre ea. Să fiu sincer, îmi place să te urmăresc cum reacționezi atunci când vezi pentru prima oară anumite lucruri.

După o scurtă pauză, adăugă:

– Și sunt o mulțime de alte lucruri pe care aș vrea să le înveți de la mine.

Ceva în tonul vocii lui o făcu să se simtă stânjenită.

Nu prea știa de ce, dar presupuse că din cauza experienței și a vârstei sale. Nedorind să vorbească despre ea, zise:

– Cine este gentlemanul care v-a necăjit atât?

– Marchizul de Vange! răspunse lordul Mundesley. Un individ insuportabil. Trebuie neapărat să te ferești de el.

– Ce-l face așa de rău?

Lordul Mundesley zâmbi.

– E cel mai potrivit cuvânt pentru a-l descrie. Să fie clar Davita, este personajul negativ într-o intrigă care se țese sub ochii tăi nevinovați. Există și un erou în povestea asta, dar rolul acesta mi-e rezervat mie, micuța mea scoțiană. E rolul pe care doresc să-l joc.

Davita îl privi nevenindu-i să-și creadă urechilor, crezând că înțelesese greșit.

Și felul cum o privea o făcu să se simtă dun nou stânjenită Răsuflă ușurată la ridicarea cortinei.

Capitolul 4

Davita privi în jurul ei, entuziasmată.

– Așadar, acesta era localul Romano.

Nu era prea departe de teatru. În plus, așteptările nu-i fuseseră înșelate. Totul arăta așa cum îi fusese descris de tatăl ei și de Katie.

Încă de la intrare fură întâmpinați de un omuleț, Romano în persoană. Atmosfera din restaurant părea plină de veselie.

Fură conduși într-o sală cu jaluzele roșii. Majoritatea meselor erau deja pline. Toate femeile erau nespus de frumoase, exact ca Violet.

Decolteurile erau foarte adânci, iar taliile așa de mici încât un bărbat le putea imediat cuprinde.

Lordul Mundesley fu condus la o masă de patru persoane. Violet și cu Davita se așezară una lângă alta, iar bărbații în fața

lor. La unele mese erau inscripționate numele celor care urmau să ia loc. Într-un loc, era inscripționat numele lui Lottie Collins în altul acela al Lindei Verner.

Totul era așa de strălucitor, încât Davita își spuse că pesemne arăta ca un șoricel pe lângă celelalte femei.

Pe de altă parte, se bucura că ajunsese la Romano și că nu fusese dezamăgită. Oamenii nu încetau să sosească, iar când lordul Mundesley ceru să se aducă mâncare, o sticlă cu șampanie și gheață, cererea îi fu îndeplinită imediat.

Davita privea curioasă în jur, încât dacă nu va mai avea ocazia să revină, măcar să-și întipărească bine în minte cele văzute.

Cel de-al doilea bărbat era un tânăr blond care în drum spre local i se păruse mai degrabă stupid. Era clar că era amorezat de Violet și, cum stătea în fața ei, nu-și lua ochii de la chipul ei.

Masa de alături rămase goală până când aproape terminară de mâncat. Apoi, în timp ce lordul Mundesley trăgea din trabuc și bea din coniac, Romano conduse la masa alăturată un bărbat înalt, oacheș.

Cum era singur, se așeză pe canapea și privi în jurul lui într-un mod care Davitei i se păru disprețuitor. Ca și cum locul nu era suficient de bun pentru el.

Pe de altă parte, era foarte chipeș și avea un aer autoritar care arăta că e un gentleman de seamă.

care arăta că e un gentleman de seamă.

În timp ce se uita la străin, își dădu seama că lordul Mundesley pufni disprețuitor și că e încruntat.

Până în clipa aceea se comportase foarte frumos, făcându-le să râdă, complimentând-o la nesfârșit pe Violet și uitându-se la Davita într-un fel care o stingherea.

În clipa următoare, îl auzi pe lordul William spunând:

– Felicitări, Vange! M-am gândit eu că armăsarul tău va câștiga cursa, așa încât am pariat pe el.

Davita tresări ușor.

Nou-venitul era marchizul de Vange, pe care lordul Mundesley îl ura din toată ființa lui și despre care vorbise urât de câteva ori în timpul cinei.

Ca și cum marchizul și-ar fi dat seama cine e la masa alăturată, îi spuse lordului William:

– Nu știu dacă ai câștigat prea mult, având în vedere că au mai pariat și alții pe el. Era favorit.

Apoi, întorcându-se spre Violet, spuse:

– Bună seara! Mă gândeam, în timpul spectacolului, că nu te-am mai văzut niciodată arătând așa de bine.

– Mulțumesc, îi răspunse Violet.

Davita o privi surprinsă. Deși mai devreme îl vorbise de rău pe marchiz, acum îi întinse mâna cu cochetărie și plecă genele.

Marchizul întoarse apoi capul spre lordul Mundesley și văzându-i chipul îmbufnat, zise, zâmbind ironic:

– Vrei cumva să-mi cer scuze pentru că te-am învins la curse?

– Știu eu cum a fost obținută această victorie, răspunse lordul, înțepat.

– Sugerezi cumva că eu sau jokeul meu am încălcat regulil

Tonul vocii lui era acum sfidător.

De parcă ar fi înțeles că mersese prea departe, lord Mundesley se grăbi să revină.

– Nu, sigur că nu. Am fost pur și simplu dezamăgit.

– Evident!

Era limpede că înțelege perfect simțămintele lordului față de el.

O remarcă apoi pe Davita, iar aceasta simți că e examina îndelung și că marchizul era surprins de îmbrăcămintea ei.

Chelnerul care veni îi distrase atenția, așa încât începu studieze meniul.

– La naiba! De ce trebuia să stea tocmai lângă noi? zise înc lordul Mundesley.

Dându-și imediat seama că fusese indiscret, i se adresă pe u ton mieros lordului William.

Davitei, venirea la teatru i se părea fascinantă. Iar acur marchizul care mânca la masa alăturată, nici măcar nu s sinchisea de ei.

Violet tocmai începuse să arate niște celebrități câr încăperea fu traversată de o femeie nespus de frumoasă, un dintre tinerele pe care Davita le văzuse în cabină, alături d

prietena ei. Femeia se opri în fața marchizului.

– Vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să-ți vorbesc.

Marchizul nu se ridică în picioare, ci o privi și spuse răspica

– Nu avem ce discuta, după cum bine știi.

– Eu am multe să-ți spun.

Vorbea ca o isterică, iar Violet se întoarse spre ea și-i spuse:

– Rosie, te rog, nu fi prostuță!

Abia acum înțelese Davita că era acea Rosie despre care Violet adusese vorba mai devreme.

Era așa de frumoasă, încât Davita se întrebă cum de-i rezista marchizul. Dar Rosie o ignoră pe Violet și spuse:

– Dacă nu mă asculți, mă omor! Mă auzi? Mă omor... imediat! Poate numai așa vei regreta.

Când termină de vorbit, izbucni în plâns și în timp ce se îndepărta, repetă cu inima frântă:

– Mă omor! Mă omor!

Violet sări de pe scaun și înconjură cu brațul umerii lui Rosie, aruncând în același timp lordului Mundesley o privire imploratoare, ca și cum l-ar fi rugat să intervină.

– Nu se cade să faci o scenă aici! zise Violet. Haide, Rosie! E mai bine să mergem acasă.

– Nu... vreau să mă duc acasă, zise fata printre hohote.

Dar cu Violet de o parte și cu lordul Mundesley de cealaltă, nu putea face altceva decât să se îndrepte spre ușă.

Lordul Mundesley aruncă peste umăr:

– Poruncește să mi se aducă trăsura, Willie!

Lordul William se grăbi să-i împlinească dorința, așa încât Davita rămase singură și se întrebă dacă n-ar fi bine să-i urmeze.

Conchise însă că n-ar fi făcut decât să le stea în cale.

Se uita lung după ei, când marchizul remarcă:

– Cred că trebuie să-mi cer scuze.

Davita înțelese că ei îi erau adresate acele vorbe, așa înc întoarse capul și-l privi cu ochii ei mari încă uimiți de scena care asistase.

Ca și cum i-ar fi înțeles surpriza, marchizul spuse:

– Te asigur că nu e ceva obișnuit în acest restaurai Presupun că vii aici pentru prima dată.

– Da... de-abia am ajuns la Londra... chiar în această seai

Își spuse că soluția cea mai potrivită era să vorbească pe u ton cât se poate de calm, astfel încât să nu pară supărată d cauza celor petrecute.

– De unde vii? se interesă marchizul.

– Din... Scoția.

– Atunci, înțeleg de ce ți se pare totul așa de ciudat. Te v obișnui cu timpul.

Vorbea de parcă o asemenea perspectivă nu era tocmai (invidiat, iar Davita, încercând să pară la fel de calmă, zise:

– Am auzit de Romano și de Gaiety... dar sunt mult mai. palpitante decât mi-am închipuit.

– Fiecare cu părerea lui, zise marchizul, cu cinism. În m(cert, oferă ce e mai bun la Londra în acest moment.

Vorbea ca și cum în altă parte situația ar fi putut fi mai bun
reducând astfel teatrul și restaurantul la un rang inferior. Davi

încercă să schimbe subiectul.

– Ați avut... mult succes cu... caii?

– Am avut noroc, răspunse marchizul. Pari interesată de curse.

Davita zâmbi.

– Mă tem că n-am văzut nicio cursă importantă în afara celor care au loc la Edinburgh. Cred că un cal pursânge este cel mai frumos animal de pe lumea asta, adăugă ea, convinsă că el nu e tocmai interesat de un atare subiect.

– Sunt de acord cu tine. După felul cum vorbești, presupun că îți place să călărești.

– Ori de câte ori am ocazia. Tata spunea că sunt o bună călăreață, dar poate era subiectiv.

– Cine l-ar putea învinovăți?

În timp ce vorbea, avea senzația că o evaluează. Ochii lui păreau că zăbovesc asupra părului ei. Apoi, zise:

– Văd că însoțitorii tăi revin. Tot ce-mi mai rămâne de făcut, este să-ți urez noapte bună și să sper că vei fi suficient de înțeleaptă încât să te întorci în Scoția în cel mai scurt timp cu putință.

În timp ce vorbea, se ridică. Davita era așa de surprinsă de cele auzite, încât rămase fără replică.

Marchizul ajunsese deja în celălalt capăt al restaurantului si

stătea de vorbă cu cineva când Violet și cu lordul Mundesley se așezată pe scaune.

Davita sesiză că lordul William nu era cu ei și ca și cum ar rostit întrebarea cu voce tare, Violet zise:

– Willie o duce acasă pe Rosie.

– Aș fi putut s-o fac eu. De ce n-ați trimis după mine?

– Se va înțelege de minune cu Willie, zise Violet.

– Nu voiam să te pierdem, micuța mea scoțiană roșcată, zi lordul Mundesley.

Ceva în tonul vocii lui și în privirea lui o stânjenea pe Davit dându-i senzația că e cumva neloială Violetei.

– Întrucât am rămas numai noi trei, continuă lordul, voi ave plăcerea să mă așez între voi. Voi fi mândru nevoie mare, pentr că am să fiu spinul dintre acești frumoși trandafiri.

Davita avu din nou senzația că participă la o reprezentai teatrală și că lordul Mundesley exagerează.

Deși încercă să stea cât mai departe de el, îi fu cu neputinț

O dată sau de două ori, ca și cum ar fi ținut morțiș să scoat în evidență vorbele pe care le rostea, își puse mâna p genunchiul ei.

Sosirea lordului William o făcu să răsufle ușurată.

Acesta zise, înainte să i se pună vreo întrebare:

– Vreau să beau ceva tare. Violet, m-ai pus într-o situați foarte neplăcută.

– Se simte bine?

– Am lăsat-o cu Gladys, care locuiește în aceeași clădir
Mi-a spus că va avea grijă de ea.

– Credeam că Gladys a plecat.

– Tocmai se întorsese, dar presupun că nu va sta mult. Am auzit că Sheffield vrea s-o ia de soție.

Violet scoase o exclamație încântată.

– Vorbești serios? O, ce bucuroasă sunt! Ar fi grozav pentru Gladys dacă ar reuși.

– Nu te bucura dinainte, interveni lordul Mundesley. Tatăl lui îi va tăia banii, dacă se căsătorește cu o actriță.

– Dar e profund nedrept! zise Violet cu patimă. La urma urmei, Belle s-a căsătorit cu contele de Clancarty și sunt fericiți împreună.

– După niște suișuri și coborâșuri.

– Nicio căsătorie nu e scutită de așa ceva. Trebuie neapărat să-i găsim lui Rosie un soț.

– Cu siguranță, acesta nu va fi Vange, zise lordul William.

– S-a comportat foarte urât, dar nu e așa mereu?

– Știu ce părere ai despre Vange, zise lordul William, dar dacă mă întrebi pe mine, nu ar fi trebuit să se implice într-o relație cu ea. Știu că Rosie e frumoasă, dar în trăsură am avut senzația că e puțin dusă cu pluta.

– E cam isterică, admise Violet.

– Ei bine, nu prea îl văd pe Vange trăind alături de o asemenea femeie. În plus, femeile, oricât de frumoase, nu arată

niciodată bine când plâng.

– Ai dreptate, zise lordul Mundesley. Mie îmi plac femeile

care râd.

În timp ce vorbea, se întoarse spre Davita:

– Presupun că ai auzit de nenumărate ori că râsul tău e aidoma cântecului păsărilor.

– Nu mi-a mai spus nimeni așa ceva, zise Davita zâmbind, da mă bucur că râsul meu nu ți se pare aidoma behăitului une capre sau țipătului pescărușilor pe vreme urâtă.

– Totul la tine e răpitor! zise încet lordul Mundesley.

Spunând acestea, își lipi piciorul de al ei.

Plecară foarte târziu, iar în trăsură lordul Mundesley se așez între ele și-și puse mâinile peste umerii lor, spre consternare Davitei.

– Spuneți-mi, fetelor, cât de mult v-a plăcut această seară ș cât de repede vom repeta isprava.

– Cred că data viitoare va trebui s-o luăm pe Rosie cu noi zise Violet.

Davita era poate o ființă foarte sensibilă, dar i se păruse ma devreme, când își lua șalul de la garderobă, că Violet îi vorbește cu răceală.

– A fost o seară minunată! exclamă Davita.

– Mă bucur că ți-a plăcut, îi răspunse Violet, dar nu trebui să crezi tot ce spune lordul Mundesley.

– Nu, sigur că nu. Totuși, a fost foarte politicos.

Violet o privi cu asprime și zise:

– Așa ai caracteriza comportamentul lui?

Apoi, adăugă:

– Mi-a venit o idee!

– Să auzim! zise lordul Mundesley.

– M-am gândit cum ți-ai putea lua revanșa asupra marchizului, dacă asta dorești.

– Să-mi iau revanșa? repetă lordul. Vreau să-l distrug, să-l elimin. Dacă n-aș fi amenințat cu spânzurătoarea, mi-ar plăcea să-l împușc.

– Atunci, ascultă-mă bine... începu Violet.

Îl trase spre ea și-i șopti ceva la ureche. Știind că nu trebuie să asculte, Davita întoarse capul, adresându-i-se lordului William.

– Sunt atâtea de văzut la Londra, iar eu nu știu de unde să încep.

– Îmi va face plăcere să-ți arăt câteva locuri deosebite din Londra.

– Nu asta voiam să spun. Mă gândeam numai că e grozav să te plimbi prin asemenea locuri. Până una alta, va trebui să-mi găsesc ceva de lucru.

– Te gândești să pășești pe scenă, ca Violet?

Davita clătină din cap.

– Mi-am dat seama în această seară că e ceva ce nu voi face niciodată. În primul rând, nu am talent. Apoi, mi-e teamă de

moarte.

– Trebuie numai să arăți bine, iar pentru asta nu trebuie să

faci nimic.

– În ruptul capului nu vreau să ajung pe scenă, zise Da cu vehemență. Există probabil o mulțime de alte lucruri c pot fi făcute.

– Deunăzi, mama spunea că o lady nu poate alege de între două lucruri: fie să fie guvernantă, fie însoțitoare, z lordul William.

Davita se gândi că la fel îi spusese și domnul Stirling.

– Trebuie să existe și alte căi, zise ea.

– Presupun că există, dar dacă mă întrebi pe mine, ți-a mult mai bine dacă George Edwardes ți-ar găsi un loc în tru

Davita simți nevoia de a reitera refuzul de a ajunge pe sce dar în clipa aceea lordul Mundesley exclamă:

– Doamne Dumnezeule! Violet, cred că va ieși ceva din a Ce idee năstrușnică!

– Păi da! Să reflectezi la ce ți-am spus.

În timp ce vorbea, trăsura se opri. Ajunseseră la locui doamnei Jenkins.

– Noapte bună, Bertie, îi spuse Violet lordului Mundesley mii de mulțumiri. Ca întotdeauna, ai fost o gazdă perfectă.

– Noapte bună, draga mea. Voi trece mâine pe la ti Înainte, voi sta puțin de vorbă cu Boris. Este bărbatul de c avem nevoie într-o asemenea situație.

– Sigur. Marchizul n-are cum să refuze invitația la una
petrecerile prințului, zise Violet.

Așadar, vorbiseră din nou despre marchiz. Davita avea senzația că unelteau ceva împotriva lui.

Lordul Mundesley își sărută iubita pe holul cufundat în beznă, iar lordul William o sărută pe Davita pe obraz.

– N-ai fost prea cooperantă în această seară, îl auzi Davita spunând. Cinezi mâine cu mine?

– Mă mai gândesc, veni replica Violetei.

Se uita la lordul Mundesley, însă acesta ducea mâna Davitei la buze.

– Noapte bună și mii de mulțumiri, zise ea. A fost cea mai grozavă seară din viața mea.

Nu așteptă răspuns, întrucât în clipa când îi sărutase mâna, se temuse că va încerca s-o sărute pe obraz, iar ea nu dorea să fie atinsă de el.

După ce urcă scările, întoarse capul și constată că Violet n-o urmase, ci vorbea cu cei doi bărbați.

Vorbea foarte încet și cu însuflețire, iar amândoi bărbații o ascultau cu atenție.

Deși nu știa cu siguranță, avu din nou senzația că vorbeau despre marchiz.

– E ridicol să urăști pe cineva cu atâta putere.

Își aminti instantaneu că acesta o sfătuise să se întoarcă în Scoția.

La urma urmei, nu-l privea ce face ea. Totuși, chiar și când se întinse în pat, îi fu cu neputință să nu se gândească la vorbele

lui.

În fața ochilor îi apărea chipul marchizului și cuvintele s rostite din suflet, cu convingere, de parcă ar fi crezut că ac era cea mai bună soluție pentru ea.

Imediat, o altă idee îi încolți în minte. Dacă lor Mundesley și cu Violet îl urau atât, însemna că aveau un m bine întemeiat. Era limpede că Rosie îl iubea, iar el trebuie s făcut ceva pentru a genera o asemenea pasiune.

Gândindu-se mai bine, Davita își aminti că o auzise pe Vic spunând că marchizul o dăduse afară cu tot cu bagaje.

Se întrebă care era semnificația acestor vorbe, precum și ce ar fi făcut așa ceva.

Stătea la el ca oaspete? Dar oare ce o fi vrut să spu marchizul remarcând că Rosie se putea considera norocoasă putea păstra bijuteriile?

Davita își amintea că mama ei îi spusese că o lady nu po accepta bijuterii de la un bărbat decât dacă era logodită cu e urma să-i devină soție.

Abia acum înțelegea.

Asta trebuia să fie. Marchizul o ceruse probabil de soție, acum se certaseră, iar logodna fusese ruptă.

Din acest motiv spusese Violet că trebuie să-i găsească un lui Rosie. În plus, lordul Mundesley afirmase cu sarcasm

Vange nu se va căsători în vecii vecilor cu ea.

Tare prostuță trebuie să fi fost ca să piardă un asemer

bărbat. Actrițele aveau o reputație foarte proastă, așa încât cu greu puteau pătrunde în aristocrație.

Era greu, dar nu imposibil. Tatăl ei se căsătorise cu Katie Kingston, iar Belle Bilston, o altă fată de la teatrul Gaiety, se căsătorise cu lordul Dunlo, devenit apoi contele de Clancarty.

Katie îi spusese că locuiau în Scoția și că aveau gemeni.

– E ceva ce nu se va întâmpla cu mine și cu tatăl tău, precizase aceasta izbucnind în râs, așa încât nu ai de ce să-ți faci griji în privința moștenirii.

Davita o asigurase că nu-i trecuse prin minte așa ceva. Iar acum, își spuse că moștenirea ei ar fi fost și mai mică dacă ar fi fost nevoită să împartă cele o sută nouăzeci de lire sterline cu doi frați gemeni.

Katie mai pomenise și numele unei alte fete de la Gaiety, Katie Vaughan, care era cea mai mare stea de la Gaiety, și care se căsătorise cu onorabilul Arthur Frederick Wellesley, nepotul marelui duce de Wellington.

– Dar căsătoria a sfârșit prost, la tribunal, îi spusese aceasta conspirativ.

– E ceea ce i s-ar fi putut întâmpla tatei, dacă și-ar fi dorit să se recăsătorească după ce Katie îl părăsise.

Înainte de a adormi, auzi din nou vocea marchizului:

– Întoarce-te în Scoția!

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Davita se trezi la o oră neobișnuit de târzie. Privi neîncrezătoare ceasul de pe noptieră. Era zece fără un sfert.

– Probabil că Violet mă consideră o leneșă.

Dar reflectând mai bine, trase concluzia că era foarte puțin probabil ca Violet să se fi trezit.

Se spălă cu apă rece pe față, scoase o rochie din valiză, se schimbă și coborî în bucătărie. Doamna Jenkins gătea.

– Bună dimineața, doamnă Jenkins, spuse Davita.

– Presupun că vrei să mănânci, zise doamna Jenkins. Chiar dacă ai venit cam devreme, ne descurcăm noi.

– Devreme? exclamă Davita.

Doamna Jenkins râse.

– Toți cei care vin din provincie încep prin a se trezi foarte

devreme, după care intră în obiceiurile teatrului. Prietena ta, Violet, nu va deschide frumoșii ei ochi albaștri înainte de prânz. Și chiar și atunci n-o va face decât dacă ia prânzul cu vreun fante.

– Aș vrea să mănânc ceva. Mi-e foame, zise Davita.

– Așază-te! Îți fac niște ouă. Găsești ceai pe plită. Zahărul e în dulap.

Davita luă ibricul și-și turnă ceai într-o ceașcă de porțelan. Licoarea i se păru așa de tare, încât fu nevoită să adauge apă fierbinte.

Din fericire, găsi tot ce-i trebuia.

Întrucât era flămândă cu adevărat și băuse foarte puțină șampanie în seara anterioară, mâncă bine și-i mulțumi doamnei Jenkins din toată inima.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, zise gazda, tu plătești. Nota de plată va veni la sfârșitul săptămânii.

Văzând ochii temători ai fetei, se grăbi să adauge:

– Nu-ți face grijă, copilă! Nu cer mai mult decât costă. În plus, te-ai putea trezi într-o bună zi că obții două sute de lire sterline pe săptămână, ca Lottie Collins.

– Două sute de lire pe săptămână! exclamă Davita.

Începea să creadă că e o proastă refuzând să urce pe scenă. Dar când își aminti rolul lui Lottie, înțelese că lordul Mundesley

avusese dreptate. Fusese șocată!

Chiar dacă juca, avea senzația că era o rușine pentru o

femeie să pară așa de abandonată, de incapabilă a-și stăpâ gesturile.

În adâncul sufletului, își dorea să fie ca mama ei, blând delicată, feminină, dar în același timp inteligentă, capabilă facă orice.

Nici nu trebuia să mai spună că a transforma un căm într-un loc plăcut era o calitate pentru care oricine ar angajat-o.

Răspunsul însă era altul: trebuia să se căsătorească.

Mama ei fusese o soție desăvârșită, iar domnul Stirlir avusese dreptate când îi spusese că ar trebui să se căsătoreasc

„Poate voi cunoaște pe cineva aici, la Londra" se gândi ea.

O asemenea perspectivă i se părea foarte puțin probabil chiar dacă n-ar fi putut spune de ce.

Era sigură că dincolo de ceea ce îi spusese Katie desp partidele reușite făcute de unele fete de la Gaiety, era sigur bărbații pe care-i văzuse seara trecută nu veniseră pentru a căsători, ci pentru a se distra.

Femeile erau fascinate, amuzate, distrate de admiratorii l care le rezervau mese pe care le inscripționau numele și care ofereau flori cu nemiluita, dar căsătoria însemna cu totul și totul altceva.

„Dincolo de asta, dacă m-aș căsători în asemene circumstanțe, m-aș simți ca un pește pe uscat".

Știa că nu s-ar putea căsători decât cu un bărbat pe care să

iubească.

Când lordul Mundesley își pusese brațul în jurul umerilor ei, un val de dezgust o cuprinsese, iar când îi sărutase mâna mai că-i venise să-l plesnească.

Gândul la el o făcu să tresară și să se scuture ca de un coșmar. Spera din tot sufletul să nu-l mai revadă.

„Va trebui să găsesc un birou unde se fac angajări", își spuse ea.

– Există vreo firmă care mediază angajări? o întrebă ea pe doamna Jenkins.

Doamna Jenkins se întoarse spre ea și o întrebă:

– La ce îți trebuie așa ceva?

– Trebuie să găsesc ceva de lucru, doamnă Jenkins.

– Vrei să spui că nu vei urca pe scenă, ca prietena ta?

Davita clătină din cap.

– Sper că nu veți refuza să mă mai țineți pentru că v-am făcut această mărturisire. Știu că nu acceptați decât oameni care lucrează la teatru, dar mă simt foarte bine aici.

– Nu te îngrijora. Nu te dau afară. Mi-am dat seama că ești o lady, chiar dacă nu știu numele tatălui tău. Dar ce anume vrei să lucrezi?

– Habar n-am. E... greu. N-am nicio experiență, iar tot ceea ce am învățat nu mă ajută prea mult.

I se păru că doamna Jenkins îi aruncă o privire ciudată.

– Poate Violet are ceva în minte. Ea chiar știe cum să aibă

grijă de ea.

– E așa de frumoasă, zise Davita. Cred și eu că prin roluri frumoase la teatru, chiar dacă nu joacă.

Doamna Jenkins tăcu, după care se întoarse la gătit Davita își continuă șirul gândurilor.

– Poate se va căsători...

Se opri, având revelația faptului că fusese tare prostuță. S că Violet se va căsători cu lordul Mundesley. Toate gesturil arătau că este un om foarte posesiv. Din ce alt motiv sărutat-o?

– Vedeți dumneavoastră, doamnă Jenkins, dacă Viole căsătorește, va trebui să găsesc pe altcineva cu care să stau

– Ce te face să crezi că se va căsători? o întrerupse doa Jenkins.

– Păi... mă gândeam că s-a logodit în secret, deși.. mi-a mărturisit-o, cu lordul Mundesley.

Doamna Jenkins râse, dar nu era un râs vesel.

– Chiar că nu pricepi nimic, draga mea. Să te aștepți ca V să devină soția lordului Mundesley, un om deja căsătorit..

***

Mai târziu, în timp ce făcea cumpărături cu Violet, car

comandase o rochie și o pălărie asortată, Davita își spuse că fusese foarte naivă.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că lordul Mundesley, și probabil mulți alți bărbați dintre cei pe care-i văzuse seara trecută, se distrau fără soții.

Presupuse că ignoranța ei se datora faptului că părinții ei fuseseră întotdeauna fericiți împreună, netrecându-le prin minte să întoarcă ochii după altcineva.

Prima ei reacție a fost una de indignare. Cum putea lordul Mundesley s-o sărute astfel pe Violet și să-i facă fel de fel de complimente, de vreme ce era căsătorit?

Apoi, se simți pierdută și ignorantă, fiindu-i și mai teamă să pășească în această lume sclipitoare. Oare marchizul sau lordul William, erau și ei căsătoriți?

Dar dacă marchizul ar fi fost căsătorit, n-avea cum să fie logodit cu Rosie. Iar dacă lucrurile stăteau așa, de ce o invitase în casa lui din Chelsea, ca s-o dea mai apoi afară?

Totul era de neînțeles și deși voia să-i pună o mulțime de întrebări Violetei, consideră că n-ar fi fost politicos, iar aceasta s-ar putea supăra pe ea.

Astfel că se concentră asupra rochiei pe care Violet și-o alegea într-un magazin impunător de pe strada Regent.

Iar după ce Violet găsi în sfârșit, rochia pe care o căuta, ceru

să i se facă unele modificări, insistând ca rochiei să i se adauge mai multă dantelă și panglici.

Abia la sfârșit îndrăzni Davita s-o întrebe:

– Ce vom face acum?

– Mergem să bem ceai la Gunters, în piața Berkeley, î răspunse Violet. Vom avea astfel timp să vorbim despre tine.

Vorbea pe un ton misterios, ceea ce o făcu pe Davita s-(privească temătoare, dar nu spuse nimic.

– Rochia va fi gata mâine după-amiază, doamnă, îi făgădu croitoreasa. E un privilegiu să vă îmbrăcăm, domnișoară Lock.

– Mulțumesc, îi răspunse aceasta.

– Am fost la Gaiety zilele trecute, pentru a cincea oară Arătați splendid!

– Mulțumesc.

– Să trimit rochia la aceeași adresă? întrebă croitoreasa.

– Da, te rog.

– Iar nota de plată lordului Mundesley?

Violet încuviință.

În timp ce se îndepărtau, Davita avea senzația că fusese lovită de cineva în moalele capului.

Persoana care plătea rochia era lordul Mundesley, un bărbat căsătorit. Nota de plată era cu siguranță astronomică.

Iată un fapt care ar fi șocat-o pe mama ei, iar Davita nu știa dacă să-i spună Violetei ce crede cu adevărat, sau să tacă.

Își aminti instantaneu de notele de plată colectate de tatăl ei, pe care le descoperise după moartea acestuia.

Sigur că rochiile și o mulțime de alte lucruri pe care le

comandase erau pentru Katie, cu care se căsătorise, ceea ce schimba datele problemei.

Totuși, nu se cuvenea ca un bărbat să îi ia haine unei femei înainte ca aceasta să-i devină soție.

„Aș vrea să-mi explice și mie cineva", își spuse ea, nefericită.

Conchise apoi că toate acestea erau chestiuni care n-o priveau, atâta timp cât se comporta cum se cuvine.

Chiar dacă era devreme, terasa era plină de consumatori. Violet comandă două înghețate cu căpșuni, iar Davita înțelese imediat de ce. Ți se topeau în gură de bune ce erau.

– Mă gândeam eu că-ți va plăcea. Să discutăm acum despre tine. Vreau să mă odihnesc puțin înainte de a merge la teatru, și dacă începem să vorbim, nu voi mai avea ocazia s-o fac.

– Despre ce vrei să-mi vorbești?

– Despre tine. Mi-ai spus că ai venit să cauți ceva de lucru, și vreau să știu ce ți-a lăsat tatăl tău.

– Ca să fiu exactă, mi-a lăsat o sută nouăzeci și nouă de lire și zece șilingi. Din care mi-am plătit drumul la Londra, așa încât banii aceștia sunt pe sfârșite.

– Îi ai la tine?

– Chiar așa de proastă nu sunt. Majoritatea sunt depozitați la bancă. Am un cec pe numele meu.

– E bine că ai cec, dar în cont ți-a rămas foarte puțin.

– E ceea ce mă îngrijorează. Înțelegi, nu-i așa, de ce trebuie să găsesc repede ceva de lucru.

– Nu mă surprinde situația în care ai ajuns, zise Violet. Ma a fost întotdeauna o persoană extravagantă. Presupun că l-a pe tatăl tău de toți banii pe care-i avea, după care a șters-o.

– Ce te face să crezi asta?

Avea senzația îngrozitoare că aceasta îi va răspunse:"Pen că așa face mereu." În schimb, Violet spuse, după o tăc stânjenitoare:

– Știam că tatăl tău nu e bogat.

Davita mai luă o linguriță de înghețată, apoi spuse încet:

– A trebuit să vând totul. Singurele mele bunuri sunt în c două valize cu care am venit.

– Nu cred că ai cine știe ce, având în vedere toaletele cu c te-ai îmbrăcat până acum.

Davita roși.

Nu avea cum să-i explice că rochia pe care o purta fuses mamei sale. Știa prea bine cât de demodată i se pă vestimentația ei în comparație cu rochiile croite după ulti modă pe care Violet și le permitea pe cheltuiala lordu Mundesley.

– Dacă mă întrebi pe mine, ai fost nespus de cutezăto plecând cu gândul că vei găsi ceva de lucru. Ești prea tânără. plus, să faci o muncă obișnuită înseamnă să-ți alter frumusetea

ființa.

Davita o privi surprinsă, iar Violet spuse, iritată:

– Davita, nu mai face pe prostuța! Știi la fel de bine ca

mine că părul tău roșcat și fața inocentă îi face pe bărbați să se topească după tine și să-ți cadă la picioare.

– Nu cred că e adevărat.

– E neplăcut de adevărat, din punctul meu de vedere, îi răspunse Violet cu sarcasm, dar să lăsăm asta. Tot ce vreau, e să-ți creez și ție o stare, fie prin căsătorie, ceea ce e greu, fie cu bani, ceea ce e mult mai ușor.

– Ce înțelegi prin... ușor?

– Deocamdată, nu vreau să-ți spun mai mult, dar vreau să-mi făgăduiești că vei avea încredere în mine și că mă vei lăsa să am grijă de tine.

Se opri, iar după câteva clipe reluă:

– Știi prea bine cât de mult țin la tine. Și cum nu ai pe nimeni altcineva care să aibă grijă de tine, trebuie să mă ocup eu. E de datoria mea să nu te văd ajungând ca Rosie.

Davita se încordă.

– Sper să nu mă comport niciodată așa. Mi-a părut foarte rău pentru ea.

– Ea e singura vinovată pentru ce i s-a întâmplat. Se plânge întruna și e foarte posesivă. Orice bărbat se plictisește de o asemenea femeie, odată ce se obișnuiește cu mutrișoara ei. Tu ești diferită. Aerul tău de primăvară îi va fermeca pe porumbeii cei bătrâni. Trebuie să am grijă să nu se numere și al meu

printre ei.

– Nu… înțeleg.

– Cu atât mai bine. Tot ce trebuie să faci, este să-mi promiț că fie ce-o fi, vei face exact așa cum îți spun și nu vei spune în fața celorlalți nimic altceva decât ceea ce doresc eu să spui. Clar

– Da... sigur că da... îți sunt foarte recunoscătoare. Numa că... nu înțeleg.

– Nici nu trebuie.

Ridică mâna să-l cheme pe chelner.

– Să mergem! Dacă nu mă odihnesc puțin, voi arăta îngrozitor, iar noi vom merge la o petrecere.

– La o petrecere?

– Da. Una pe cinste, dată de un prieten de-al meu. Îți va plăcea. Ai o rochie de seară cât de cât decentă?

– Habar n-am ce părere vei avea despre ea.

– De ce?

– Păi... e albă.

– Albă?

– E rochia de mireasă a mamei mele. A modificat-o și o purta uneori la ocazii mai speciale.

– Păi... e exact ce-ți trebuie. O rochie de mireasă! Ce poate fi mai nimerit?

***

În drum spre casă, Davita avea o mulțime de întrebări să-i pună Violetei, însă știa prea bine că aceasta nu-i va răspunde la ele.

Pe de altă parte, era mișcată de faptul că Violet își făcea griji pentru ea.

Înțelegea că e cumva o povară pentru ea, ceea ce însemna că va trebui să-și găsească repede ceva de lucru, așa încât să n-o deranjeze prea mult.

Un singur lucru își pusese în minte: să n-o critice prea mult pe Violet sau pe prietenii acesteia.

Nu era treaba ei că Violet voia să fie prietena unui bărbat căsătorit. Cu atât mai puțin n-o privea faptul că aceștia îl urau pe marchiz și complotau împotriva lui.

Gândindu-se la seara trecută, își spuse că spectacolul îi oferise clipe de neuitat. Actrițele frumoase, strălucirea fetelor ca Violet, râsetele provocate de Fred Lacey, totul părea desprins dintr-un vis.

– O, Doamne! Ce obosită sunt! zise Violet, întrerupându-i șirul gândurilor. Nopțile nedormite! Slavă Cerului că mai pot dormi două ore înainte de a merge la teatru.

– Trebuie să vin cu tine?

– Sigur că da. Poți sta în cabină sau în lojă, cu Bertie.

Cum Violet făcu o scurtă pauză, Davita se grăbi s-o

liniștească:

– Voi sta în cabină. La urma urmei, am văzut spectacolul

aseară.

I se păru că Violet răsuflă ușurată, iar când vorbi din nou, (
numai zâmbete:

– Ești o fată înțeleaptă, Davita. Problema este că ești
numai frumoasă, ci și proaspătă. Visul oricărui bărbat.

Davita o privi surprinsă, neînțelegând ce vrea să spună, în
cum voia să-i fie pe plac, zise:

– Îți sunt nespus de recunoscătoare pentru bunătatea
Dacă nu m-ai fi primit aseară, nu știu ce aș fi făcut.

– Lasă totul în seama mea.Ți-am spus că voi avea grijă
tine.

Trăsura opri, iar Violet îl plăti pe vizitiu. Billy le deschise u
și zise, zâmbitor:

– Sunt niște flori sus. Nici nu trebuie să mai întrebați ci
le-a trimis.

– Parcă ți-am spus să nu mai citești cărțile de vizită ca
însoțesc florile, ripostă Violet cu asprime.

– O, dar nici n-a trebuit s-o fac, de vreme ce au fost aduse
o anumită persoană.

Violet înălță capul și urcă treptele, ignorându-l.

Davita o urmă, iar când prietena ei deschise ușa, o priveliș
încântătoare o lăsă mută. Un coș cu orhidee rosii stătea într-

colț.

– N-am mai văzut niciodată ceva atât de exotic.

Mai existau și alte aranjamente florale, iar luxul din încăpe

contrasta violent cu aspectul sărăcăcios al imobilului. Peste tot prin odaie erau fotografii, în mare parte cu Violet, dar și cu alte actrițe, precum și cu vreo doi-trei bărbați.

Toate erau semnate, iar Davita își spuse că ar dori să le vadă mai pe îndelete, când va avea răgazul necesar.

– Desfă-mi rochia, zise repede Violet. Cu cât intru mai repede în așternuturi, cu atât mai bine. O, am uitat să-i spun lui Billy să bată la ușă la cinci și jumătate. Îi spui tu?

– Sigur că da, răspunse Davita în timp desfăcea rochia prietenei sale.

Davita trase perdelele, iar până ieși, Violet adormise deja.

Când deschise ușa de la propriul dormitor, avu un șoc. Un coș la fel de mare ca cel primit de Violet îi luă ochii. Singura diferență era că nu era plin cu orhidee, ci cu trandafiri albi și cu liliac.

Privea uimită, spunându-și că trebuie să fie o greșeală. Văzu însă cartea de vizită atașată, iar când o citi, totul deveni clar:

Unei fete de ispravă de la un mare admirator,
Mundesley

Davita trase adânc aer în piept.

Violet s-ar supăra la culme, dacă ar ști că lordul Mundesley

cheltuiește atâția bani pentru ea și-i acordă atâta atenție.

Se uită încă o dată la cartea de vizită și se întrebă cum ar

putea trimite florile înapoi, fără ca Violet să afle.

„Va trebui să-i mulțumesc", își spuse ea, dorind ca și în sea trecută, să nu mai fie nevoită să-l revadă.

Brusc, își aduse aminte de mesajul Violetei și se grăbi s găsească pe Billy.

Capitolul 6

Când ajunse în josul scărilor, observă că acesta vorbea cu cineva la ușa din față. Pe măsură ce se apropia, văzu că era un servitor în livrea.

Billy se întoarse spre ea.

– Aici erați! Tocmai voiam să vin după dumneavoastră.

– Și eu te căutam, zise Davita. Domnișoara Lock mi-a spus că trebuie s-o trezești la cinci și jumătate.

– Nu voi uita. E aici cineva care vrea să vă vorbească.

– Să-mi vorbească?

Servitorul plecase deja și ajunsese în stradă, unde era oprită o trăsură.

– Cine e?

– Tot ce mi-a spus, este că un domn vrea să vă vorbească.

Davita stătu în cumpănă.

Nu existau decât doi gentlemeni care o cunoșteau, iar da era lordul Mundesley, nu dorea să aibă de-a face cu el.

Totuși, era nepoliticos să refuze. Și oricum, trebuia s mulțumească pentru flori și să-l roage să nu-i mai trimită alte

Billy îi deschise ușa. Un valet deschisese portiera de trăsură. Așa cum se temea, înăuntru era lordul Mundesley.

Se aplecă în față și întinse mâna.

– Urcă, Davita! Vreau să-ți vorbesc.

– Tocmai mă pregăteam... să mă odihnesc.

– Nu te țin mult.

Neștiind ce ar putea face, Davita urcă în trăsură, care se pu imediat în mișcare.

– Unde mă duceți? Trebuie să mă întorc.

– Ne îndepărtăm puțin ca să stăm de vorbă liniștiți, fără a observați, îi răspunse lordul Mundesley.

De fapt, voia să spună că nu voia să fie văzuți de către Viole

Era îmbrăcat foarte elegant, la cravată avea un ac cu perl arătând cu adevărat impunător. Felul cum o privea o stânjene

– Trebuie să vă mulțumesc. A fost foarte frumos... că mi-a trimis acele flori frumoase. Pe de altă parte, vreau să vă rog nu-mi mai trimiteți.

Credea că o va întreaba de ce, dar el zise:

– Te temi că Violet va fi geloasă? Există ceva despre ca

doresc să discutăm.

Caii se opriră, așa încât Davita îl putu întreba cu mai mu

calm:

– Despre ce voiați să discutați cu mine?

– Răspunsul e foarte simplu: despre tine și despre mine.

Cum Davita îl privi surprinsă, lordul Mundesley zise:

– Cred că ți-ai dat seama, micuța mea scoțiană, că m-ai prins în mreje încă din clipa când te-am văzut și vreau să-ți fac o propunere.

– O... propunere?

– Violet mi-a spus că ai venit la Londra să cauți de lucru. Deși aș putea aranja cu ușurință cu George Edwardes să-ți găsească un loc la Gaiety, nu cred că ești potrivită pentru viața pe scenă.

Davita scoase un ușor oftat de ușurare, gândindu-se că temerile ei fuseseră inutile și că lordul Mundesley încerca de fapt s-o ajute într-un mod cât se poate de practic.

– Mă bucur că ați spus-o și dumneavoastră, întrucât nu numai că aș fi o adevărată catastrofă, dar nu e genul de viață pe care mi-l doresc. În plus, sunt sigură că mama n-ar fi de acord.

– Mama ta e moartă, așa încât, fie că ar fi de acord, fie că nu, ce mai contează?

Davita era uimită. Nu înțelegea de ce afirma așa ceva.

– Pe de altă parte, continuă lordul Mundesley, mama ta nu și-ar dori să ai o viață plină de greutăți și de privațiuni, având în vedere că frumusețea ta te îndreptățește la o viață de huzur.

Ceea ce îți sugerez, este să mă lași să am grijă de tine. Vei vedea că sunt un bărbat foarte bun și foarte generos. Cred că am putea

fi foarte fericiți împreună.

Davita făcu ochii mari. Cu vocea pierdută, bâigui:

– Ce... vreți să spuneți?

– Vreau să spun, draga mea, că îți voi oferi o căsuță confortabilă în Chelsea, rochii frumoase cu duiumul și o mulțime de alte lucruri care să te facă fericită.

Câteva clipe, Davita aproape nu respiră, așa de șocată și de îngrozită era de propunerea lordului.

Când să vorbească, lordul Mundesley încercă s-o îmbrățișeze.

Atingerea lui o făcu să dea din mâini și să strige:

– Nu! Nu! Cum vă trece prin minte ceva... atât de greșit, de viclean? Sunteți căsătorit, iar ceea ce îmi sugerați este... un păcat împotriva soției dumneavoastră... și a lui Dumnezeu.

Vorbi cu atâta vehemență, încât de data asta lordul Mundesley fu cel surprins.

– Ascultă-mă bine, Davita, începu el.

Dar ea îl întrerupse, țipând:

– Nu voi asculta. Dați-mi drumul! Nu vreau să... mai ascult.

Se eliberă de el, deschise portiera cupeului și năvăli pe stradă. Era așa de furioasă încât nu sesiză că lordul Mundesley nu făcu niciun efort s-o oprească.

Trecu pe lângă Bill aproape fără să-l vadă și nu se opri decât în camera ei.

– Cum îndrăznește? Cum să sugereze așa ceva?

Își scoase boneta și-și îngropă capul în pernă.

Așadar, astfel se comportau bărbații la Londra! Înțelegea acum care era adevărata semnificație a vorbelor lordului Mundesley, precum și ceea ce i se întâmplase lui Rosie.

De unde să știe, cum să-și dea seama că Rosie fusese amanta marchizului și că acesta o dăduse afară cu tot cu bagaje nu pentru că rupseseră logodna, ci pentru că era o femeie de care nu mai avea trebuință?

Era așa de șocant și de degradant, încât Davita avea senzația că nu mai avusese niciodată de-a face cu ceva atât de diabolic.

Știa că existau femei care, după cum spunea Biblia, "preacurvesc", și cu care nicio persoană respectabilă nu vorbea.

O fată din sat fugise cu un cimpoier căsătorit.

Davita îi auzise pe servitori vorbind despre ea, iar când o întrebase pe mama ei ce se întâmplase, aceasta îi explicase că fata pierduse iubirea și respectul părinților săi și a oricui altcuiva.

– Dar de ce a făcut-o, mamă?

– Pentru că a căzut pradă ispitei, îi răspunsese mama ei.

– Nu înțeleg de ce și-a dorit să fie alături de un bărbat care n-o putea lua de soție.

– Se mai întâmplă, draga mea, dar deocamdată nu vreau să discutăm despre asta.

Numai că servitorii vorbeau atâta despre Jeannie, încât Davita nu prea avea cum să uite.

– Știam eu că nu se va alege nimic de ea, îi auzea spunându-și unul altuia. Și-a distrus viața în clipa când a avut încredere într-un bărbat care s-a descotorosit de ea în clipa când n-a mai avut nevoie de ea.

Peste doi ani, aflase că Jeannie născuse un copil și fiind părăsită de cimpoier, se înecase cu tot cu copil în apele unui râu.

În ziua aceea, îi spusese mamei sale:

– Cum de s-a întâmplat ceva atât de îngrozitor? De ce nu s-a întors acasă?

– Dacă ar fi venit, n-ar fi primit-o, îi răspunsese mama ei.

– Adică, părinții ei ar fi lăsat-o să moară de foame?

– E ceva de care eu n-aș fi fost în stare, recunoscuse mama ei, însă îi cunosc pe părinții lui Jeannie. Sunt oameni cât se poate de respectabili. N-au iertat-o niciodată că i-a făcut de rușine.

Davita încercase să înțeleagă. Pe de altă parte, Jeannie era așa de tânără și de frumoasă, încât i se părea îngrozitor că nimănui nu-i păsase de ea.

Se gândi îngrozită că și ei i s-ar putea întâmpla același lucru.

Cum era cu putință ca un gentleman ca lordul Mundesley să insinueze că i-ar oferi o casă în Chelsea, și... chiar dacă avea

insinueze că i-ar oferi o casă în Chelsea, și – chiar dacă avea soție – ea, Davita, să trăiască cu el?

Era un gen de degradare la care nu se gândise niciodată. Știa că părinții ei ar fi extrem de șocați dacă ar ști.

Nutrea convingerea că tatăl ei, dacă ar mai fi trăit, i-ar fi tras câțiva pumni lordului Mundesley, pentru că o insultase.

Se încordă când își aminti felul cum lordul Mundesley îi vorbise Violetei și cum o sărutase când se despărțiseră.

Oare Violet îi era deja amantă?

Răspunsul nu putea fi decât negativ, își spuse ea, ca să se liniștească.

Dacă i-ar fi fost deja amantă, Violet n-ar mai locui aici, ci în Chelsea. Chiar dacă îi făcuse o asemenea propunere, Violet îl refuzase.

Violet era o fată de treabă. Cu siguranță, nu s-ar fi gândit la ceva atât de rău și de viclean.

Cum era cu putință ca lordul Mundesley să-i propună așa ceva, având în vedere că nu se cunoșteau decât de câteva zile?

Îi era cu neputință să înțeleagă. Singurul lucru la care se gândea era că Violet, dorind să fie bună cu ea, îi zugrăvise o imagine atât de sumbră a unui viitor fără bani și fără loc de muncă, încât lordul, dorind la rândul lui să fie bun, îi făcuse această propunere.

Davita mai simțea mâinile lui asupra ei și avea senzația că dacă nu s-ar fi luptat, ar fi încercat s-o sărute.

– Îl urăsc! își spuse ea, deși cuvintele nu ajungeau pentru a reda ceea ce simțea față de el. Nu vreau să-l mai revăd.

Dar dacă va merge la petrecerea din acea seară, va fi nevoită să-l vadă.

– Nu voi merge. Voi rămâne acasă, decise ea cu fermitate.

Dar, cugetă ea în timp ce își punea boneta pe cap, dacă nu dorea să meargă, va trebui să-i ofere Violetei o explicație cât se poate de serioasă.

„Ce să îi spun, astfel încât să nu se supere?"

Deși nu i-o spusese, era limpede că Violet îl considera pe lordul Mundesley admiratorul ei și, dintr-un anumit punct de vedere, proprietatea ei.

Privind în urmă, Davita își amintea o mulțime de gesturi și de cuvinte care arătau cu claritate că lordul Mundesley îi era dedicat trup și suflet Violetei.

Iar acum, necredincios și neloial, deși descrierea nu era tocmai potrivită având în vedere că era căsătorit, era gata să-și transfere afecțiunea asupra ei.

„N-am cum să-i spun așa ceva Violetei! își spuse ea panicată. S-ar supăra, ea, care a fost așa de bună cu mine".

Privi în jurul ei, la pereții odăiței, ca și cum le-ar fi cerut acestora un răspuns.

Se întinse pe pat și încercă să se gândească. Rosti o rugăciune, cerându mamei sale un răspuns.

– Mă aflu într-o mare încurcătură, mamă. Spune-mi ce să fac. Spune-mi cum îl pot evita pe lordul Mundesley fără a trezi bănuielile Violetei. Era sigură că acesta nu-i va vorbi Violetei despre propunerea făcută.

Primul lucru pe care-l va face a doua zi, va fi să meargă la o

firmă care intermedia angajări, să caute ceva de lucru. Orice era mai bun decât să continue în această stare.

Davita scoase un ușor oftat. Ceea ce o mai liniștea, era că dacă primul loc de muncă pe care-l va găsi va fi unul neplăcut, va avea suficienți bani ca să se întrețină până când va găsi altceva.

Ideea că va rămâne singură și speriată îi încolți imediat în minte, dar o alungă. Singurul lucru care conta în clipa aceea, era să scape de lordul Mundesley.

– După ce voi pleca, nu se va mai gândi decât la Violet, și dacă nu-i dau adresa mea, nu va încerca să ia legătura cu mine, își spuse Davita.

Spre marea ei surprindere, se trezi gândindu-se că ar fi vrut să-l roage pe marchiz s-o sfătuiască. Se gândise la el și, în pofida aerului său cinic și arogant, îi plăcuse nespus.

Îi spusese să se întoarcă în Scoția și avusese dreptate; exact asta ar fi trebuit să facă.

Poate ghicise că lordul Mundesley sau oricare alt bărbat va face sugestii de acest fel, pentru simplul fapt că era însoțită de o fată de la Gaiety.

„A avut dreptate. N-ar trebui să mă aflu aici", își spuse ea.

Supărarea și șocul pe care le resimțise o făcuse pe Violet să exclame mai târziu, în timp ce se îndreptau spre teatru:

– Arăți foarte palidă, Davita! O fi din cauza rochiei, nu știu. Credeam că albul îți vine perfect.

– Sunt numai puțin obosită, îi răspunse ea. Cum ți se pare rochia?

– În felul ei, e destul de drăguță.

Davitei i se păruse dintotdeauna că e foarte frumoasă, făcută din dantelă de Bruxelles. Crease o adevărată senzație purtând-o când se căsătorise cu tatăl ei.

– Oamenii nu mai văzuseră așa ceva până atunci. Nici eu adăugase mama ei zâmbind. Mi-a fost oferită de nașa mea încântată din cale-afară că mă căsătoresc cu un gentleman atât de distins. Cu o săptămână înainte de căsătorie, oameni din tot ținutul au venit s-o vadă.

– Cred că erai încântătoare în ziua aceea, remarcase Davita.

– Dacă eram frumoasă, faptul nu se datora atât rochiei, cât mai ales fericirii care mă copleșea. L-am iubit pe tatăl tău. Era cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut în viața mea.

Dantela era așa de fină, încât Davita se simțea ca o prințesă dintr-un basm.

Era pentru prima dată când avea posibilitatea s-o poarte. De-abia acum se simțea cu adevărat matură.

„Trebuie, oricum, să mă comport ca un om matur și să nu-i permit lordului Mundesley să mă necăjească".

Usor de spus, de vreme când acesta le conduse, după

spectacol, la trăsura lui, Davita era paralizată de teamă. Nici nu îndrăzni să se uite la el.

Dimpotrivă, el era foarte în largul lui.

– Violet, arăți grozav în această seară, spuse el în timp ce-i săruta mâna.

– De ce n-ai venit în pauză, Bertie?

– Am fost nevoit să mă văd cu niște prieteni. Deși aceștia voiau să te vadă, am fost egoist, preferând să te păstrez numai pentru mine.

Felul cum vorbea o făcu pe Davita să înțeleagă că era oricând gata s-o asigure pe Violet că e al ei, dacă ar fi încercat cumva să-i aducă vreo neplăcere.

Tare mult ar fi vrut să-i spună că nu s-ar fi coborât niciodată la ceva atât de josnic, dar știa că singura modalitate demnă de a se comporta era să ignore cele întâmplate. Prin urmare, tăcu.

Când plecară de la teatru, lordul Mundesley nu mai încercă să se așeze între ele, preferând să stea pe bancheta din față.

Chiar și așa, Davita știa că avea ochii fixați asupra ei, așa încât privi pe fereastră.

– Totul e aranjat? îl întrebă Violet.

– Mai întrebi! Boris crede că e o glumă pe cinste, ca și mine de altfel.

– Ești sigur că știi tu cine va apărea?

– Da. Intenționează să discute cu Boris despre vânzarea a doi cai. Se presupune că va avea loc o ceartă pe cinste în privința prețului.

Violet râse.

– Un cal e întotdeauna mai irezistibil decât o femeie.

– Nu și în ceea ce mă privește, zise lordul, lingușitor. Eș foarte frumoasă în această seară. Rochia îți vine de minune.

– Mă bucur că îți place. Am cumpărat-o special pentru tine

„Iar el a plătit-o", cugetă Davita.

Totuși, un asemenea gând era vulgar, astfel încât încerc să-l alunge din minte.

Nu mai voia să meargă la petrecere, ci să fie în Scoția Mândria însă îi spunea că infamia lordului Mundesley n-o v doborî, și n-o va deprima.

Totul era o aventură, iar dacă situația va deveni d nesuportat, va accepta să se întoarcă în Scoția.

– Davita e îmbrăcată cu rochia de mireasă a mamei sale, zis Violet pe neașteptate.

Lordul Mundesley râse.

– Dacă există ceva care îmi place la tine, Violet, este simțu umorului.

– Dar e adevărat! obiectă Violet.

Lordul Mundesley râse din nou, iar Davita avea senzația că râdea de mama ei. Prin urmare, îl urî și mai mult.

Ar fi vrut s-o prevină cumva pe Violet că e genul de bărba care trebuie evitat.

– Iată că am ajuns! exclamă Violet ceva mai târziu. Nu înțeleg

cum reușește prințul ca de fiecare dată când vine la Londra, să închirieze caii cei mai mari și mai de soi.

– Reușește pentru că-i dă mâna, răspunse lordul Mundesley

Plătește o chirie enormă pentru această casă pe care a reținut-o pentru întreg sezonul. De fapt, ducele a spus că suma era așa de mare, încât nu-și permitea să refuze.

– Ca să fiu sinceră, de-abia aștept să văd interiorul reședinței Uxminster. Dar cel mai probabil, ducele nu îmi va permite să văd mai mult de exteriorul ușii din față.

Lordul Mundesley râse.

– E adevărat! Uxminster e un bătrân plictisitor și neisprăvit. Nu-i plac fetele de la Gaiety.

– Slavă Cerului că prințul este diferit, zise Violet când coborî din trăsură.

Reședința Uxminster era de-a dreptul impresionantă. Până la urmă, Davita se bucura că venise.

Era genul de casă pe care își dorise dintotdeauna să-l vadă la Londra, cu portrete ae membrilor familiei și tapiserii pe pereți, cu candelabre imense unde erau plasate lumânări care ardeau.

Spre marea ei surprindere, valetul în livrea nu-i conduse la etajul întâi, unde i se păruse că zărise o ușă deschisă, ci spre o cameră aflată la capătul coridorului. Acolo, fură întâmpinați de gazdă. Prințul era un rus între două vârste, distins, educat, cu ochi negri și sclipitori, iar Davita avea senzația că se află din nou la Romano.

Încăperea era plină cu flori, dar mult mai strălucitoare decât

florile era oaspeții. Printre ei, recunoscu câteva fete de la Gaiety. Lottie Collins era acolo, ca și alte actrițe care interpretau rolul

principal. Purtau bijuterii și rochii la fel de spectaculoase ca ce purtate pe scenă.

Pe măsură ce timpul trecea, invitații nu mai conteneau s sosească. Li se aduse șampanie, iar peste vreo douăzeci d minute fură poftiți în sala de mese.

În mijlocul încăperii se afla o masă mare, altele mai mici fiin plasate lateral. Singura lumină era aceea a lumânărilor, ceea c conferea încăperii un aer de mister.

Muzica interpretată de orchestră era menită să creeze bun dispoziție. Erau două formații, una care cânta valsuri romantic alta de țigani care interpreta muzică mai pasională și m colorată.

Prințul o prezentă mai multor tineri. Faptul că exista mere cineva care s-o invite la dans, o ținea departe de lordu Mundesley.

De fapt, acesta nu făcu niciun efort să-i vorbească, ci i s dedică Violetei. Când începu muzica, părea că nu vrea s danseze decât cu ea.

După cină, petrecerea se prelungi, iar Davita nu duse lips de invitații la dans. Până atunci nu dansase decât cu tatăl e chiar dacă – la insistențele mamei sale – luase lecții de dans. Ia acum, petru prima dată, putea să danseze cu un partener d

vârsta ei, de fapt cu mai mulți.

– Ești ușoară ca vântul, îi spuse unul dintre ei în timp c valsa cu ea pe ritmuri de Strauss.

Davita era așa de încântată încât uită de temerile în privința lordului Mundesley. În toiul dansului îl zări la o masă pe marchiz. Stătea chiar lângă gazdă.

Nu-l văzuse venind și era sigură că nu fusese la cină. Acum, însă cu un pahar de whisky în față și cu un trabuc în colțul gurii, privea în jur la fel de cinic și de disprețuitor.

Când se uită la el, observă că o urmărea insistent. Avea senzația că ține morțiș ca ea să-l vadă.

Aproape se încurcă la unul dintre pași când îl auzi pe partenerul ei întrebând-o:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Îmi pare rău. Care era întrebarea?

– La cine te gândești? Orice o fi, nu sunt eu acela.

– Îmi pare rău, se scuză din nou Davita.

El îi zâmbi și se grăbi să spună:

– Te iert. Cum aș putea face altfel, având în vedere că ești așa de frumoasă?

Davita nu se simți stânjenită, ca atunci când primise complimente din partea lordului Mundesley.

Își aruncă din nou privirea spre marchiz, întrebându-se de ce Violet și lordul Mundesley îl invitaseră la petrecere, știind că-l urau.

„E noaptea mea de veselie", își spuse ea.

Peste vreo două ore, în timp ce valsa în jurul camerei, Davita constată că Violet și cu lordul Mundesley dispăruseră.

Îi căută din priviri și-i descoperi în capătul celălalt al sufrageriei, vorbind prințului.

– Oare ce pun la cale?

Știa că dacă unelteau ceva împotriva marchizului, acesta nu va fi afectat, întrucât era mult mai puternic decât ei.

La sfârșitul dansului, prințul se ridică în picioare.

– Trebuie să vă spun ceva, zise el cu un ușor accent străin.

Doamnele se strânseră în jurul lui.

– Ce anume, Alteță? întrebă unul dintre ei. O surpriză?

– Mai multe, răspunse prințul. De pildă, un cotilion la care veți câștiga toate premii foarte frumoase.

Un strigăt de încântare izbucni din rândurile acestor doamne, iar una dintre ele zise:

– Dragul de Boris! Ești întotdeauna așa de generos.

– Cred că, într-un fel sau altul, suntem cu toții; Dolores. Dar înainte de cotilion, având în vedere că e ziua mea, trebuie să sărbătorim.

– E ziua ta?

Toată lumea îl privi nedumerită.

– Și de ce nu ne-ai spus nimic? De ce nu știm? Ți-am fi adus ceva.

– Cadoul este că vă aflați aici, răspunse prințul. Vreau să tai tortul, astfel încât să mâncați și să închinați un pahar de vin special în sănătatea mea.

În timp ce vorbea, niște servitori intrară ducând în mâini un

tort imens, în care erau fixate niște lumânări aprinse. Puseră prăjitura pe o măsuță, și chiar în clipa aceea Davita se simți prinsă de braț. Întoarse capul și o văzu pe Violet.

– Să ne apropiem ca să vedem mai bine, o îndemnă aceasta.

O trase pe Davita după ea până când ajunseră lângă prinț.

– Alteță, vreau ca prietena mea din Scoția să vadă această ceremonie, îi spuse Violet. Totul e așa de nou și de fermecător pentru ea. Nu trebuie ratată o asemenea ocazie.

– În niciun caz, răspunse prințul. Sper ca domnișoara Kilcraig să-mi urezę toată fericirea din lume.

– Sigur că da, zise Davita.

Prințul îi zâmbi și, luând în mână un cuțit cu mâner bătut cu pietre prețioase, începu să taie tortul.

– Mai întâi, trebuie să suflu în lumânări, își aminti el. Câte lumânări sting, atâția ani fericiți voi avea.

– Fără păcăleli! strigă cineva.

– Nu recurg niciodată la tertipuri, răspunse prințul.

Trase adânc aer în piept și cu o singură suflare, stinse toate lumânările de pe tort.

Se auziră chiote de bucurie, iar oamenii începură să bată din palme.

– Și acum, dorința! zise Violet.

– E exact ceea ce fac, numai că totul trebuie să rămână

secret.

Înfipse cuțitul în tort și începu să taie. În clipa aceea, mai

mulți servitori veniră cu tăvi pe care se aflau cupe cu șampanie.

Unul veni cu o tavă aurită pe care se aflau trei pahare.

– Acestea sunt pentru mine și pentru cei doi invitați speciali ai mei, zise prințul.

Luă paharul din dreapta și, întorcându-se spre marchiz, îi spuse:

– Vange, noi doi am fost concurenți la curse, iar uneori și în dragoste. Aș dori să bei în sănătatea mea. Avem ani buni în fața noastră în care putem concura, fie într-un domeniu, fie în celălalt.

– Negreșit, Alteță! Îți făgăduiesc că voi face tot ce-mi stă în putință să te înfrâng.

În timpul râsetelor care urmară, prințul ridică de pe tavă celelalte două pahare și se întoarse spre Davita, zicând:

– În țara mea există o superstiție, anume că o roșcată aduce o provocare pe care toți bărbații o găsesc irezistibilă. Îmi permit să te rog, domnișoară Kilcraig, întrucât ești singura roșcată de aici, să bei în sănătatea mea. Sper ca viitorul să reprezinte o provocare atât pentru tine, cât și pentru mine.

Davita luă paharul din mâna prințului și spuse:

– Sper... să vă port noroc.

– Mulțumesc.

Prințul ridică paharul.

– Să bem pentru viitor!

Toată lumea ridică paharele.

– Pentru Boris și pentru viitor.

Davita duse paharul la buze, nedorind decât să soarbă câteva picături, în pofida celor spuse de prinț.

În clipa aceea, Violet îi șopti la ureche:

– Trebuie să bei tot! Altminteri, e o insultă!

Nedorind să deranjeze pe nimeni sau să atragă atenția asupra ei, Davita goli paharul, ceea ce nu fu deloc dificil, întrucât licoarea era dulce, ușoară și cu aromă de căpșuni.

Se bucură că nu trebuise să bea un vin tare.

Când întoarse fața spre prinț, simți cum totul se mișcă odată cu ea. La început, era o mișcare ca aceea a valurilor. Apoi, avu senzația că se accelerează, exact ca muzica țigănească. Sunetul era tot mai sălbatic și mai persistent, la fel ca întunericul care o cuprindea...

Capitolul 7

Davita își dădu seama că o doare capul și că e foarte obosită.

Avea gâtul uscat și se întrebă, confuză, dacă nu cumva băuse prea multă șampanie seara trecută. Își simțea pleoapele grele și nu reuși să deschidă ochii decât făcând un mare efort.

I se păru că visează când zări lângă ea, în pat, un bărbat.

Nu-i vedea decât cămașa albă și părul negru. Închise ochii, încercând să se dezmeticească, dar singura senzație pe care o resimți fu aceea a unei dureri atroce de cap și a uscăciunii gâtlului.

Auzi brusc voci și râsete, iar când deschise ochii, o văzu pe Violet în pragul ușii unei camere necunoscute, iar lângă ea pe lordul Mundesley.

O clipă, chipurile lor îi jucară în fața ochilor. Avea senzația că trăiește un coșmar.

Apoi, Violet spuse furioasă:

– Chiar așa, milord! E urât să vă comportați așa cu prietena mea care tocmai a sosit din Scoția.

Abia atunci înțelese Davita că nu ei i se adresa, ci cuiva aflat lângă ea.

Încet, ca și cum i-ar fi fost cu neputință să se miște, întoarse capul. Bărbatul pe care-l văzu lângă ea era marchizul. Stăteau amândoi în același pat.

„Trebuie să mă scol. Trebuie!" își spuse Davita.

Dar marchizul nu dispărea. I se vedea cămașa albă și nu purta veston. Era real! Cât se poate de real.

Ca și cum ar fi fost la fel de uimit ca ea, acesta rămase neclintit preț de câteva clipe. Se ridică încet în capul oaselor și întrebă:

– Ce naiba se întâmplă?

Abia când se ridică o observă pe Davita, și în timp ce se uita la ea, Violet spuse din nou:

– V-ați comportat necuviincios! Nu pot permite ca reputația prietenei mele să aibă de suferit, așa încât va trebui să-i acordați unele reparații.

Fără să scoată o vorbă, dar cu o expresie de furie și de dispreț întipărită pe față, marchizul se ridică din pat. Davita era sigură că și el se simte la fel de buimac, de năucit ca și ea.

Își luă haina, care fusese aruncată pe scaun, și în timp ce se îmbrăca, lordul Mundesley spuse:

– Ai fost făcut mat, Vange! Nu există decât două lucruri pe care le poți face: fie te căsătorești cu fată, fie plătești.

Davita trase adânc aer în piept.

Treptat, își amintea cele petrecute. Își aminti toastul în cinstea prințului și faptul că fusese obligată să dea tot conținutul paharului pe gât. Violet îi spusese că altminteri totul va fi considerat o insultă.

Înțelese imediat ce se întâmplase: fusese drogată. Așa se explica amețeala care o cuprinsese, ca și bezna în care se scufundase, apoi starea de inconștiență.

Probabil că același lucru se petrecuse și marchizului, Înțelegea pe deplin că asta urziseră Violet și cu lordul Mundesley: discreditarea marchizului. Voiau ca în acest fel să-l facă să plătească pentru că, la curse, caii lordului pierduseră în favoarea celor ai marchizului. La fel cum țineau să-l facă să plătească pentru tratamentul aplicat lui Rosie.

Dar ce căuta ea în această poveste?

Știa că trebuie să-i spună marchizului că ea nu are nicio legătură cu cele petrecute. Dar cum buzele îi erau așa de uscate și în pofida faptului că se ridicase în picioare, îi era cu neputință să se miște sau să vorbească.

Tot ce putea face, era să privească la cele ce se petreceau, respirând cu mare greutate.

Marchizul își drese vocea și spuse, cu răceală:

– Să fie clar pentru toată lumea: nu voi accepta să fiu

șantajat.

– Vrei cumva să fii dat în judecată? șuieră lordul.

Marchizul tăcu și se îndreptă demn spre ușă.

– Cum Davita nu are nicio bijuterie pe care s-o păstreze, interveni Violet, cred că o sumă de... să zicem cinci sute de lire... ar putea ajuta o inimă frântă să depășească momentul.

Între timp, marchizul ajunsese la ușă.

– N-are niciun rost, Vange! zise lordul batjocoritor. Ai fost prins! Avem o fotografie, de fapt mai multe, cu tine și cu această fată nevinovată. Trebuie să-ți reamintesc că nu e o fată de la Gaiety, ci o tânără respectabilă și inocentă. Sau mai degrabă, a fost.

Marchizul făcu trei pași înapoi și-l înfruntă pe lordul Mundesley cu pumnii strânși. Davita era convinsă că dintr-o clipă în alta îl va pocni. Cu mare greutate, reuși să îngaime:

– Nu... vă rog...! Totul e o greșeală! O mare greșeală! Eu...

Înainte să mai poată rosti o vorbă, Violet veni lângă ea.

– Taci! Nu spune nimic, zise ea strângând-o.

– Dar... eu... începu ea, dar văzu că niciunul dintre bărbați nu-i acordă nici cea mai mică atenție.

– Știu prea bine de ce ai făcut-o, spuse marchizul, foarte stăpân pe sine.

– Meritai să ți se întâmple, Vange. De data asta, am fost mai

tare decât tine și va trebui să plătești. După cum spune Violet, te costă cinci sute de lire sterline să cumperi fotografiile de la

mine.

Felul în care vorbea era neplăcut și amenințător. Davita crezu din nou că marchizul îl va pocni.

Apoi, ca și cum ar fi fost sub demnitatea lui, spuse:

– Du-te naibii!

Ieși din încăpere, trântind ușa în urma lui.

Un timp, nimeni nu deschise gura. Apoi, Violet scoase un țipăt ușor și întrebă:

– Am câștigat?

– Da, îi răspunse lordul Mundesley. Va plăti, n-are încotro.

Se îndreptă apoi spre Davita și-i spuse:

– Ei bine, micuța mea scoțiană, după cum vezi, ți-am dat o mână de ajutor. Cu cinci sute de lire sterline în buzunar, o vreme nu vei mai fi nevoită să cauți de lucru.

Davita însă, nu se gândea decât la privirea triumfătoare a lordului. Nu numai că se temea de el, dar îl ura. Îl ura cu toată ființa. Era atât de dezgustată, încât îi venea să vomite.

Fusese folosită și umilită. Folosită pentru ca cei doi să scoată bani de la marchiz. Totuși, instinctul de conservare o făcu să-și îndrepte privirea spre Violet și să spună, disperată:

– Vreau... să merg acasă.

– Te duc eu, se oferi Violet.

O ajută să coboare din pat, dar când Davita puse picioarele pe pământ, își simți capul vâjâind.

– Stai liniștită! Îți va trece. Nu trebuie decât să te odihnești.

O prinse de umăr, ca s-o susțină.

– Te ajut și eu, spuse lordul Mundesley.

Davita se smuci, pentru a se îndepărta de el, iar Violet zise:

– Las-o în pace! Se descurcă și singură. Ai grijă să fie drumul liber. Deocamdată, nu dorește să vorbească nimănui.

– O, nu!

– Nu te îngrijora! o liniști, Violet în timp ce lordul Mundesley le-o luă înainte. Toată lumea a plecat, iar cei care au rămas sunt atât de beți, încât nu pot spune dacă suntem la Crăciun sau la Paște.

– Dar... prințul?

Davita își amintea vag că-l văzuse vârând capul pe ușă în clipa când se trezise prima dată.

– Găsește gluma foarte reușită, zise Violet. Nu va vorbi. Ceilalți nici măcar nu și-au dat seama ce s-a petrecut. V-am dus imediat sus, în timp ce ceilalți oaspeți înălțau paharele în cinstea prințului.

– Cum... ați putut face așa ceva? o întrebă Davita.

– Îți spun mai târziu.

Trăsura lordului Mundesley era trasă în față. În timpul drumului, Davita ținu ochii închiși, nedorind să-i vorbească.

Totuși, nu avu încotro și trebui să-l asculte chicotind și făcând glume pe seama situației neplăcute în care-l pusese pe

marchiz.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte că-l voi putea prinde

astfel, zise el, satisfăcut. Violet, pisicuța mea, ești un adevăr geniu.

– Nu-mi pasă de răzbunarea ta, cum nu-mi pasă dacă ai c mai buni decât ai marchizului. Nu am vrut decât s-o ajut p Davita. Se va descurca bine mersi și singură, fără asisten cuiva...

Tonul pe care rostise aceste ultime vorbe o făcu pe Davita înțeleagă că era la curent cu propunerea lordului Mundesley.

Își spuse imediat că așa ceva era cu neputință. Totuși, num să fi fost oarbă, Violet n-ar fi putut să nu-și dea seama cum uita la ea lordul.

„Îl urăsc! Îl urăsc!" își spuse ea și nu deschise ochii pâ când nu ajunseră la destinație.

Ca și cum ura pe care i-o purta lordului Mundesley îi dăc energie, străbătuse deja jumătate din trepte când ceilalți n ajunseră nici măcar în hol.

Când ajunse în vârful scării, întoarse capul și-l văzu pe lo strângând-o pe Violet în brațe și se întrebă cum îi permitea un bărbat atât de dezgustător s-o sărute.

Răsuflă ușurată când ajunse în propriul dormitor. Pes câteva minute, apăru și Violet.

– Nu te supăra, Davita. Știu că a fost cam șocant ce s

Nu te supăra, David, știu că a fost cam șocant ce s
petrecut, dar mâine, când vei primi cecul de la marchiz, îmi v
mulțumi din adâncul inimii.

– Nu voi lua bani de la el.

– Nu fi prostuță! i-o reteză Violet cu asprime. Știi la fel de bine ca și mine că nu există alternativă, doar dacă nu accepți propunerea pe care, bănuiesc, vrea să ți-o facă Bertie.

Davitei i se tăie respirația.

– Nu sunt oarbă, continuă Violet. Știu că-i place de tine, deși e posibil ca deocamdată să nu-ți fi spus nimic.

Davita spera din suflet să nu i se vadă pe chip ușurarea adusă de aceste ultime cuvinte.

– Nu că m-ar afecta din cale-afară că-l pierd. Problema e că-l cunosc foarte bine Se va plictisi repede, după ce va obține ceea ce dorește.

Era fraza pe care Davita o auzise în copilărie. Toată întâmplarea cu Jennie, tragedia ei îi reveniră în minte: siuciderea ei, laolaltă cu pruncul...

– De ce... ești așa prietenoasă... cu el? E... căsătorit.

Violet râse.

– Nu mă aștept ca Bertie sau ca vreunul de teapa lui să mă ia de soție, dar mă distrez cu el. În plus, e generos când vine vorba de rochii și de blănuri de samur.

– Dar... nu e bine.

Violet râse și-i întoarse spatele.

– Desfă-mi rochia, te rog, și nu-ți mai face griji pentru mine. Te-am salvat de veșnica întrebare: foamea sau păcatul? E singura

chestiune care trebuie să te preocupe în clipa de față.

Davita își desfăcu nasturii rochiei, iar Violet se îndreptă spre

ușă:

– Noapte bună! Spune celor de jos să nu mă deranjeze. Voi coborî singură când va fi cazul. Mor de somn.

După ce închise ușa în urma ei, Davita își luă fața în mâini și încercă să se gândească.

***

Era zece dimineața când Davita termină de împachetat și-l rugă pe Billy să-i ia bagajele și să cheme o trăsură.

Știa că Violet va mai dormi cel puțin două ore. Exact cât îi trebuia ei pentru a dispărea.

Era singurul lucru pe care-l putea face. Oricât ar protesta, oricât ar jura că nu va lua banii marchizului, Violet și cu lordul Mundesley o vor obliga să procedeze astfel.

Simpla idee de a accepta bani de la acesta i se părea atât de umilitoare, încât parcă își auzea mama spunându-i că trebuie negreșit să plece și să se ascundă undeva. Marchizul spusese că era șantaj pe față, iar ea nu dorea să fie implicată în așa ceva.

Davita știa prea bine că șantajul era o infracțiune pedepsită

de lege, dar marchizul, în pofida atitudinii sale sfidătoare, în mod cert nu va dori să fie târât într-un scandal.

– Ce-o fi crezând despre mine? Crede oare că am participat

și eu la complot?

Probabil că așa gândea. Dar oare de ce conta că marchizul și-ar fi format o imagine proastă despre ea? Se pare însă că lucrul nu era lipsit de semnificație.

Iar pentru că lordul Mundesley îi era dușman de moarte, era ferm convinsă că nu va face absolut nimic pentru a împiedica publicarea acelor fotografii în ziare de scandal.

Își aminti că tatăl ei, când revenise de la Londra, adusese niște ziare pe care îi interzisese să le citească.

Davita nu se putuse împiedica să-și arunce ochii prin ele, și văzuse că majoritatea articolelor erau consacrate unor povești scandaloase în care erau implicați membri ai aristocrației.

Gândindu-se mai bine, își spuse că dacă ar fi acceptat propunerea lordului Mundesley de a se instala într-o casă în Chelsea, complotul ar fi căzut.

„Dar cum i-a trecut prin cap că aș putea face ceva atât de viclean și de... urât față de Violet?" se întrebă Davita.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai odios i se părea comportamentul acestuia.

El fusese cel care aranjase cu prințul ca ea și cu marchizul să fie drogați la petrecere. Pe de altă parte, întrucât se simțea atras

de ea, fusese gata să renunțe la Violet, ca s-o facă amanta lui. Însemna că Violet era foarte jos în ochii lui, dacă fusese în stare de o asemenea infamie. Ea nu se sfiise totuși să accepte rochii luxoase și blănuri de samur, după cum recunoscuse ea însăși.

– Nu... înțeleg, se plânse Davita.

Pe măsură ce orele nopții treceau, mintea i se limpezise, așa încât își făcuse bagajele și coborâse. Când se privise în oglindă, observase că avea cearcăne la ochi, iar fața îi era foarte palidă.

Până la tăierea tortului, seara i se păruse nespus de frumoasă.

„Noaptea mea de veselie, își spuse ea. Nu voi mai avea parte de așa ceva niciodată".

Era însă suficient de lucidă încât să-și dea seama că în spatele rafinamentului lor, fetele de la Gaiety erau superficiale.

„Nu le voi mai revedea, la fel cum nu voi mai pune piciorul în teatru", își spuse ea în timp ce trăsura mergea pe caldarâm.

Își plătise patul și masa, iar doamna Jenkins constatase cu surprindere:

– Violet nu mi-a spus că pleci astăzi.

– N-am vorbit despre plecarea mea decât aseară, îi răspunse Davita.

– Ei bine, sper să mergi într-un loc mai bun, îi răspunsese doamna Jenkins. Cu fața ta, va trebui să te îngrijești. Nu uita vorbele mele!

– Nu le voi uita, îi răspunsese Davida. Vă mulțumesc foarte mult pentru bunăvoință.

fiului pentru bunăvoința.

Îi spusese vizitiului să meargă la gara Waterloo, dar când ajunseră la colțul străzii, scoase capul pe fereastră, spunându-i că se răzgândise.

– Vreau să ajung la cea mai bună firmă de angajări din zona vestică, zise ea.

O clipă, se temu că acesta îi va spune că nu știe unde se află, însă după câteva clipe îi răspunse:

– Vă referiți la strada Mount?

– Exact.

Capitolul 8

Pe drum, Davita avu timp să se gândească la ce va spune.

Cu toate astea, când trăsura opri în fața sediului firmei, inima îi bătea nebunește.

Urcă niște trepte și intră într-o cămăruță întunecată. De fiecare perete era lipită câte o bancă de lemn. La celălalt capăt al odăii era o femeie în vârstă care părea că poartă perucă. Avea nasul mare și fruntea plină de riduri, privirea aspră și inteligentă.

Când o zări pe Davita, șovăi. Abia după câteva momente de pauză o întrebă:

– Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă?

Făcuse o pauză înainte de a rosti cuvântul "doamnă", iar Davita își dădu seama că se întreba probabil dacă era angajatoare sau voia ea însăși să se angajeze.

– Caut un post de... însoțitoare, răspunse Davita.

Încercă să adopte un ton ferm și încrezător, dar își dădu imediat seama că vocea îi tremurase când rostise ultimul cuvânt.

– Însoțitoare? Aveți experiență?

– Mă tem că nu.

– Mă gândeam eu, remarcă doamna Belmont cu asprime. La fel cum m-am gândit că sunteți prea tânără pentru o asemenea slujbă.

Davita stabilise încă de când era în trăsură ce anume va spune, dar îi venea greu, întrucât avea senzația că doamna Belmont o concediase deja.

Totuși, reuși să articuleze într-un târziu:

– Mama mea... lady Kilcraig, pe când... trăia, îmi spunea mereu că dacă vreodată... am nevoie de un loc de muncă... să vin la dumneavoastră.

– Mama dumneavoastră era o lady?

– Da. Tatăl meu era sir Iain Kilcraig de la castelul Kilcraig, Kirkcudbrighshire, Scoția.

Era clar că atitudinea doamnei Belmont se schimbă ca prin farmec. Începu s-o cerceteze pe Davita ca și cum ar fi vrut să descopere în înfățișarea ei ceva care s-o recomande. Își aruncă apoi ochii asupra unui registru aflat pe masă, și fără să scoată o vorbă, întoarse mai multe pagini.

Între timp, o femeie scundă, între două vârste, pe care Davita n-o zărise, veni și îi șopti ceva la ureche doamnei Belmont.

Davita o auzi spunând:

– Vrea pe cineva imediat și nu avem pe cine altcineva trimite.

Doamna Belmont întorcea pagină după pagină.

– E prea tânără, îi răspunse ea.

– Dar ar putea fi o soluție, fie și provizorie, zise femeia mărunțică.

Doamna Belmont se uită din nou la Davita și se hotărî.

– Am un singur loc unde ați putea merge, spuse ea. Ar fi mai bine să-mi dați datele dumneavoastră personale.

Davita îi dădu numele, dar când o întrebă de vârstă, șovăi. Ca și cum i-ar fi fost teamă că dacă ar fi spus că are optsprezece ani ar fi părut că e prea tânără, zise:

– Am douăzeci de ani... aproape douăzeci și unu.

– Nu s-ar zice! remarcă doamna Belmont.

– Știu, dar timpul trece...

Doamna Belmont nu zâmbi, ci notă vârsta în registru.

– Adresa?

– Tocmai am sosit din Scoția, iar pe moment n-am o adresă la Londra.

– Înseamnă că puteți pleca imediat la țară, nu?

– Așa mi-ar plăcea.

– Aveți bagajele cu dumneavoastră?

– Da.

Doamna Belmont avu o lungă conversație cu femeia mărunțică, după care o întrebă:

– Aveți suficienți bani să plătiți drumul până la Oxford?

– Da.

– Prea bine, atunci. Voi trimite o telegramă să anunț că veți sosi la Oxford cu următorul tren de Paddington. Vor avea vreme să afle care e acesta și cineva vă va aștepta la gară. Banii de drum vă vor fi decontați.

– Mulțumesc.

Doamna Belmont scrise ceva ilizibil pe un carton.

Avu nevoie de timp până să isprăvească, iar când sfârși, îi întinse o carte de vizită.

– Aceasta este persoana la care veți merge. Sper, domnișoară Kilcraig, că veți face tot ce vă stă în putință să-i fiți pe plac doamnei. Dacă vă întoarceți cu referințe proaste, îmi va fi foarte greu să vă găsesc altceva. Înțelegeți?

– Da, înțeleg. Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

– Nu vă ascund faptul că îmi asum un mare risc trimițând pe cineva atât de tânăr la contesă. E tare ciudată. De fapt, i-am trimis nu mai puțin de patru însoțitoare în acest an, dar niciuna nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor.

– Au dorit ele să plece, sau au fost concediate?

– Nu cred că trebuie să vă răspund la această întrebare. Străduiți-vă și nu uitați că fiind atât de tânără și de lipsită de experiență, aveți multe de învățat.

Îi întinse cartea de vizită, iar Davita citi: "Contesa de Sherburn, reședința Sherburn, Wilbrougham, Oxfordshire".

– Mulțumesc, zise ea după ce termină de citit. Mulțumesc foarte mult.

– Nu uita ce ți-am spus, o avertiză doamna Belmont. Tinerii nu ascultă niciodată sfaturile pe care le primesc. Cred că mama ta ar fi vrut să-mi dai ascultare.

– Mă voi strădui să-i fiu pe plac contesei, promise Davita.

Dar în drum spre gară, gândul îi zbură la cele patru femei care acceptaseră postul, dar care nu reușiseră să între în grațiile contesei.

Dar în clipa aceea tot ceea ce conta era să scape de Violet, de lordul Mundesley și de situația intolerabilă în care aceștia o puseseră.

Era foarte puțin probabil ca ei să ghicească unde plecase, și chiar dacă Violet era suficient de curioasă încât să facă unele cercetări la birourile de angajări, va lăsa lucrurile așa, mulțumindu-se cu faptul că lordul Mundesley era al ei și numai al ei.

„În plus, se va înfuria că nu accept banii marchizului", își spuse Davita. „Nu va înțelege niciodată de ce nu i-am fost recunoscătoare pentru că și-a făcut griji penta mine.

Violet era dornică să accepte bani și haine de la lordul Mundesley, probabil și de la alți bărbați, astfel încât i-ar fi cu

neputință să-i explice de ce ea nu putea face la fel.

„Sunt mult mai săracă decât Violet fără salariu săptămânal, cugetă ea. Însă Violet, ca și mama ei, e gata să accepte orice i se

oferă. Eu sunt altfel".

Știa că fie și trebuind să flămânzească, nu va accepta nimic de la Violet sau de la lordul Mundesley, după cele petrecute.

Era limpede că el aștepta să fie răsplătit pentru banii primiți. Iar ea știa perfect ce anume așteaptă în schimb.

„Îl urăsc!" își spuse ea din nou.

De n-ar fi fost el, feeria serii petrecute la teatrul Gaiety nu s-ar fi transformat în ceva detestabil. Nici nu putea să se gândească la clipa când se trezise în pat cu marchizul.

Se comportase minunat, având în vedere tratamentul de care avusese parte. Probabil că această experiență îl transformase într-o persoană mult mai cinică și mai disprețuitoare decât era deja.

„Dar nu vreau să mă mai gândesc la Gaiety sau la lordul Mundesley", își spuse ea.

Încercă, în schimb, să-și amintească de basmele din copilărie, de superstițiile care făceau parte din viața scoțienilor. Toate acestea cântăriseră enorm în viața ei înainte de venirea lui Katie și a Violetei. Avea senzația că odată cu apariția lor, copilul care fusese se transformase într-un om matur.

La gară, fu nevoită să aștepte vreme îndelungată, iar de fiecare dată când gândurile negre o năpădeau, încerca să se concentreze asupra amintirilor scumpe din copilărie: plimbările

concentreze asupra amintirilor scumpe din copilărie: plimbările pe câmpuri, pescuitul, hoinărelile cu tatăl ei.

Inevitabil însă, pe măsură ce trenul se apropia de Oxford,

temerile ei creșteau.

Din fericire, telegrama doamnei Belmont ajunsese la destinație, întrucât era așteptată de cineva la gară.

În timp ce Davita stătea în mijlocul mulțimii, un valet în livrea decise că nu ea era persoana pe care o aștepta și vruu să plece.

– Mă scuzați, zise fata nervoasă, sunteți cumva... de la reședința familiei Sherburn?

– Așa e. Sunteți cumva domnișoara Kilcraig?

– Da.

– Am fost trimis să vă aștept, dar credeam că e vorba de o persoană mai în vârstă.

Davita își spuse, îngrijorată, că probabil la cineva în vârstă se aștepta și stăpâna lui.

Valetul îi luă bagajele și le duse în afara gării, acolo unde aștepta o trăsură.

Ieșiră în curând din oraș, iar Davita privi cu interes în jur, întrucât peisajul era diferit de cel din Scoția. De obicei, satele erau mici, iar în centrul fiecăruia dintre acestea se afla un han.

După foarte multă vreme ajunseră în fața unor porți înalte. Casa care se ascundea în spatele acestora era mai mult decât impunătoare. Părea imensă și era limpede că fusese construită în stil victorian.

Manifestase întotdeauna interes pentru arhitectura engleză, chiar citise cărți. Tatăl ei îi arătase multe imobile din Edinburgh,

inclusiv castelul care domina orașul pe care Davita îl găsea nespus de romantic.

Din păcate, cât fusese la Londra, nu avusese vreme să vadă mare lucru. Simplul gând la cele petrecute îi dădea fiori. Prin urmare, conacul de care se apropiau i se părea un spațiu al siguranței, după experiența de la Gaiety.

Nu intră pe ușa din față, ci pe una lăturalnică. Probabil așa se cuvenea pentru cineva atât de neînsemnat.

Fu întâmpinată de un valet în livrea.

– Presupun că dumneavoastră sunteți doamna pe care o așteptăm, nu-i așa?

– Da, eu sunt.

– Păreți foarte tânără pentru o asemenea slujbă. Toate celelalte erau cu un picior în groapă.

Omul încerca să se arate prietenos, iar Davita râse.

– Va mai trece multă vreme până să ajung într-o asemenea situație.

– Așa e. Pe aici, domnișoară. Vă duc la stăpână.

O conduse pe o scară, până la etajul al doilea.

Mobila era fabuloasă, ca și picturile de pe pereți. Spera că va avea ocazia să vadă totul înainte să fie concediată.

„Sunt sigură că mă vor considera mult prea tânără, dar poate am să rezist o săptămână, două".

Valetul se opri în fața unei uși duble din lemn masiv.
Bătu în ușă, iar o femeie cu șorț îl întrebă pe un ton deloc

prietenos:

– Ce vrei?

Înainte ca valetul să-i poată răspunde, o văzu pe Davita și zise:

– Sunteți cumva domnișoara Kilcraig pe care o așteptăm?

– Da, eu sunt, răspunse Davita, întrebându-se de câte ori va mai fi nevoită să răspundă la această întrebare.

Camerista îi aruncă o privire scrutătoare și totodată dezaprobatoare, dar tăcu. Valetul se îndepărtă, iar Davita intră într-un mic vestibul, care avea mai multe uși.

– Așteptați aici! îi porunci camerista.

Intră pe ușa din centru, iar Davita o auzi vorbind cu cineva.

– Poftiți! o anunță ea după un scurt răstimp. Stăpâna vrea să vă cunoască.

Simțindu-se ca o școlăriță chemată de directoare, Davita intră într-un dormitor în care se afla un pat imens. În vârful acestuia era o femeie cu părul alb strâns într-un coc și a cărei față, acum zbârcită, fusese cândva frumoasă.

Ceea ce o surprinse peste măsură, erau numeroasele bijuterii pe care le purta. La gât, perle, în urechi, cercei, la mâini, brățări.

După ce păși înăuntru, Davita se opri. În clipa aceea, contesa spuse cu asprime:

– Oare ce mi-au mai trimis acum? Sper că nu ești una din acele fete neroade care aleargă de colo până colo ca niște

iepurași speriați. Dacă ești așa, poți lua următorul tren.

Felul în care vorbea, departe de a o speria, o amuză pe Davita.

– Sper... să nu fie nevoie de așa ceva.

Își aminti repede că trebuie să adauge "Doamnă", așa că făcu completarea necesară, urmată de o plecăciune.

– Așadar, ai glas! Iată ceva nou, adăugă bătrâna doamnă. Vino aici, vreau să te privesc mai de aproape.

Davita se supuse și se apropie de pat.

– Nu ești decât o biată copilă, comentă contesa. Câți ani ai? Șaisprezece?

– Doamnei Belmont i-am spus că am aproape douăzeci și unu de ani, îi răspunse Davita.

– Dar în realitate câți ai?

– Optsprezece, dar voiam cu disperare să găsesc ceva de lucru.

– De ce?

– Păi... în primul rând, pentru că voiam să fug de la Londra.

– Ce te-a adus într-o asemenea stare?

– Lucruri despre care... prefer să nu vorbesc, doamnă. În sud, n-am sosit decât acum trei zile.

Contesa privi ceva pus pe pat, iar Davita constată că era o telegramă.

telegrama.

– Te numești Kilcraig și presupun că ești din Scoția, nu?

Davita încuviință.

– Locuiesc în apropiere de Selkirk, care nu e departe de Edinburgh.

– Și de ce ai plecat?

– Părinții mei au murit.

– Presupun că ai rămas fără o para chioară.

Davitei nu-i trecu prin minte că era ciudat ca întreaga ei viață să fie cunoscută în câteva clipe.

– Acesta a fost motivul pentru care am fost silită să găsesc cât mai repede de lucru. Vă rog, doamnă, nu mă alungați! Lăsați-mă să încerc. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a vă fi pe plac.

– Ești departe de așteptările mele, remarcă femeia.

– Nu pot decât să sper că nu voi fi... viitorul iepuraș... trimis acasă cu trenul următor.

– Foarte puțin probabil, spuse contesa. Spune-i lui Banks să-ți arate camera. După ce te instalezi, vino să-mi povestești despre tine. Sunt ferm convinsă că de-abia aștepți.

Era ceva sarcastic în tonul vocii ei, astfel încât Davita se grăbi să spună:

– Aș prefera mai degrabă să aud despre dumneavoastră și despre această casă fantastică.

– Din felul cum vorbești, înțeleg că propria ta casă era mult mai mică.

– E un castel vechi, care stă să cadă. Foarte, foarte vechi.

Contesa râse.

– Înțeleg ce vrei să spui. Sherburn a fost construit cu

patruzeci de ani în urmă. Presupun că la asta te refereai.

– N-aș fi fost... impertinentă, încât să insinuez așa ceva. Mă bucur însă că estimarea mea a fost corectă.

Contesa luă de pe noptieră un clopoțel de aur, sună, iar ușa se deschise așa de repede, încât Davita își spuse că Banks trebuie să fi ascultat la ușă.

– Prea bine, stăpână

Davita nu mai uită să facă plecăciunea, iar în timp ce se îndrepta spre ieșire, putea aproape să jure că văduva îi zâmbea.

Pe coridor, îi spuse cameristei:

– Te rog să mă ajuți. Vreau să rămân aici, dar mi-e teamă că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor.

Banks o privi surprinsă.

– Majoritatea cred că știu totul.

– Eu nu știu nimic și nu mi-e teamă să mărturisesc.

Femeia schiță un zâmbet.

– Stăpâna e o persoană dificilă, și dacă mă întrebați pe mine, nu are nevoie de o însoțitoare. Pentru ce are nevoie, mă descurc și singură.

– Îți făgăduiesc că nu-ți voi sta în cale. Poate te pot ajuta, dacă îmi spui de ce ai nevoie. Știu să cos foarte bine, iar de călcat, mi-am călcat întotdeauna singură hainele.

Privirea pe care i-o aruncă fata era mult mai binevoitoare. La

capătul coridorului, deschise o ușă, iar Davita observă că era vorba de un dormitor cu un pat imens și un tavan foarte înalt.

Bagajele proaspăt sositei fuseseră aduse sus, iar o slujn începuse deja să le despacheteze.

– Emily te va ajuta la despachetat, dar cam atât, pentru că a o mulțime de alte lucruri pe cap.

– Pot să am și singură grijă de mine, se grăbi să spună Davi E foarte amabil din partea lui Emily că mă ajută. Mă tem că a multe haine în valize, adăugă ea după o scurtă pauză. E avutul meu pe lumea asta... după moartea tatălui meu.

– A murit de mult? o întrebă Banks.

– Abia s-a împlinit o lună, răspunse Davita.

– Trebuie să fii tare, o îmbărbătă Banks.

Apoi, ca și cum ar fi considerat că fusese prea sentimenta i se adresă lui Emily cu asprime:

– Grăbește-te, Emily. Pregătește totul pentru domnișoa Kilcraig.

Dacă Davita nu i-ar fi pus o întrebare, probabil ar fi părăs încăperea.

– Un singur lucru aș vrea să vă mai rog... chiar dacă poa părea prea mult.

– Despre ce e vorba?

– Se găsește ceva de mâncare și pentru mine? Niște pâine unt ar fi de ajuns. N-am mâncat nimic de azi dimineață

ului ar fi de-ajuns. N-am mâncat nimic de azi-dimineață.

– O, Doamne! Probabil ești flămândă! exclamă Banks. nevoie de o cană de ceai și de ceva substanțial.

– Nu vreau să deranjez.

– Niciun deranj. Emily, coboară imediat și pregătește-i ceva domnișoarei Kilcraig. Și grăbește-te! Stăpâna o așteaptă.

Emily se ridică imediat.

– Mulțumesc foarte mult, zise Davita, în timp ce slujnica ieșea din odaie. Ești foarte bună, dar nu vreau să abuzez de atâta bunăvoință.

– Nu-ți face griji. Îți voi spune eu când ai tendința să devii o pacoste. S-ar putea să dureze foarte mult, îi răspunse Banks.

După plecarea femeii, Davita se duse la fereastră și privi parcul și lacul. Apoi, scoase o exclamație de bucurie.

Scăpase! Era liberă.

Întorsese spatele Violetei, lordului Mundesley și teatrului Gaiety, și era aici!

Se simțea ca acasă. Vedea copacii unduindu-se, păsări zburând deasupra, soarele revărsându-și razele asupra lacului și conacului.

Totul era foarte diferit de Londra, așa încât își împreună mâinile.

– O, Doamne! Ajută-mă să rămân aici. Fă așa încât contesa să nu mă alunge. Era un strigăt care venea din adâncul sufletului ei.

Apoi, dându-și seama că timpul trece, își scoase pălăria și începu să dezbrace rochia de călătorie.

Capitolul 9

Davita închise cartea cu o pocnitură.

– Cum de murise la sfârșit? întrebă ea cu ochii plini de lacrimi.

Contesa zâmbi.

– Majoritatea femeilor plâng la sfârșitul poveștii.

– Nu cred că e adevărat. Vreau ca toată lumea să trăiască fericită până la adânci bătrâneți.

– Știu, draga mea. Sper ca într-o bună zi să găsești și tu fericirea, spuse contesa cu blândețe.

– E ceea ce doresc și eu. Părinții mei au fost foarte fericiți până la moartea mamei.

Tremurul ușor al vocii arăta cât de mult o afectase moartea

Tremurul uşor al vocii arăta cât de mult o afectase moartea acesteia. Demonstra de asemenea că n-o iertase pe Katie pentru ceea ce-i făcuse tatălui ei.

– Pe mine m-ai făcut fericită, zise contesa.

– Adevărat?

– Foarte fericită. Uneori, am senzația că ești fiica pe care n-am avut-o.

Davita zâmbi încântată.

– Nu puteați spune ceva care să-mi facă mai multă plăcere. Am sentimentul că sunteți bunica pe care nu am avut-o. Ce mult mi-ar fi plăcut să am o bunică!

– În cazul ăsta, mă voi bucura să îndeplinesc acest rol.

Davita îi zâmbi larg, dar nu apucă să scoată vorbă, întrucât în clipa aceea intră Banks.

– Trebuie să vă odihniți, stăpână, iar Davita ar trebui să fie deja la soare, ca să-și pună trandafiri în obraji.

Davita râse.

– Cred că mi-ar intra imediat în păr.

Banks tăcu, dar își înăbuși râsul.

– Înainte să ies, vreau să aleg o carte cu sfârșit fericit, zise Davita. E ceea ce dorim amândouă.

Nu așteptă să primească răspuns, ci ieși repede afară.

După plecarea tinerei, contesa începu să-și scoată perlele și spuse:

– Ce fată drăgălașă! Mă bucur că a venit.

– E una dintre cele mai drăgute dompite pe care le-am

cunoscut, stăpână. Niciuna dintre celelalte femei n-a fost atât de săritoare ca domnișoara Davita.

În timp ce cobora treptele, Davita își spuse cu încântare că avea cam o oră și jumătate în care putea face tot ce dorește.

Îndată ce alese o carte din bibliotecă – voia neapărat să nu-citească alta cu final nefericit – se plimbă pe malul lacului spunându-și că i-ar fi plăcut ca tatăl ei să fie acolo, ca să vadă peștii.

„Într-o bună zi, ar trebui să sugerez să mă lase să pescuiesc."

La grajduri, fremătă la gândul că dintr-o clipă în alta trebuia să-i sosească un costum de călărie nou-nouț, pe care i-comandase însăși contesa.

De când sosise la Sherburn House, în urmă cu trei săptămâni, fiecare clipă i se părea mai palpitantă decât cea anterioară. Uneori, avea senzația că se întorsese acasă, că Sherburn House era a ei.

În vise, ea sau eroinele care făceau parte din ea, aveau un trecut din care nu avea cum să lipsească o casă așa de mare.

Picturile, mobila, miniaturile, pereții pictați, precum și apartamentele spațioase făceau parte din visele ei. Rătăcea prin ele, considerându-se drept o contesă de Sherburn. Istoria familiei era și a ei.

Se adaptase de îndată ce venise. Nu numai că o amuza pe contesă, dar servitorii o plăceau chiar dacă nu era conștientă. (

tratau ca pe un copil pe care doreau să-l răsfețe.

– Bucătarul a făcut această budincă special pentru tine, î mărturisise majordomul într-o seară. Iar menajerele îi făcea

curățenie fără să le ceară.

– Sunt așa de fericită, își spuse ea în timp ce sw culca.

În rugile ei, îi va mulțumi lui Dumnezeu nu numai pentru că era fericită, ci și pentru că era în siguranță.

„Nimeni nu mă poate găsi aici", își tot spusese ea în prima săptămână, încercând să se liniștească.

Apoi, pentru că existau atâtea lucruri cu care să-și ocupe mintea, începu să uite de Violet, de Gaiety și de lordul Mundesley.

Privind în urmă, considera că totul începuse ca un vis care se transformase în coșmar. Chiar și acum se înfiora când își amintea clipele când se trezise în același pat cu marchizul.

Biblioteca familiei Sherburn era impresionantă, majoritatea volumelor fiind vechi și foarte valoroase. Fiul cel mare al contesei, căruia îi aparținea conacul, strânsese și un mare număr de cărți noi, iar Davita se bucura că are de unde alege.

Contesa avusese doi fii, unul fiind ucis în timp ce lupta în ceea ce ea descria ca fiind "unul dintre micile războaie ale reginei Victoria". Celălalt, contele de Sherburn, era acum guvernator în Sudan. Întrucât era mai mult plecat, acesta o convinsese pe mama lui să vină să locuiască la Sherburn și să țină casa în bună stare.

– Servitorii lucrează pentru noi de ani buni, îi spusese

contesa Davitei. Nu știu ce s-ar fi ales de ei, și ca să fiu sinceră, mă bucur că locuiesc din nou în casa care a fost căminul meu

ani de zile.

– Casa este nespus de frumoasă, chiar dacă e modernă.

– Construită pe o temelie veche, îi răspunsese contesa cu asprime.

Iar acum, Davita se îndrepta spre celălalt capăt al bibliotecii acolo unde cărțile moderne fuseseră aranjate așa cum se cuvine

Luă una de pe raft, dar o puse imediat înapoi. Scoase apo un roman de Jane Austin, întrebându-se dacă ar amuza-o pe contesă, sau dacă aceasta o cunoștea deja.

Întorcea paginile când auzi pe cineva intrând în bibliotecă ș socoti că era domnul Anstruther, bibliotecarul.

Voia să îl întrebe dacă stăpâna casei citise de curând „Mândrie și prejudecată", dar când ridică ochii, rămase pironită locului.

Nu domnul Anstruther se îndrepta încet spre șemineu, c marchizul.

Câteva clipe, crezu că acesta nu e real, că e o plăsmuire a minții ei, deoarece arăta la fel de chipeș, de impunător și de cinic ca în visele ei.

La rândul lui, marchizul fu la fel de surprins s-o găsească acolo. După o tăcere care păru că ține o veșnicie, Davita reuși să îngaime:

– Pe mine... mă cauți? De ce... ești aici?

Marchizul nu-i răspunse, ci se apropie de ea.

– Ți-aș putea pune aceeași întrebare. Ce cauți în casa mătușii

mele?

– Mătușa... ta? Te rog, te rog să nu-i povestești despre mine. Dacă o faci, mă va alunga. Mă simt așa de fericită... și de... în siguranță aici. Te rog! Te rog!

În timp ce vorbea, avu senzația că totul e zadarnic și că va trebui să plece. Iar această plecare ar fi semănat cu izgonirea din rai.

– Auzisem că ai dispărut, dar nu mi-a trecut prin minte că te-aș putea întâlni aici.

– Cine ți-a spus... că am dispărut?

– Prințul. Sunt sigur că Violet, prietena ta, aștepta să primească banii în numele tău.

Davita scoase un țipăt.

– Cum de ai crezut... cum de ți-ai imaginat că... m-aș atinge de banii tăi? întrebă ea cu vehemență. Îți jur că habar n-aveam ce... plănuiseră. A fost îngrozitor, degradant. De aceea am fugit... sperând că nu mă vor găsi niciodată și că, prin urmare, nu vor mai putea... să te șantajeze. Poate acum, crezând că am făcut parte din complotul lor, vei dori să mă trimiți la închisoare, spuse ea tremurând.

– Trebuie să știi că nu doresc ca poliția să fie implicată în această poveste reprobabilă. Prințul a descoperit că ai fugit, iar cu Violet și lordul Mundesley n-am mai comunicat din noaptea

aceea.

– Mă bucur... enorm... că nu le-ai dat bani. Cum... a

descoperit prințul că am plecat?

– S-a dus la tine să își ceară scuze, așa cum făcuse și cu mine, pentru faptul că ne-a târât într-o asemenea poveste. Mundesley îl păcălise, spunându-i că e o glumă fără repercusiuni.

– Nu mai are fotografiile?

– Le-a luat prințul și le-a distrus, răspunse marchizul.

Davita simți un val de ușurare invadând-o. Puse cartea pe masă și se așeză pe un scaun.

Cum marchizul continua să tacă, ea zise, speriată:

– Ce... vei face... în privința mea?

– Ce vrei să fac?

– Presupun că... vei dori... să plec. Dacă e așa, te rog să nu-i spui mătușii tale... ce s-a întâmplat.

– De ce n-ar trebui să afle?

– Pentru că s-ar supăra și ar fi șocată, așa cum m-a șocat și pe mine.

– Îți pasă de ceea ce crede ea?

– Sigur că îmi pasă. A fost așa de bună cu mine. De curând, mi-a spus că sunt pentru ea ca fiica pe care n-a avut-o.

În timp ce vorbea, ochii i se umplură de lacrimi.

– Dacă nu vei spune nimic, voi găsi eu o scuză... pentru a pleca.

– Și ce scuză îi vei da?

Davita făcu un gest neputincios cu mâna.

– I-aș putea spune că... mă întorc în Scoția. Dar cum

contesa știe că... nu mai am casă, va trebui să mă gândesc la ceva... foarte convingător. Nu știu încă ce ar putea fi.

Acum, lacrimile i se scurgeau pe rochie. Luă o batistă și le șterse, gândindu-se că e singură și disperată.

– Ce-ar fi să ne așezăm și să-mi povestești mai multe despre aceste circumstanțe, zise pe neașteptate marchizul.

Întrucât era mai degrabă o poruncă decât o cerere, Davita se supuse.

– Afirmi că ești fericită aici, remarcă marchizul.

– Foarte... foarte... fericită.

– Am aflat că tatăl tău era sir Iain Kilcraig, iar Violet fiica mamei tale vitrege. De ce ai venit la Londra? Întenționai să joci pe scenă?

– Nu, nici vorbă de așa ceva, răspunse Davita. Mama ar fi fost oripilată de o asemenea idee.

– În cazul acesta, de ce n-ai rămas în Scoția?

– Trebuia să găsesc de lucru. Tata era înglodat în datorii. Am considerat că îmi va fi mai ușor să găsesc ceva la Londra decât la Edinburgh.

– Astfel, ai cerut ajutor Violetei...

– Nu aveam la cine altcineva să apelez. Rudele mamei trăiesc toate în insulele de vest și oricum, nu le-am văzut niciodată.

– Am aflat că mama ta făcea parte din familia MacLeold, zise

— Am aflat că mama ta făcea parte din familia MacLeod, zise marchizul, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși.

Davita se întrebă de ce-l interesau toate astea, și înțelese,

înfiorându-se, că făcuse cercetări, de vreme ce crezuse c șantajează.

– Nu mi-am dorit niciodată să am de-a face cu teatrul Gai sau cu... lordul Mundesley, spuse ea, înfricoșată.

Felul cum vorbea îl făcu pe marchiz s-o privească aspru.

– De ce vorbești astfel despre Mundesley? se interesă el.

– Pentru că e îngrozitor, dezgustător și... viclean, răspun Davita cu vehemență.

– Ce a făcut de ai ajuns să-l detești?

Davita nu răspunse, dar marchizul sesiză imediat că îmbujorase la față.

– Ți-am pus o întrebare la care aștept răspuns.

Ar fi vrut să-i spună că nu dorește să vorbească despre as dar cum el o privea, așteptând o explicație, avea senzația trebuie s-o facă.

– Mi-a oferit... o casă... în Chelsea, spuse ea abia auzit.

– Nu mă mir. Mundesley e un bărbat imoral. Nicio fem decentă n-ar trebui să-și asocieze numele cu al lui.

Așa simțea și Davita. Rușinată de ceea ce fusese nevoită s spună marchizului, rămase cu mâinile împreunate și cu cap plecat.

– Nu te mai gândi la el, spuse marchizul.

– Aș vrea și eu, pentru că... mă înspăimântă.

Îi trecu prin minte că dacă va fi nevoită să plece de la conac Sherburn, lordul Mundesley ar putea-o găsi. Poate soluția c

mai bună era să se întorcă în Scoția și să rămână cu Hector până când domnul Stirling îi găsește ceva de lucru.

O asemenea perspectivă i se părea așa de întristătoare, încât zise:

– Cât de repede... ar trebui să plec?

– N-am spus că trebuie să pleci.

– Înseamnă că nu-i vei spune mătușii tale despre mine, ca s-o faci să mă concedieze?

– Îți făgăduiesc că nu voi spune nimic care s-o necăjească pe mătușa mea.

– Dar... tot vrei să plec?

– Nu, dacă vrei să rămâi.

Davita se înseninâ la față.

– Adică... vrei să spui, bâigui ea, că pot rămâne aici?

Câteva clipe, marchizul tăcu.

Davita adăugă, ca și cum l-ar fi implorat.

– Te rog, lasă-mă să rămân. Tot ce pot spune, este că regret nespus... ceea ce s-a întâmplat la... petrecere.

– Înțeleg acum că n-ai nimic cu această poveste, zise marchizul, înțelegător.

– După cum ți-am spus, habar n-aveam... ce plănuiseră. Pe de altă parte, dacă aș fi acceptat propunerea lordului Mundesley, acest episod regretabil nu s-ar fi petrecut. În plus,

Violet era foarte supărată, întrucât simțise că lordul este atras de mine.

Avea senzația că trebuie să fie cât mai onestă în explicațiile ei.

– Nu te mai gândi! Într-o bună zi, cineva – și sper ca acel cineva să fiu eu – îi va da lui Mundesley lecția pe care merită s-o primească. Până atunci, scoateți-l din minte.

– E ceea ce doresc și eu, răspunse Davita cu simplitate.

– Fă-o, atunci!

– Și... pot rămâne aici... alături de contesă?

– Din punctul meu de vedere, aranjamentul mi se pare convenabil pentru ambele părți. Atât pentru tine, cât și pentru mătușa mea. Până acum, nu prea s-a înțeles cu femeile angajate pe acest post.

– Mi-a spus că erau ca niște... iepurași fricoși.

– Iar tu nu te-ai speriat? o întrebă el, schițând un zâmbet.

– Nu, contesa nu m-a speriat, ci tu. Credeam că vei fi extrem de furios pe mine.

– Am fost foarte furios, răspunse marchizul, dar nu neapărat pe tine, mai ales după ce am aflat că ai plecat.

– Ți-ai dat seama că nu doream să storc bani de la tine.

– M-am gândit ca aceasta trebuie să fi fost cauza plecării tale.

Davita scoase un oftat adânc.

– Mă bucur că te-ai gândit la asta. Dintr-un anumit punct de

vedere, lucrurile au ieșit mult mai bine, chiar dacă nu vreau să mă mai gândesc la cele întâmplate și nici nu vreau să mai am de-a face cu teatrul Gaiety.

– Cu Gaiety?

– Da. E o lume pe care n-o înțeleg. Katie, mama mea vitregă, ca și Violet, a fost foarte bună cu mine, dar în același timp... m-au șocat.

În timp ce vorbea, se gândea la dispariția lui Katie, ca și la rochiile și blănurile acceptate de Violet de la lordul Mundesley.

– Câți ani ai?

– Optsprezece.

– Și n-ai mai plecat din Scoția înainte de a veni la Londra?

Davita scutură din cap.

– Ajunsesem chiar în seara când m-ai văzut la Romano. Totul a fost nespus de ciudat.

Ceea ce i se păruse cu adevărat bizar, fusese comportamentul lui Rosie. Și de această dată, nu îndrăzni să se uite în ochii marchizului. Obrajii i se împurpurară.

– Să lăsăm totul baltă! N-ar fi trebuit să te amesteci printre asemenea oameni. Înțeleg de ce vrei să rămâi aici.

– Chiar pot rămâne? întrebă ea din nou, de parcă i-ar fi fost teamă că se va răzgândi.

– Din punctul meu de vedere, da.

– O, mulțumesc. Poate crezi că e o impertinență din partea mea, dar contesa îmi este ca o bunică. Îmi face plăcere să stau cu ea. Fiecare zi petrecută aici mi-a adus și mai multă fericire.

În timp ce vorbea, marchizul nu-și lua ochii de la ea. Îi venea greu să creadă că o făptură așa de tânără să fie atât de fericită

trăind într-o casă în care nu se mai găsea decât o femeie în vârstă, fără nimeni tânăr prin preajmă.

Totuși, ochii Davitei nu exprimau decât sinceritate.

După câteva clipe, acesta adăugă:

– Am venit aici s-o întreb pe mătușa mea dacă pot rămâne peste noapte. Nu am auzit decât ieri că în zonă sunt niște cai de vânzare și voiam să îi văd. Mi s-a părut ocazia cea mai potrivită să o salut pe cea pe care am neglijat-o în ultimele trei luni.

– Sunt sigură că mătușa ta se va bucura nespus să te vadă. Deocamdată, se odihnește. Abia peste o oră se va trezi.

– E ceea ce mi-au spus și servitorii, răspunse marchizul. Intenționam să citesc ziarele care am înțeles că sunt în bibliotecă și să dau o fugă până la grajduri.

– Și eu voiam să dau o raită pe acolo. Îmi plac caii și să-i hrănesc în fiecare zi.

– Ce-ar fi să mergem împreună? Am senzația că nu sunt prea antrenați, nici bine hrăniți. Îl voi certa pe grăjdarul-șef.

– O, în niciun caz! exclamă ea. Yates e un om extrem de conștiincios. Te asigur că sunt scoși la plimbare în fiecare dimineață.

– De către tine?

– Mi s-a permis să l ajut, care se a fost o excelentă experiență

– Mi s-a permis să-l ajut, ceea ce a fost o excelentă experiență pentru mine. Nu am mai călărit niciodată asemenea animale splendide.

– Văd că ai ajuns să te simți ca acasă, zise el ușor ironic.

– Poate crezi că am fost prea insistentă, dar te asigur... contesa a fost aceea care mi-a sugerat să călăresc și... să fac toate celelalte lucruri.

Marchizul tăcu, iar Davita se întrebă dacă o credea prea îndrăzneață, cerând favoruri care nu i se cuveneau.

„Nici nu-i de mirare că mă dezaprobă", își spuse ea mâhnită.

– Vino! zise contele, zâmbind. Ce mai așteptăm?

Davita avea senzația că soarele răsare din nou.

***

Mai târziu, Davita avea senzația că visează din nou, că visul nu se va transforma într-un coșmar. Contesa fusese aceea care sugerase să cineze cu marchizul.

– Sunt sigură că nepotul meu nu dorește să mănânce singur. În plus, vei vorbi și tu cu cineva tânăr.

– Dar poate el nu vrea...

– Sigur că vrea. Are reputația unui bărbat care e întotdeauna înconjurat de femei frumoase.

Davita era aproape sigură că marchizul n-o găsește atrăgătoare. Lucru deloc surprinzător, dacă o compara cu Rosie

atragătoare. Lucra deloc surprinzător, dacă o compara cu Rosie.

Totuși, nu exista niciun motiv pentru care să nu accepte sugestia contesei. În plus, se presupunea că îl întâlnise pentru

prima dată pe marchiz chiar în ziua aceea.

Urcă pentru a se schimba, neștiind dacă e bucuroasă sau nu de această întâmplare.

„Dacă e plictisit și mă va trata cu dispreț?" se întrebă ea.

Se bucura totuși că poate purta o rochie de seară nouă, pe care și-o făcuse ea însăși, după un model din „Jurnalul doamnelor". Banks fusese aceea care găsise material într-un dulap, un material cumpărat cu ani în urmă de la Paris, după cum nu ezitase s-o informeze. În opinia Davitei, era la fel de frumos ca materialele purtate de fetele de la Gaiety. Îl tăiase și-l cususe în camera de croitorie, după ce contesa se dusese la culcare.

Se îmbrăcase cu ea și era nespus de bucuroasă că era altceva decât rochia cu care marchizul o văzuse prima dată.

Îi era cu neputință să se gândească la rochia de mireasă a mamei sale fără a fi cuprinsă de fiori. Acum, însă, era învești mântată în verde de sus până joa. Rochia era la fel de verde ca ochii ei. Fără să-și dea seama, ajunsese să arate ca primăvara.

După ce Banks îi aranjă părul, Davita urcă la contesă pentru a-i spune noapte bună.

– E rochia pe care ți-ai făcut-o tu însăți?

– Banks a găsit acest material într-un dulap, material cumpărat în urmă cu zece ani. Spuneți-mi dacă vă place cum arăt.

– Ești foarte atrăgătoare. Adu-mi caseta cu bijuterii.

Davita luă cutia din metal greu de pe șifonier, unde stătea, și i-o duse contesei. Când o deschise, Davita avu senzația că arăta aidoma ca peștera lui Aladin. Contesa scotoci până în fundul casetei, ca să găsească ceea ce căuta.

– L-am purtat când eram de vârsta ta, zise ea. Pune-l! Vreau să văd cum îți vine.

Era un lănțișor delicat, cu mici smaralde și diamante în formă de flori.

Încântată, Davita alergă imediat la oglindă, să se privească. Abia așa ținuta ei era desăvârșită, accentuându-i albeața pielii.

– E foarte frumos! Îl pot purta în această seară? Voi avea mare grijă de el.

– E un cadou.

– Un cadou? Nu-l pot primi, este prea valoros. Nu trebuie să-mi dați mai mult decât ați făcut deja.

– Vreau să-l accepți. Mă voi simți foarte rănită dacă n-o faci.

– Mulțumesc. Sunteți așa de bună cu mine. Nu am cuvinte să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt.

Ridică mâna contesei și o sărută, după care spuse:

– Poate într-o bună zi voi putea să mă revanșez, deși nu știu cum.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, iar contesa zise:

– Du-te, copilă, și simte-te bine! Mă emoționezi peste

măsură.

Zâmbind, Davita se duse în salonul albastru, acolo unde o

aștepta marchizul, care arăta el însuși magnific. Acesta o întâmpină cu aceeași expresie ironică, ceea ce o stânjeni.

Dar pentru că evenimentul anterior o emoționase prea mult ca să-l treacă sub tăcere, spuse:

– Uite ce mi-a dăruit mătușa ta. N-am vrut să accept, dar mi-a mărturisit că s-ar simți rănită dacă i-aș refuza darul.

În timp ce vorbea, se gândi că poate făcuse o greșeală, iar marchizul o va considera la fel de frivolă ca Violet, care accepta daruri de la oricine.

Spre marea ei ușurare, marchizul se mărgini să spună:

– Cu siguranță, se potrivește cu ochii tăi verzi.

– Așadar, nu ți se pare... nepotrivit că am acceptat un asemenea cadou valoros?

– După tot ce mi-a spus mătușa despre tine în această după-amiază, cred că nu ar fi fost frumos din partea ta s-o refuzi.

Davita se înseninâ la față.

– Acum sunt bucuroasă că am acceptat, răspunse ea. E așa de bună cu mine și vreau să o fac fericită.

Deși se temuse că va plictisi, găsiră suficiente subiecte de discuție, așa încât timpul trecu pe nesimțite.

Vorbiră mai întâi despre Scoția, iar marchizul îi povesti cum merge la pescuit în fiecare august și câți somoni prinde.

– Râul nostru nu e unul cunoscut, dar tata a prins odată

cincisprezece pești, iar eu zece.

– O recoltă foarte bună aș zice, comentă marchizul zâmbind.

Știa însă, că aidoma unui veritabil sportiv, se bucură la gândul că în ziua lui cea mai bună prinsese nouăsprezece pești.

– Oare ce cai vei cumpăra mâine? îl întrebă ea la sfârșitul cinei.

– Mâine-seară îți voi putea spune.

– Te mai întorci după vânzare?

– Nu am deloc chef să mă întorc la Londra la o oră atât de târzie.

– De-abia aștept să aud ce achiziții ai făcut.

– S-ar putea să le aduc cu mine. Doi dintre grăjdari mă însoțesc.

– Atunci, va fi și mai palpitant.

Marchizul zâmbi, ușor ironic.

– Nu sunt sigur că e tocmai un compliment.

Pe moment, Davita nu înțelese ce vrea să spună. Abia mai apoi își dădu seama că insinuase că ea prefera animalele în detrimentul oamenilor.

– Îți place să fii flatat? îl întrebă ea după o scurtă ezitare.

– Numai dacă e vorba de ceva sincer. N-aș avea cum să nu apreciez un asemenea gest.

– Credeam că nu-ți pasă ce cred ceilalți despre tine.

– Ce te face să crezi asta?

– Păi... pari așa de important... de autoritar... de...

Davita se opri, fiind cât pe ce să spună: de aspru. Marchizul însă, insistă.

– Și mai cum?

– Am uitat ce voiam să spun.

– Nu e adevărat! Aș vrea să termini propoziția.

– Când te-am văzut prima dată la Romano, mi-ai părut ușor cinic și puțin... disprețuitor față de ceea ce se petrecea în jur. Aveam dreptate?

Marchizul o privi cu surprindere.

– Dintr-un anumit punct de vedere, da. Însă nu mi-am dat seama că e așa de evident.

– Poate nu e pentru toată lumea. Nu uita însă că scoțienii sunt spiriduși.

Marchizul râse.

– Înțelegi acum că lumea în care ne-am întâlnit mi se părea tare ciudată. Davita se mărgini să dea din cap, gândindu-se că se referă la Rosie.

După câteva clipe de ezitare, marchizul adăugă:

– De obicei, nu discut asemenea lucruri cu cineva atât de tânăr, dar pentru că erai la Romano în seara aceea și ai fost implicată în mod indirect în scenă, vreau să îți spun întreaga poveste.

Asprimea din glasul lui o făcu pe Davita să spună:

– Nu trebuie. Nu se cuvine să critic și să judec. M-ai întrebat

ce am simțit, iar eu ți-am răspuns.

– Și ai simțit ceva pe care nimeni altcineva nu l-a mai simțit. De aceea vreau să îți explic de ce eram într-o dispoziție atât de

proastă.

Se opri, iar Davitei această conversație îi părea extrem de stranie.

Erau izolați de ceilalți, stăteau la o masă luminată de lumânări, iar încăperea care îi găzduia avea pereții plini de portrete ale înaintașilor. Parcă se izolaseră pe o insulă, pentru a se îmbarca pentru viitor.

Își spuse apoi că avea o imaginație prea bogată, așa că se concentră asupra celor spuse de marchiz.

– Pentru că ai intrat într-o lume pe care nu o cunoșteai înainte de propunerea lordului Mundesley, habar n-aveai că – în general – bărbații nu se căsătoresc cu actrițele, ci se bucură de compania lor într-un mod foarte diferit.

Davita înțelese că, de fapt, gentlemenii și le făceau amante. Nu se putea împiedica să-și spună că ar fi preferat ca tatăl ei să facă asta în loc s-o ia de soție pe Katie, care fugise pentru a deveni amanta lui Harry.

– Rosie mi s-a părut foarte frumoasă, ceea ce e adevărat. Abia după ce i-am devenit protector am aflat că e incapabilă să îmi fie credincioasă, deși e lege nescrisă credința femeii față de protectorul ei.

Vorbea așa de degajat, încât Davita nu se simți stânjenită.

– Mi-a fost cu neputință să mai ofer un acoperiș deasupra capului unei femei care fuma, bea și organiza petreceri la care se râdea pe seama mea. Pe scurt, cam asta e povestea. Rosie nu

a respectat regulile, iar eu i-am dat papucii.

– Chiar nu ai crezut-o când a aspus că se va sinucide?

Marchizul clătină din cap.

– E un șiretlic adeseori folosit de femeile de teapa ei, ca să obțină ceea ce doresc. Dacă te îngrijorează soarta lui Rosie, ei bine... am aflat chiar înainte de a părăsi Londra, că aceasta se instalase deja în casa unui membru al Camerei Lorzilor, casă situată în Regent's Park. Proprietarul ei lipsește frecvent din Londra pentru perioade lungi de timp. Acum, după ce ți-am dat explicațiile necesare, cazul este închis. Niciunul dintre noi nu va mai aduce vorba despre el.

Davita oftă.

– Mă bucur că mi-ai spus.

– Mi-ar fi plăcut să nu fi fost nevoit s-o fac, zise marchizul. Îți amintești sfatul meu din seara aceea?

– Cum că ar trebui să mă întorc în Scoția? De fapt, ceea ce voiai să spui, era că pur și simplu nu ar fi trebuit să vin în sud. Dar în pofida evenimentelor cumplite prin care am fost nevoită să trec, mă bucur că am venit. Dacă nu aș fi făcut-o, probabil nu aș mai fi ajuns la reședința Sherburn și nu aș mai fi stat acum aici, în fața ta.

– Te bucuri că ești aici?

– Sigur că mă bucur. Totul e așa de palpitant!

Când privirile lor se întâlniră, îi fu cu neputință să își ia ochii

din ochii lui.

Capitolul 10

A doua zi, marchizul plecă foarte devreme, lăsându-i un mesaj mătușii sale în care-i spunea că spera s-o revadă în acea seară, dar la o oră foarte târzie.

Davita era la contesă când i se aduse mesajul și râse.

– Ar fi ceva neobișnuit ca nepotul meu să stea locului. Nu are deloc astâmpăr. Am auzit că acum se întâlnește cu o actriță frumoasă de la teatrul Gaiety.

Vorbea cu atâta satisfacție, încât Davita simți că femeia trebuie să fie mândră nevoie-mare de succesul la femei al nepotului ei.

„Probabil că aseară s-a plictisit de moarte cu mine", cugetă ea oftând.

Cu toate astea, marchizul nu i se păruse plictisit. Vorbiseră mult după sfârșitul cinei, chiar și pe când se retrăgeau din

salonul albastru.

Spre marea ei surprindere, putuse să discute despre oricare subiect obișnuit cu tatăl ei, înainte ca acesta să o ia de soție pe Katie și să înceapă să bea.

„Chiar dacă s-a plictisit, se întoarce diseară, și chiar dacă nu-l voi mai revedea, am ce să-mi amintesc".

Era o zi călduroasă, așa încât se plimbă călare timp de o oră în vreme ce marchiza primise un masor de la Oxford care să-maseze piciorul.

Contesa îi vorbise despre frumusețea casei nepotului ei.

– Sunt sigură că ți-ar plăcea, îi spusese ea. A fost restaurată la mijlocul secolului al optsprezecelea, dar casa e mult mai veche.

– Sunt sigură că nu mi-ar plăcea mai mult decât îmi place această casă.

– Tu pune-i întrebări despre ea. E foarte mândru de înaintașii lui, iar eu i-am spus de nenumărate ori că a sosit vremea să se căsătorească și să își întemeieze o familie.

Vorbele contesei o loviră din plin. Viitoarea soție a marchizului i se părea o mare norocoasă nu pentru că avea o casă și o moșie mare, ci pentru că va avea ce să vorbească cu soțul ei.

„Dacă aș mai rămâne încă o săptămână aici, aș fi mult mai

bine informată după plecarea lui".

Presupuse că a doua zi, poate chiar dimineață, acesta se v

întoarce la Londra, iar casa i se va părea goală.

Dar mai era și seara, iar ea și-ar fi dorit să aibă o altă rochie cu care să se îmbrace.

„Nu că ar observa cum m-am îmbrăcat", își spuse ea.

Orele treceau foarte lent, așa încât – în loc să meargă la lac – așa cum proceda întotdeauna, se duse la grajduri.

– Ai spațiu pentru caii pe care îi va aduce stăpânul? îl întrebă ea pe Yates

– E loc berechet, pentru încă vreo cinci-șase, îi răspunse el. Dar nu cred că va veni cu mai mult de doi-trei.

– Sunt sigură că vor fi niște animale de soi, zise Davita.

– Și eu cred la fel. Stăpânul e un adevărat expert.

Davita îi hrăni cu mere și cu morcovi, mângâindu-i pe fiecare, ca întotdeauna.

După aceea, ieși de la grajduri și o luă peste podul care se înălța peste lac.

Curând, văzu o trăsură apropiindu-se. Își spuse, dezamăgită, că era cineva care venea în vizită la contesă. Se grăbi să o ia înapoi.

În mod voit nu întoarse capul, apropiindu-se de niște căprioare oprite la poalele unui copac. Se întrebă cât de mult se putea apropia de el, astfel încât să nu le sperie.

Instinctul îi spuse că e cineva prin preajmă. Întoarse capul

și-l văzu pe lordul Mundesley.

Davita era incapabilă să se miște, întrucât i se părea că

bărbatul din fața ei nu e real. Totuși, pălăria, mustața, felul de a se purta, gesturile, totul arăta că nu e o nălucire, ci o persoană în carne și oase.

Abia când ajunse lângă ea, se gândi să fugă, dar era prea târziu.

– Aici erai! exclamă el cu satisfacție. Am avut nevoie de foarte mult timp până să te găsesc, dar am reușit până la urmă. Întotdeauna reușesc.

– Ce vrei? Ce cauți aici? îngăimă Davita.

– Pe tine. Te înșeli dacă tu crezi că am uitat cum arăți.

– Lasă-mă în pace! Nu ai niciun drept aici. Nu doresc să te mai văd... nici pe tine, nici pe Violet.

Lordul Mundesley zâmbi răutăcios și o privi amenințător.

Apoi, ca și cum paloarea chipului ei, părul roșcat și ochii verzi îl atrăgeau irezistibil, spuse pătimaș:

– Te doresc, Davita! Te-am dorit de când te-am văzut prima dată și te voi avea.

Ea scoase un țipăt.

– Doar nu crezi că gazda ta, contesa Sherburn, o doamnă foarte respectabilă, te va mai ține după ce va afla despre comportamentul tău la Londra, despre incursiunile tale la teatrul Gaiety.

– Mă... șantajezi...

Voia să pară amenințătoare, pentru că lordul Mundesley o sperie, dar vocea îi era pierită, iar el vedea prea bine că tremură.

– Am cheltuit o mulțime de bani pe detectivi ca să te găsesc. Într-un târziu, aceștia au reușit să îți dea de urmă. Iar acum, că te-am găsit, îți sugerez să te comporți ca o fată cu bun-simț și să te întorci cu mine la Londra. Voi avea grijă de tine, așa cum ți-am promis.

Davita scoase un urlet ca un animal prins în cursă, și înercă să fugă. Era însă prea târziu.

Lordul Mundesley o prinse de mână și nu îi mai dădu drumul, chiar dacă ea încerca să se elibereze din strânsoare.

– Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! striga ea.

Știa că încercarea ei de a se elibera îl îndârjea și mai mult, fără a mai pune la socoteală că era mult mai puternic decât ea.

– Te voi învăța să mi se supui și să mă iubești, zise el.

– Te urăsc! Te urăsc! încercă ea să spună.

Dar cuvintele refuzau să-i iasă pe gură, întrucât el încerca s-o sărute.

Începu iar să strige, chiar dacă gestul ei era ineficient.

Dintr-odată, o voce furioasă strigă:

– Ce naiba crezi că faci?

În ultima clipă, era salvată.

Lordul Mundesley îi dădu drumul și se întoarse. Davita se prăbuși în nesimțire la pământ.

– A sosit vremea să primești o lecție, Mundesley! De data

asta, mă voi asigura că o primești.

În timp ce vorbea, îl plesni peste față. Pălăria lordului căzu,

iar acesta ridică pumnii să se apere. Marchizul îl lovi din nou. Ducele se poticni, fără să cadă.

– Să te ia naiba, Vange! exclamă el. Dacă vrei să te lupți, fă-o ca un gentleman, cu pistoale.

– Nu ești gentleman și nu te comporți ca atare, ripostă marchizul.

Spunând acestea, îi trase una în bărbie, făcându-l să se prăbușească la pământ.

Lordul era prea uimit ca să-și revină, dar când o făcu, îl văzu pe marchiz privindu-l amenințător.

– Șterge-o imediat de aici. Altminteri, voi avea grijă să fii transportat pe o targă.

Lordul Mundesley înjură de mama focului.

– Scapi așa de ușor din cauza vârstei, dar dacă te mai apropii de Davita, îți voi face viața un iad. E clar?

Lordul Mundesley scoase o altă înjurătură, dar marchizul nu mai stătu să-l asculte. Se întoarse spre Davita, care era tot la pământ, într-o stare care provoca milă.

Marchizul o ajută să se ridice, și o sprijini până când ajunseră la drum. Tremura, dar brațele lui o făceau să se simtă protejată.

Lângă trăsura lordului Mundesley se afla și cea a marchizului. Acesta o ajută să se urce pe bancă și luând frâiele de la băiatul care-l însoțise, îi spuse:

– Du-te acasă, Jim!

– Prea bine, stăpâne.

Marchizul dădu bice cailor, fără măcar să privească înapoi.

Când ajunseră aproape de lac, n-o luă pe pod, ci coti spre pădure. Nu opri trăsura decât în clipa când se asigură că nu-i mai vede nimeni.

Davita tremura din toate încheieturile.

– Totul e bine! o liniști el. Ești în siguranță.

Davita izbucni în plâns.

– Se va răzbuna. Îi va spune... contesei despre... mine și va trebui să plec. Nu mă va lăsa în pace.

Vorbea incoerent, dar marchizul înțelese. Acesta o strânse încet în brațe.

– Ți-am spus că totul e bine acum. Mundesley nu va face nimic din ceea ce ai spus. Nu-i voi permite.

– Cum l-ai putea opri? A angajat detectivi care să mă caute. Oriunde m-aș ascunde, mă vor căuta.

Vocea ei trăda disperare, întrucât se vedea hăituită de lordul Mundesley întocmai ca o vulpe.

– Nu mai plânge! Vreau să stăm de vorbă.

Poate că era ultima dată când mai vorbea cu el, se gândi tânăra. Cu un efort supraomenesc, își înăbuși lacrimile, își scoase batista și se șterse pe obraji.

El îi spuse cu blândețe:

– Arăți ca cineva care are mare nevoie de ajutor. De cineva

care să aibă grijă de tine. De unde să anticipez că se poate întâmpla una ca asta? Și totuși, am venit acasă pentru că am

simțit că e nevoie de mine.

– Am nevoie disperată de tine, șopti Davita. Cumva... am știut că vei veni mai devreme.

– De aceea ai luat-o pe jos?

Ea plecă privirea.

– Am sosit la timp, iar lordul Mundesley nu îți va mai face nicio problemă.

– Ba o va face. Cum l-ai putea împiedica, în timp ce ești plecat?

– Luându-te cu mine, spuse marchizul.

Ea avu senzația că nu auzise bine.

– E prea devreme și nu am vrut să ți-o spun acum, dar de când te-am văzut, n-am mai putut să te scot din minte. Cred că ți-ai dat seama că împărtășim aceleași sentimente.

La început, Davita crezu că visează, dar imediat îi încolți în minte un alt gând: dacă îi făcea o propunere similară aceleia a lordului Mundesley?

Întoarse capul.

Ca și cum ar fi simțit ce gândește, marchizul spuse:

– Ceea ce îți sugerez, este că singura modalitate prin care poți fi în deplină siguranță pentru restul vieții este să te căsătorești cu mine.

– Mă... ceri în căsătorie? întrebă ea, cu respirația tăiată.

– Voi avea grijă de tine și te voi apăra nu numai de Mundesley, ci de toți ceilalți ca el. Îți făgăduiesc că nu vei mai

ajunge în culise la Gaiety sau la Romano.

– Nu e... cu putință! îngăimă ea.

Davita tremura, iar ochii îi străluceau.

– Va trebui să te fac să crezi că e cu putință. Mai întâi, aș vrea să știu ce simți pentru mine.

– Nu-mi vine să cred că vrei să te căsătorești cu mine. Ești grozav, iar când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că ești tot ce poate dori o femeie la un bărbat.

– Te-ai gândit la mine?

– Cum altfel? După noaptea aceea îngrozitoare, credeam că mă urăști.

– Bănuiam că n-ai nicio legătură cu acel complot, iar când ai dispărut, am fost sigurr.

– Voiam să-ți cer iertare.

– Te iert, dacă îmi spui ce simți pentru mine.

– Te iubesc, șopti ea în timp ce i se cuibărea la piept. Nu mi-am dat seama că e vorba de iubire, iar discuția de aseară a fost cel mai minunat lucru din viața mea.

– Pe viitor, vom fi mereu împreună.

Spunând acestea, buzele lui le atinseră pe ale ei, apoi sărutul deveni mai pasionat.

– Te iubesc! Te iubesc! exclamă ea când, în sfârșit, el îi dădu drumul.

– Și eu te iubesc, draga mea.

– Cum de mă iubești, având în vedere că sunt atâtea femei

frumoase în viața ta?

– Când te-am văzut prima dată în lojă, mi-am spus că ești diferită de toate femeile pe care le cunoscusem până atunci.

– În lojă? exclamă tânăra, uimită.

– Mă uitam cu binoclul prin sală și te-am văzut privind spectacolul cu încântarea unui copil care vede pentru prima dată un spectacol de pantonimă.

– Habar n-aveam că erai acolo.

– Mi-ai părut mult mai atrăgătoare decât toate fetele de pe scenă, iar când te-am revăzut la Romano mi-ai părut chiar mai frunoasă decât erai privită de departe.

– Mi-ai spus să mă întorc în Scoția.

– Nu suportam gândul ca un asemenea loc să-ți schimbe caracterul. Am atâtea să te învăț, draga mea. Iar tu ai atâtea de învățat despre dragoste. Slavă Cerului că ai fugit la timp.

– Credeam că n-am să te mai revăd.

– Și eu la fel. Nu numai Mundesley te căuta, ci și eu. Soarta mi-a fost favorabilă. Te-am găsit în locul unde mă așteptam cel mai puțin să te văd: în biblioteca de la conacul Sherburn.

– Am crezut că mă vei alunga.

– Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie că te-am găsit, dar voiam să mă asigur că nu ești implicată în niciun fel în jocul murdar al lui Mundesley.

– Mi-a fost așa de rușine!

– Nu te mai gândi la asta! Pe de altă parte, acest concurs de

împrejurări a făcut să ne cunoaștem.

– Chiar vrei să te căsătorești cu mine?

– Mătușa mea va fi în al nouălea cer, chiar dacă te va pierde. Rudele mele vor fi și ele bucuroase, întrucât mă presează de multă vreme.

– Te vor căsătorit?

– Vor să am o soție și un moștenitor. Mi-e greu să-ți explic, dar cred că ești femeia pe care am căutat-o dintotdeauna. O femeie diferită de cele cu care mă distram. Când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că ești învăluită în lumină.

– Sunt așa de fericită, încât am senzația că trăiesc un vis.

– Și eu la fel. Voi avea grijă de tine pentru totdeauna, frumoasa mea.

Sfârșit